

แจกฟรี เพื่อเป็นวิทยาทาน หักมัจฮาน่าย
وقف لله لا يجوز بيعه

ฉบับแปลภาษาไทย
 مترجم باللغة التايلاندية

هذا هو الإسلام

รู้จักอิสลามเบื้องต้น

คำถามในหลุมศพ

กฎเกณฑ์สี่ประการ

สิ่งที่ทำให้สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม

อธิบายและเรียบเรียงโดย
เชคฮัยษัม บิน มุฮัมหมัด ญะมิล
อ็ชชัรฮาน

อดีตอาจารย์สอน ณ สถาบันเม็สยิดอัน
นะบะวี และผู้ดูแลเว็บไซต์ฮัตตะฮิล
อัลอิสมี

ผู้แต่ง
เชค अबดุลอาซีซ บิน अबดุล
เลาะห์ บิน บาช

แปลโดย
ยะห์ยา หัสการบัญชา
อะห์หมัด เกป็น

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง

สงวนลิขสิทธิ์

นอกจากผู้ที่นำไปตีพิมพ์หรือแปลถ่ายทอดและนำไปแจกฟรีเป็น
วิทยาทาน โดยผ่านการอนุมัติจากผู้เรียบเรียงตำราแล้วเท่านั้น

สอบถามเพิ่มเติมกรุณาติดต่อที่เว็บไซต์

islamtorrent@gmail.com

อธิบาย

ตำรารากฐานสามประการพร้อมหลักฐานอ้างอิง

เรียบเรียงโดย

ชัยकुหมัหมัด บิน อับดุลวะฮาบ บิน สุลัยมาน อัตตะมิมี
(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านและโปรดให้ท่านได้ทำหน้าที่ในสวรรค์ของพระองค์ด้วยเถิด)

อธิบายโดย

ชัยकुฮัยษัม บิน มุฮัหมัดญะมิล ชัรฮาน

อดีตอาจารย์ผู้สอนในมัสนิดอันนะบะวี

และผู้ดูแลเว็บไซต์อัตตะอูคีลอัลอิลมี

<http://attasseel-alelmi.com>

ขออัลลอฮฺทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านและบิดามารดาของท่านรวมถึงทุกท่านที่มี
ส่วนร่วมในการจัดทำตำราเล่มนี้ด้วยเถิด

แท้จริงการสรรเสริญทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ขององค์อัลลอฮฺแต่เพียงพระองค์เดียว เราขอสรรเสริญพระองค์และเราขอความช่วยเหลือจากพระองค์และเราขอภัยโทษต่อพระองค์ และเราขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายต่างๆของตัวเอง และจากความคิดบาปของการกระทำของเรา ผู้ใดที่พระองค์ทรงชี้นำเขาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เขาหลงผิดได้ และผู้ใดที่พระองค์ทรงทำให้เขาหลงผิดแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เขาได้รับทางนำได้ และเราขอปฏิญาณยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่สมควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น

บทนำ

ผู้เรียบเรียงตำรารากฐานสามประการ

ท่านคือ ชัยคุมุฮัมมัด บุตรของ อับดุลวะฮาบ บุตรของสุลัยมาน อัตตะมิมียี นามแฝงของท่านคือ อับดุลหุซัยน์ ท่านคือชัยคุลอิสลาม(ปราชญ์ชั้นอาวุโสของอิสลาม) ผู้ฟื้นฟูการเผยแผ่และเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(เตาฮีด)

ท่านเกิดที่เมืองอัลอูษนะฮฺ ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๑๑๕ และเสียชีวิตที่เมืองอัคร็อียะฮฺในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๒๐๖

ทำไมเราจึงต้องศึกษาเตาฮีด?

อัลลอฮฺมีทรงรับภาระงานใดที่ไร้เตาฮีด

เตาฮีดคือเป้าหมายที่อัลลอฮฺทรงสร้างเรามา

เตาฮีดคือสาเหตุเพิ่มพูนความดีมากมาย

ผู้มีเตาฮีดเท่านั้นที่ได้เข้าสวรรค์

เตาฮีดคือสาเหตุทำให้ได้รับทางนำ,ความสุข

เตาฮีดคือสาเหตุลบล้างความชั่วต่างๆ

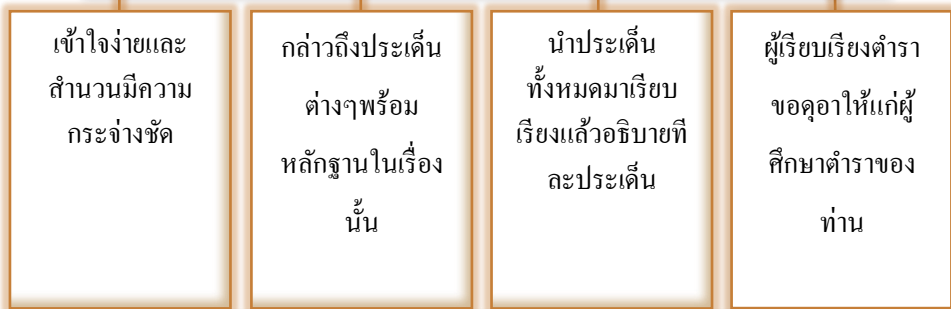
เตาฮีดคือสาเหตุทำให้ได้รับชะฟาอะฮฺนบี

เตาฮีดคือสาเหตุของความสงบสุข

สาเหตุที่เลือกตำราเล่มนี้มาศึกษาสำหรับผู้ที่เริ่มเรียนรู้

เนื่องจากว่าบรรดาปราชญ์อาวุโสผู้ดำเนินตามแนวทางชาวอัสสัมพัทธ์ศอลิห์ต่างให้ความสำคัญและเอาใจใส่กับตำราเล่มนี้ เพราะตำราเล่มนี้เต็มไปด้วยคุณประโยชน์ต่างๆอย่างมากมายมหาศาล ซึ่งนักศึกษาก็จะสามารถใช้เป็นกฎเกณฑ์ในการเรียนรู้ของเขา และใช้เป็นพื้นฐานการในการรับความรู้ ศาสนา ด้วยเหตุนี้เราจึงดำเนินรอยตามแนวทางของพวกท่านเหล่านั้นและอีกสาเหตุหนึ่งก็คือ เนื่องจากมุสลิมโดยพื้นฐานแล้วไม่สามารถละทิ้งหรือเพิกเฉยต่อตำราเล่มนี้ในการเรียนรู้วิชาศาสนา ขึ้นพื้นฐานไปได้เลย เพราะตำราเล่มนี้ประมวลไปด้วยหลักความเชื่อพื้นฐานที่เข่าจำเป็นจะต้องเชื่อมั่นศรัทธาอย่างแน่วแน่และไม่สามารถเกิดความสงสัยหรือเคลือบแคลงได้เลย

คุณสมบัติพิเศษต่างๆของตำรารากฐานสามประการ

นิยามของคำว่า อัลลฮูคูล อัชชะลาษะฮฺ(รากฐานสามประการ)

โดยความเป็นจริงแล้ว รากฐานสามประการนี้ก็คือ คำถามในหลุมศพสามข้อนั่นเอง ได้แก่

พระเจ้าของ
ท่านคือใคร?

ศาสนาของท่าน
คือศาสนาอะไร?

นบีของท่าน
คือใคร?

เราได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการศึกษาเรียนรู้ตำรารากฐานสามประการ?

หากว่าท่านศึกษาเรียนรู้ตำราเล่มนี้จนเข้าใจอย่างถ่องแท้และปฏิบัติตามความรู้จากตำราเล่มนี้ ท่านจะสามารถตอบคำถามในหลุมศพทั้งสามข้อได้(ด้วยพระประสงค์และการอนุมัติของอัลลฮู)

องค์ประกอบหลักต่างๆของตำราฐานสามประการ

ตำราเล่มนี้แบ่งออกเป็น ๕ ส่วน คือ

ประเด็นต่างๆที่
ประการ(หน้าที่
พื้นฐานของ
มุสลิม) จากซู
เราะฮ์อัลอัศร

ประเด็นต่างๆ
สามประการ
(พื้นฐานของ
หลักเตฮีด
รวมถึงหลักเต
ฮีดทั้งสาม
ประเภท)

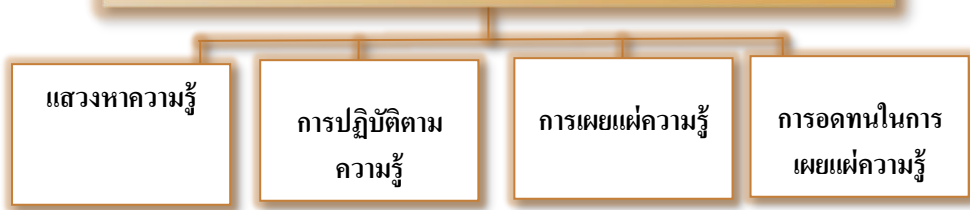
ความสำคัญขอ
งการศึกษาเรียนรู้
หลักเตฮีด

รากฐานสาม
ประการ
(คำตามสามข้อใน
หลุมศพ)

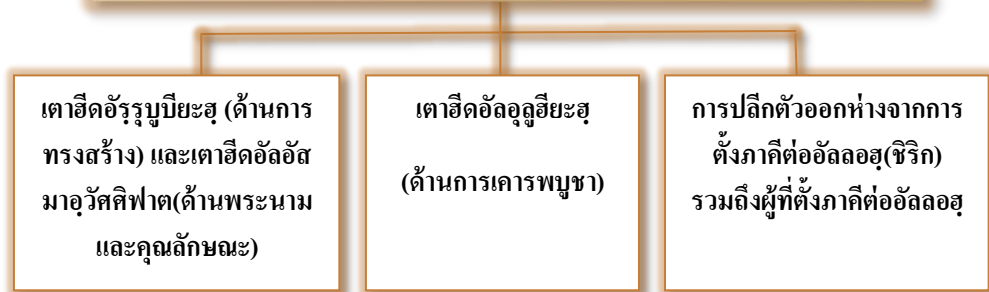
บทส่งท้าย

๑.ประเด็นต่างๆสี่ประการ (หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม)

๒.ประเด็นต่างๆสามประการ (พื้นฐานของหลักเตาฮีด)

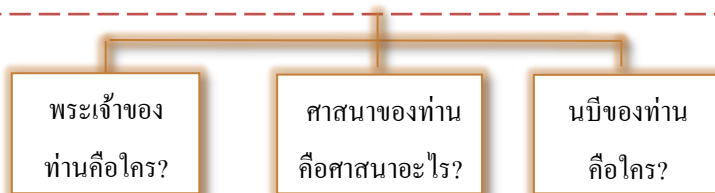

๓.ความสำคัญของการศึกษาเตาฮีด

หรือในอีกสำนวนคือ คำตอบสำหรับคำถามที่ว่า “ทำไมเราจึงต้องศึกษาเตาฮีด?”

๔.อัลอุกูล อັษชะลาหะฮฺ (รากฐานสามประการ)

รากฐานสามประการ โดยสรุปอย่างรวบรัดแล้วก็คือ คำถามสามข้อในหลุมศพ ได้แก่

๕.บทส่งท้าย

เริ่มตั้งแต่คำกล่าวของผู้เรียบเรียงตำราที่กล่าวว่า “และมนุษย์นั้นเมื่อเขาเสียชีวิตไปแล้ว เขาก็จะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง.... ไปจนกระทั่งจบเล่ม

ส่วนที่หนึ่ง ประเด็นต่างๆที่สื่้ประการ (หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม)

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานี (๑)

ท่านพี่ทราบดี ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาท่าน (๒) ว่า แท้จริงเรานั้นจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้ประเด็นต่างๆที่สื่้ประการดังต่อไปนี้

ลำดับแรก ความรู้ ก็คือ การรู้จักอัลลอฮ์ และการรู้จักกันมีของพระองค์ และการรู้จักศาสนาอิสลามพร้อมกับหลักฐานอ้างอิงลำดับที่สอง การปฏิบัติตามความรู้ (๓)

(๑.)สาเหตุต่างๆที่ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้เริ่มต้นตำราด้วยคำว่า “บิสมิลลาหิรเราะฮูมานิรเราะฮีม”

๑.เพราะเป็นการปฏิบัติตามอัลกุรอาน และบรรดานบีทั้งหลาย

๒.เพราะเป็นการดำเนินตามแนวทางของเหล่าอัสสลัฟอัสศอลิหฺ ซึ่งพวกเขาจะเริ่มต้นตำราของพวกเขาด้วยคำว่า บิสมิลลาหฺ

๓.เพื่อเป็นการขอความจำเริญจากพระนามของอัลลอฮ์ที่ทรงเกียรติ

(๒) ดังที่เราได้เกริ่นนำไปแล้วในตอนแรกว่า ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้โดยปกติแล้วท่านมักจะขอพรให้แก่บรรดานักศึกษาให้พวกเขาได้รับความเมตตาจากอัลลอฮ์ ตรงนี้เป็นหลักฐานที่บ่งบอกให้เราทราบถึงสองสิ่ง คือ

ความเมตตาของบรรดาปราชญ์แนวทางอะฮฺลุสสุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺที่มีต่อบรรดาลูกศิษย์ของพวกเขา

ศาสนาอิสลามโดยพื้นฐานแล้วตั้งอยู่บนความเมตตา

ความรู้ หมายถึง การรู้จักความจริง โดยมีหลักฐาน และคำตรงข้ามของความรู้ก็คือ ความโง่, ความไม่รู้

(๓) เป็นไปได้ว่าสาเหตุที่ผู้เรียบเรียงตำรากล่าวถึงความสัมพันธ์กันระหว่างความรู้และการปฏิบัติตาม ก็เพราะความรู้จะส่งเสียงเรียกหาการปฏิบัติ หากว่าการปฏิบัติขานรับ ความรู้ก็จะคงอยู่ แต่หากว่าไม่ขานรับความรู้ก็จะจากไป ดังนั้นความรู้ที่ไม่ควบคู่กับการปฏิบัติจึงไม่มีประโยชน์อันใดเลย ดังนั้นหากว่าคนๆหนึ่งได้ศึกษาเล่าเรียนแล้ว เขาก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามความรู้นั้นด้วย เพราะว่าหากเขาไม่ปฏิบัติตามความรู้ เขาก็จะมีสภาพที่คล้ายคลึงกับพวกยิว เนื่องจากพวกยิวนั้นมีความรู้แต่ทว่าพวกเขาไม่ปฏิบัติตามความรู้ ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "พวกเขา(ยิวและคริสต์)ย่อมรู้จักเขา(นบีมุฮัมมัด)ดีเหมือนดังที่พวกเขารู้จักลูกๆของพวกเขาเอง" (อัลบะกะเราะฮฺ/๑๔๖) และบุคคลจำพวกแรกที่จะถูกลากลงไปในนุมนรกก็คือ ผู้ผู้ที่ศึกษาเรียนรู้แล้วไม่ปฏิบัติตามความรู้ และผู้รู้คนใดที่เรียนรู้แล้วไม่ปฏิบัติตามแล้วไซ้ เขาจะต้องไปถูกลงทัณฑ์ก่อนพวกกราบไหว้รูปปั้น

สำหรับการเผยแผ่ความรู้นั้นมีกฎเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑.) การเผยแผ่นั้นจะต้องกระทำด้วยความบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮฺ

(๒.) การเผยแผ่นั้นจะต้องตั้งอยู่บนการมีความรู้ด้านศาสนา

(๓.) การเผยแผ่นั้นจะต้องมีหิกมะฮฺ (ปฏิภาณไหวพริบ) และความอดทน

(๔.) การเผยแผ่นั้นจะต้องมีการคำนึงถึงสภาพและประเภทของกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลายและแตกต่างกัน

ลำดับที่สาม

การเผยแผ่ความรู้

หลักฐานอ้างอิงสำหรับเงื่อนไขเหล่านี้คือ

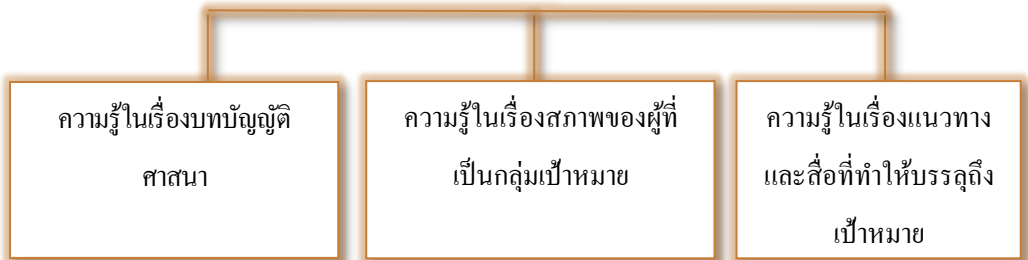
อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวเถิดว่า นี่คือนำทางของฉัน ฉันได้เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺอย่าง ประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามฉัน และความบริสุทธิ์ทั้งหมดนั้นเป็นของอัลลอฮฺ และฉันมิได้เป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้ตั้งภาคีทั้งหลาย” (ยูซุฟ/๑๐๘)

“(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวเถิดว่า **นี่คือนำทางของฉัน**” หมายถึง บทบัญญัติที่ท่านร่อซูล(ศาสนทูต)ได้รับมา และคำว่า สะบีด หมายถึงแนวทาง

“**ฉันได้เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺ**” หมายถึง ผู้ที่เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺนั้นคือผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจและต้องการให้ผู้คนนั้นได้เข้าถึงศาสนาของอัลลอฮฺ

“**อย่างประจักษ์แจ้ง**” หมายถึง ด้วยความรู้

ซึ่งความรู้ในที่นี้ครอบคลุมสามอย่างต่อไปนี้

ประมาณว่าผู้เรียบเรียงท่านต้องการจะบอกว่า เมื่อท่านได้ศึกษาเรียนรู้ แล้วจากนั้นท่านได้ปฏิบัติตามความรู้ นั่นแล้ว ถือว่าท่านจำเป็นจะต้องเผยแผ่ความรู้ นั้น โดยดำเนินตามแนวทางของท่านบีมุฮัมมัด และบรรดาอัสสลัฟ อัศศอลิหฺ

โดยอัลลอฮฺทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวเถิดว่า **นี่คือนำทางของฉัน** ฉันได้เรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺอย่างประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามฉัน และความบริสุทธิ์ทั้งหมดนั้นเป็นของอัลลอฮฺ และฉันมิได้เป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้ตั้งภาคีทั้งหลาย” (ยูซุฟ/๑๐๘)

ด้วยเหตุนี้การเผยแผ่(อะวะฮฺ)จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น

ลำดับที่สี่ การอดทนต่ออันตราย

ในการเผยแผ่ความรู้^(๑) และ
หลักฐานอ้างอิงในประเด็นนี้ก็คือ
พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า
“(อัลลอฮ์)ได้สาบานกับกาลเวลา ว่า
แท้จริงมนุษย์นั้นตกอยู่ในความ
ขาดทุนอย่างแน่นอน ยกเว้นผู้ที่
ศรัทธาและปฏิบัติความดีงาม
ทั้งหลาย และตักเตือนกันและกัน
ในสิ่งที่เป็นสัจธรรมความจริง และ
ตักเตือนกันและกันให้มีความ
อดทน”(อัลฮัศร/๑-๓)” (๒)

(๑) ผู้เรียบเรียงได้กล่าวถึงความอดทนหลังจากที่
ได้กล่าวถึงการเผยแผ่ความรู้ ประมาณว่าผู้เรียบ
เรียงตำรานี้ต้องการจะบอกกับท่านว่า "ผู้ใดก็ตามที่
ดำเนินตามแนวทางนี้ เขาจะต้องประสบกับสิ่งที่
บรรดานบีและศาสนทูตได้ประสบมา ดังนั้นเขาจึง
จำเป็นจะต้องมีความอดทน"

ความอดทน

ความหมายทางศาสนบัญญัติ

คือ การแข็งใจในการยืนหยัดต่อ
(การกระทำ)สิ่งต่างๆ และหักห้าม
จิตใจในการออกห่างจากสิ่งต่างๆ

ความหมาย เดิมทางภาษา

คือ การกักขัง
,การหักห้าม

ท่านอิมามอิบนุลก็อยยิมได้แบ่งความอดทนออกเป็นสามประเภท คือ

ความอดทนต่อการเชื่อฟัง
ภักดีต่ออัลลอฮ์ จนกระทั่งได้
กระทำตามคำสั่งใช้ของ
พระองค์

ความอดทนต่อสิ่งฝ่า
ฝืนอัลลอฮ์ จนกระทั่งได้
ออกห่างจากข้อห้ามของ
พระองค์

ความอดทนต่อการ
กำหนดศกาวการณ์
(ก่อศัตรู)ของอัลลอฮ์อันขม
ขื่นต่างๆ

(๒) หลังจากที่ได้อ่านถึงประเด็นที่สำคัญทั้งสี่ประการไปแล้ว ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้จึงได้ยกหลักฐานจากอัลกุรอานมาอ้างอิง โดยท่านได้ยกซูเราะฮ์ อัลอัสร์มาอ้างอิง และถ้าสังเกตดีๆ เราจะพบว่า โดยปกติแล้วผู้เรียบเรียงจะยกหลักฐานมาอ้างอิงในแต่ละประเด็นเสมอ เพราะเหตุใดหรือ?

เพื่อเป็นการอบรมสั่งสอน
นักศึกษาให้รู้จักการปฏิบัติ
ตามอย่างถูกต้อง มิใช่
เลียนแบบทำตามโดยไม่รู้

เพื่อให้ศึกษามีหลักฐาน
ที่สามารถใช้ตอบโต้กับผู้
เห็นต่าง

เพื่อให้ศึกษามี
ความสามารถในการวิเคราะห์
และดึงข้อตัดสินชี้ขาดต่างๆ
ออกมาจากตัวบทหลักฐานได้
อย่างถูกต้อง

ท่านอิมามอัชชาฟีอี (คอลลอฮฺทรงเมตตาท่านด้วยเถิด) ได้กล่าวว่า “หากว่าอัลลอฮฺทรงประทานหลักฐานอื่นใดลงมาให้แก่สิ่งถูกสร้างของพระองค์อีกนอกจากซูเราะฮ์นี้ ก็ถือว่าพอเพียงแล้วสำหรับพวกเขา” (๑)

ท่านอิมามอัลบุคอรียฺ ได้กล่าวว่า “บทว่าด้วย ความรู้นั้นมาก่อนคำพูดและการกระทำ”

และหลักฐานในประเด็นนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริง) นอกจากอัลลอฮฺ และจงขอภัยโทษ (พระองค์) ต่อความผิดบาปของเจ้า และเพื่อบรรดาผู้ศรัทธาชาย และบรรดาผู้ศรัทธาหญิง” (มุฮัมมัด/๑๕)

ซึ่งพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระดำรัสในอายะฮ์นี้ด้วยความรู้ก่อนคำพูดและการกระทำ (๒)

(๑) หมายความว่าท่านอิมามอัชชาฟีอีได้กล่าวเช่นนี้ ก็คือ ซูเราะฮ์นี้ (อัลอัสร์) เพียงแค่ซูเราะฮ์เดียวก็ถือว่าเพียงพอแล้วที่จะยกมาเป็นหลักฐานอันประจักษ์ชัดให้แก่สิ่งถูกสร้างของอัลลอฮฺ ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกเขาได้เรียนรู้ แล้วปฏิบัติตาม แล้วนำความรู้นั้นไปเผยแผ่ แล้วอดทนต่ออันตรายในการเผยแผ่ความรู้นั้น แล้วนับประสาอะไรกับซูเราะฮ์ที่เหลืออื่นๆอีกในอัลกุรอาน เพราะว่าอัลกุรอานทั้งเล่มนั้นล้วนแต่เป็นหลักฐานอันประจักษ์ชัดทั้งสิ้น

(๒) ท่านอิมามอัลบุกอริย์ได้เรียบเรียงตำราของท่านที่ชื่อว่า “ศ่อเหียะหุของอัลบุกอริย์” โดยได้วางบทหนึ่งเอาไว้ในนั้น ก็คือบทที่ว่าด้วย ความรู้นั้นมาก่อนคำพูดและการกระทำ พร้อมกับยกหลักฐานมาอ้างอิงด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ความรู้จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอันดับแรก ก่อนคำพูดและการกระทำ ดังนั้นการกระทำที่ไม่มีความรู้จึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และยังเข้าข่ายเหมือนกับพวกคริสตที่ปฏิบัติศาสนกิจโดยไม่มีความรู้เช่นกัน

ส่วนที่สอง ประเด็นต่างๆสามประการ (พื้นฐานของหลักเตาฮีด)

ท่านฟิงทราบเถิด ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านด้วย ว่า “แท้จริงแล้วมุสลิมทุกคนทั้งชายและหญิงนั้นจำเป็นจะต้องศึกษาเรียนรู้ประเด็นต่างๆสามประการ แล้วให้เขาปฏิบัติตามทั้งสามประการนั้น” (๑)

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้เริ่มต้นกล่าวถึงส่วนที่สองนี้ด้วยการขอคูหาที่ดีให้แก่นักศึกษา ซึ่งหากสังเกตดีๆจะพบว่า ผู้เรียบเรียงได้ขอคูหาให้แก่นักศึกษา สามครั้ง ในตำราเล่มนี้ คือตอนต้นของบทที่ว่าด้วยประเด็นต่างๆสี่ประการ และตอนต้นของบทนี้ และครั้งที่สามคือ คูหาที่ท่านกล่าวว่า “ฟิงทราบเถิด ขออัลลอฮฺทรงชี้แนะท่านในการเคารพเชื่อฟังพระองค์ แท้จริงแนวทางอันบริสุทธิ์นั้นคือแนวทางของท่านนบีอิบรอฮีม...”

บทนำก่อนเข้าสู่การอธิบายประเด็นต่างๆสามประการ

นิยามของเตาฮีด

ความหมายเดิมในทางภาษา หมายถึง การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว

ความหมายทางศาสนบัญญัติ หมายถึง การยืนยันว่าอัลลอฮฺทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มีกรรมสิทธิ์ในด้านการสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง และในด้านการเคารพบูชา และในด้านพระนามทั้งหลายและคุณลักษณะต่างๆของพระองค์

เศาอีตแบ่งออกเป็นสามประเภท คือ

เศาอีต อรรูบียะฮฺ

คือ การยืนยันว่าอัลลอฮฺทรงเป็นพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวที่มีกรรมสิทธิ์ในด้านการสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง

* พระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮฺนั้น เป็นเรื่องเศากีฟียะฮฺ (หยุดอยู่ที่ตัวบทหลักฐานเท่านั้น) หมายถึง จะต้องจำกัดความเชื่อมั่นและหยุดอยู่แค่ตัวบทหลักฐานตามที่อัลกุรอานและหะดีษได้บอกไว้เท่านั้น โดยจะต้อง

ยืนยันพระนามและคุณลักษณะใดก็ตามที่อัลลอฮฺทรงยืนยันให้แก่ตัวของพระองค์เอง หรือตามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ยืนยันให้แก่พระองค์

ปฏิเสธพระนามหรือคุณลักษณะใดก็ตามที่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธ หรือตามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ปฏิเสธ ดังเช่นพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ความง่วงนอนและการนอนหลับใหลนั้นจะไม่แตะต้องพระองค์” (อัลบะก้อเราะฮฺ/๒๕๕) และคำรัสที่ทรงตรัสว่า “และไม่มีความเหน็ดเหนื่อยใดๆมาสัมผัสเรา” (ก้อฟ/๑๘) โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่ปฏิเสธ , ไม่คั่นหาวิธีการ และไม่ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งอื่นใด

เศาอีต อัลอูลูฮียะฮฺ

คือ การยืนยันว่าอัลลอฮฺทรงเป็นพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวที่มีกรรมสิทธิ์จะต้องได้รับการเคารพบูชา

เศาอีต อัลอัสมาอฺ วัศศิฟาท

คือ การยืนยันว่าอัลลอฮฺทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มีพระนามทั้งหลายอันดงามและมีคุณลักษณะต่างๆอันสูงส่ง โดยต้องยืนยันไปตามที่พระองค์ได้ทรงบอกไว้ในอัลกุรอาน หรือท่านนบีมุฮัมมัดได้บอกไว้ในหะดีษของท่าน โดยยืนยันพระนามและคุณลักษณะตามที่พระองค์ได้ทรงยืนยันให้แก่ตัวของพระองค์เอง และปฏิเสธตามที่พระองค์ได้ปฏิเสธ โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่ปฏิเสธ , ไม่คั่นหาวิธีการ และไม่ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งอื่นใด*

ประเด็นที่หนึ่ง แท้จริงอัลลอฮฺทรงสร้างเราขึ้นมา และทรงให้ปัจจัยยังชีพแก่เรา และมิได้ทรงเพิกเฉยและทอดทิ้งเรา แต่ทว่าได้ทรงส่งศาสนทูตมาหาพวกเรา ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่เชื่อฟังเขา (ศาสนทูต) ผู้นั้นก็จะได้เข้าสวรรค์ และผู้ใดที่ฝ่าฝืนเขา (ศาสนทูต) ผู้นั้นก็จะได้เข้านรก และหลักฐานอ้างอิงก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเราได้ส่งร่อซูล(ศาสนทูต)คนหนึ่งไปยังพวกเขาเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา ดังที่เราได้ส่งร่อซูล(ศาสนทูต)คนหนึ่งไปยังฟิรเอานู แต่ฟิรเอานูได้ฝ่าฝืนร่อซูลคนนั้น ดังนั้นเราจึงได้ลงโทษเขาด้วยการลงโทษอย่างหนักหน่วง" (มุซซัหมิล/๑๕-๑๖) (๑)

**ประเด็นต่างๆสามประการ (พื้นฐานของหลักเตาฮีด)
โดยสรุปอย่างรวบรัดก็คือ**

ประเด็นที่หนึ่ง เตาฮีดอรรูบียะฮะฮฺ (หลักการให้ออกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการทรงสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง), เตาฮีดอัลฮัสมาอูวัตศิฟาด (หลักการให้ออกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านพระนามทั้งหลายและคุณลักษณะต่างๆของพระองค์)

ประเด็นที่สอง เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ (หลักการให้ออกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการเคารพบูชาพระองค์)

ประเด็นที่สาม การปลีกตัวออกห่างจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ (ชริก) รวมถึงผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

(๑) ในประเด็นที่หนึ่งนี้ ผู้เรียบเรียงได้ยืนยันหลักเตาฮีดอรรูบียะฮะฮฺ และหลักเตาฮีด อัลฮัสมาอู วัตศิฟาด จากคำกล่าวของผู้เรียบเรียงที่ว่า “แท้จริงอัลลอฮฺทรงสร้างเราขึ้นมา” ก็คือ อัลคอลลิก (พระเจ้าผู้สร้าง) คือพระนามหนึ่งของอัลลอฮฺ “และทรงให้ปัจจัยยังชีพแก่เรา” ก็คือ ฮรรอชชาก (พระเจ้าผู้ทรงให้ปัจจัยยังชีพ) “และมิได้ทรงปล่อยปละและทอดทิ้งเรา” ก็คือ มิได้ทรงให้เราใช้ชีวิตอย่างไร้ค่าและไร้กฎระเบียบ โดยไม่มีคำสั่งใช้หรือคำสั่งห้าม แต่ทว่าได้ทรงส่งศาสนทูตมาหาพวกเรา

เป้าหมายของการแต่งตั้งศาสนทูต คือ

เพื่อแสดงหลักฐานอันประจักษ์ชัดแก่สิ่งถูกสร้าง ดังพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และเรา(อัลลอฮฺ)มิเคยลงโทษผู้ใดจนกว่าเราจะแต่งตั้งร่อซูล(ศาสนทูต)มา" (อัลอิสรอฮฺ/๑๕)

เพื่อเป็นความเมตตาแก่สิ่งถูกสร้าง ดังพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และเรามีได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ทุกสรรพสิ่งเท่านั้น" (อัลอัมบิยาฮฺ/๑๐๗)

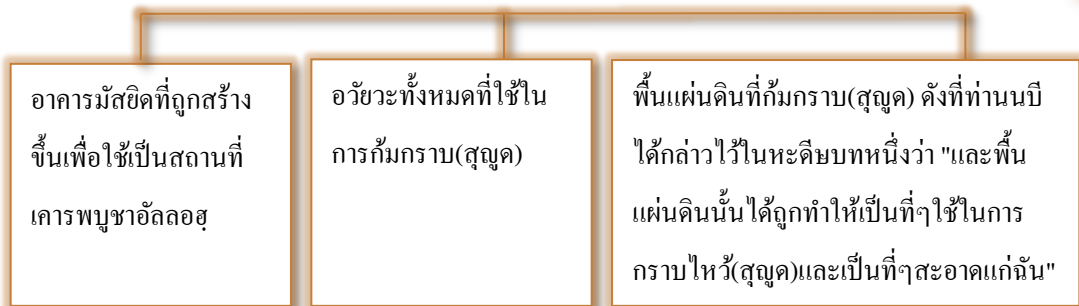
ประเด็นที่สอง แท้จริงอัลลอฮฺมีทรงพอพระทัยที่จะให้ใครคนหนึ่งมาเป็นภาคีเทียบเคียงกับพระองค์ในการเคารพบูชา ไม่ว่าจะคนนั้นจะเป็นมลาอิกะฮฺที่อยู่ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ หรือจะเป็นมนุษย์ที่ได้รับการแต่งตั้งก็ตาม และหลักฐานในประเด็นนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "และแท้จริงมีสยิดทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเขาอย่าได้วิงวอนขอต่อใครสักคนควบคู่ไปกับอัลลอฮฺ" (อัลญิน/๑๘)

ประเด็นที่สอง คือ การยืนยันเรื่องการเคารพบูชาต่ออัลลอฮฺแต่เพียงพระองค์เดียว

ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวว่า "แท้จริงอัลลอฮฺมีทรงพอพระทัยให้ผู้ใดนาศักคนมาตั้งภาคีกับพระองค์" คำว่า"ใครสักคน" นั้นครอบคลุมทุกคนและทุกสิ่งทั้งหมด ไม่ว่าจะคนนั้นจะเป็นนบี หรือผู้ที่เป็นที่รักของอัลลอฮฺ(วะลี) หรือญิน หรือมะลาอิกะฮฺ หรือคนดีมีคุณธรรมก็ตาม

หลักฐานอ้างอิงในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "และแท้จริงมีสยิดทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเขาอย่าได้วิงวอนขอต่อใครสักคนควบคู่ไปกับอัลลอฮฺ" (อัลญิน/๑๘)

คำว่ามัสยิดในอายะฮ์นี้มีการอธิบายไว้สามทัศนะหลักๆดังนี้

และพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า **"ใครสักคน"** ในอายะฮ์นี้ครอบคลุมทุกคนทั้งหมด ด้วยเหตุนี้เชคผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้จึงได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นในประเด็นนี้ว่า "แท้จริงอัลลอฮ์มิทรงพอพระทัยให้ใครสักคนมาตั้งภาคีกับพระองค์ในการเคารพบูชา" ไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นใครก็ตาม เช่นนบี หรือผู้ที่เป็นที่รักของอัลลอฮ์ หรือญิน หรือคนดี ฯลฯ

ประเด็นที่สาม แท้จริงผู้ใดที่เชื่อฟังท่านร่อซูลฯ(ศาสนทูต)และเคารพภักดีอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ไม่นอญูดให้เขารักใคร่ผู้ที่เป็นศัตรูกับอัลลอฮ์และร่อซูลฯของพระองค์ ถึงแม้ว่าคนๆนั้นจะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเขาก็ตามและหลักฐานในเรื่องนี้ คือพระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัส "เจ้าจะไม่พบกลุ่มชนใดที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก รักใคร่ชอบพอผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮ์และร่อซูล(ศาสนทูต)ของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อของพวกเขา หรือลูกหลานของพวกเขา หรือพี่น้องของพวกเขา หรือเครือญาติของพวกเขา ชนเหล่านั้นอัลลอฮ์ได้ทรงบันทึกการศรัทธาไว้ในจิตใจของพวกเขา และได้ทรงเสริมพวกเขาให้มีพลังมากขึ้นด้วยการสนับสนุนของพระองค์ และจะทรงให้พวกเขาได้เข้าสวนสวรรค์หลากหลาย มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่าน ณ เมืองล่างของสวนสวรรค์ โดยเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานพวกเขา และพวกเขาก็ยินดีปรีดาต่อพระองค์ ชนเหล่านั้นคือ พลพรรคของอัลลอฮ์ ฟังรู้เถิดว่า แท้จริงพลพรรคของอัลลอฮ์นั้น พวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ" (อัลมูญาอะละฮ์/๒๒)

ประเด็นที่สาม จำเป็นจะต้องปลีกตัวออกห่างและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆกับการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์

การปลีกตัวออกห่างด้วยหัวใจ ก็คือด้วยการรังเกียจผู้ปฏิเสธอิสลาม และรังเกียจวันสำคัญทางศาสนาของพวกเขา รวมถึงพิธีกรรมและเทศกาลทางศาสนาของพวกเขา โดยเฉพาะพิธีกรรมต่างๆ ที่เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และพิธีกรรมที่เป็นสิ่งอูตรีอันหลงผิด(บิดอะฮ์)ด้วยเช่นกัน

การปลีกตัวออกห่างด้วยคำพูด ก็คือการกล่าวว่า "แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชา"(อิซซุครุฟ/๒๖) และกล่าวว่า "จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเอ๋ย ฉันจะไม่เคารพบูชาสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอยู่ และพวกท่านก็ไม่ใช่เป็นผู้เคารพบูชาพระเจ้าที่ฉันเคารพบูชา และฉันก็มิใช่เป็นผู้เคารพบูชาสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชา และพวกท่านก็มิใช่ผู้เคารพบูชาพระเจ้าที่ฉันเคารพบูชา สำหรับพวกท่านก็คือศาสนาของพวกท่าน และสำหรับฉันก็คือศาสนาของฉัน" (อัลกาฟิรูน/๑-๖)

การปลีกตัวออกห่างด้วยการกระทำ ก็คือ การไม่ไปเข้าร่วมพิธีกรรมของพวกเขา หรือไม่ใช่สัญลักษณ์ และแต่งกายด้วยรูปแบบในพิธีกรรมของพวกเขา หรือในเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับหลักยึดมั่นศรัทธาของพวกเขา

ส่วนที่สาม ความสำคัญของการศึกษาเรียนรู้วิชาเตาฮีด

ท่านฟิงทราบเกิด -ขออัลลอฮฺทรงชี้แนะท่านสู่ การเคารพภักดีต่อพระองค์- แท้จริงแนวทางอัน บริสุทธิ์นั้น คือแนวทางของท่านนบีอิบรอฮีม ก็ คือ การที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮฺเพียงพระองค์ เดียวด้วยความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งการกระทำนี้คือ การกิจที่อัลลอฮฺทรงบัญชาสั่งใช้มวลมนุษย์ และเป็นเป้าหมายที่พระองค์ทรงสร้างพวกเขา ทั้งหมดขึ้นมา ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า "และข้า มิได้สร้างญินและมนุษย์มาเพื่ออื่นใดนอกจาก เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นเคารพบูชาข้าแต่เพียง องค์เดียว"(อัซซารียาต/๕๖)

และพระคำรัสที่ว่า"เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้น เคารพบูชาข้าแต่เพียงองค์เดียว" หมายถึง "เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้น ให้เอกภาพต่อข้าเพียง องค์เดียวเท่านั้น"

และการทำงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่อัลลอฮฺทรงสั่งใช้ ก็คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว หมายถึง การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺด้วยการ เคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียว(๓)

และการทำงานที่ร้ายแรงที่สุดที่อัลลอฮฺทรงสั่งห้าม ก็คือ การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ หมายถึงการวิงวอน ขอจากสิ่งอื่นควบคู่ไปกับการวิงวอนขอ จากอัลลอฮฺ

อัลหะนีฟียะฮฺ

ความหมายเดิมทางภาษา คือ มาจากคำว่า หะนีฟ แปลว่า โน้มเอียง

ความหมายทางศาสนบัญญัติ คือ แนวทางที่ ออกห่างจากการตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮฺ และมุ่งสู่ความบริสุทธิ์ใจ(อิคลาศ), การให้ เอกภาพ(เตาฮีด)ต่ออัลลอฮฺ และความ สร้ทธานั้น(อีมาน)พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ ทรงตรัสว่า "เป็นผู้ภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้ เทียงธรรม(หะนีฟ)" (อันนะหฺลฺ/๑๒๐) พระคำรัสนี้ หมายถึง "มุ่งสู่อัลลอฮฺ และ ออกห่างจากการตั้งภาคีต่อพระองค์"

ด้วยเหตุนี้ อัลหะนีฟ(ผู้เที่ยงธรรม) โดยปกติ แล้วก็คือ ผู้ที่ตั้งมั่นในการให้เอกภาพ ต่ออัลลอฮฺ และออกห่างจากการตั้งภาคีต่อ พระองค์

(๓) ตรงนี้ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ต้องการจะ ชี้แจงให้เราทั้งหลายได้รู้ว่าทำไมเราถึงต้อง ศึกษาเรียนรู้วิชาเตาฮีด ซึ่งผู้เรียบเรียงได้ กล่าวถึงความสำคัญของหลักเตาฮีดไว้ ข้างต้นแล้ว

คำนิยามของคำว่า เตาฮีด

เตาฮีด ตามความหมายเดิมทางภาษา หมายถึง การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว

ความหมายทางศาสนบัญญัติ หมายถึง การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์แต่เพียงองค์เดียว ทั้งในด้านการทรงสร้าง บริหารและดูแลทุกสรรพสิ่ง และในด้านการเคารพบูชาต่อพระองค์ และในด้านพระนามและคุณลักษณะของพระองค์

ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวว่า "เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นเคารพบูชาข้าแต่เพียงพระองค์เดียว" หมายถึง "เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นให้เอกภาพต่อข้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น" ตรงนี้เป็นคำกล่าวของท่านอับนุอับบาส โดยท่านได้กล่าวว่า "แท้จริงอิบาตะฮฺ(การเคารพบูชา)ทั้งหมดที่ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานนั้น หมายถึง เตาฮีด(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺทั้งสิ้น" เช่นพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และพวกเจ้าทั้งหลายจงเคารพบูชาอัลลอฮฺ"(อันนิซาอฺ/๓๖) หมายถึง พวกเจ้าทั้งหลายจงให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ และพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "มวลมนุษยย์เอ๋ย พวกเจ้าทั้งหลายจงเคารพบูชาพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกเจ้า"(อัลบะกะอฺเราะฮฺ/๒๑) หมายถึง มวลมนุษยย์เอ๋ย พวกเจ้าทั้งหลายจงให้เอกภาพต่อพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกเจ้า

ส่วนที่สี่ รากฐานสามประการ(คำถามสามข้อในหลุมศพ)

“และหากมีผู้กล่าวถามท่านว่า รากฐานสามประการที่มนุษย์จำเป็นจะต้องรู้นั้นคืออะไร?”

ท่านจึงกล่าวตอบไปว่า “คือการที่บ่าวรู้จักพระเจ้าของเขาและ รู้จักศาสนาของเขา และรู้จักนบีของเขา ก็คือท่านนบีมุฮัมมัด ซีอิลลัลลอฮฺ อลัยฮิ วะสัลลิม” (๑)

“และหากเขาถามท่านว่า “พระเจ้าของท่านคือใคร?” ท่านจึงตอบไปว่า “พระเจ้าของฉันคืออัลลอฮฺ ผู้ทรงดูแลฉัน และสิ่งถูกสร้างของพระองค์ทั้งหมด ฉันไม่มีพระเจ้าที่ต้องเคารพบูชาอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “มวลการสรรเสริญนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ พระเจ้าผู้อภิบาลแห่งสากลโลก(ทุกสรรพสิ่ง)”(อัลฟาติหะฮฺ/๑) (๒)

และสากลโลกนั้นก็คือ ทุกๆสรรพสิ่งนอกจากอัลลอฮฺ และฉันก็ถือเป็นส่วนหนึ่งจากสากลโลกเช่นกัน

(๓)

- (๑) ผู้เรียบเรียงคำราเล่มนี่ได้เริ่มต้นกล่าวถึงรากฐานสามประการ โดยใช้วิธีการตั้งคำถามและบอกคำตอบ ทั้งนี้เพราะเป็นหนึ่งในวิธีที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและผู้ฟังที่ได้ผลอย่างมาก ซึ่งรากฐานสามประการนี้ก็คือ คำถามสามข้อในหลุมศพนั่นเอง
- (๒) ผู้เรียบเรียงได้อธิบายให้ทราบถึงรากฐานที่หนึ่ง โดยได้ชี้แจงให้รู้ว่าพระเจ้าที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนั้นก็คืออัลลอฮฺ สุบฮานะฮฺวะตะอะลาฮา(พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และสูงส่ง) จากนั้นก็ได้ยกหลักฐานมาอ้างอิง จากอัลกุรอานก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“มวลการสรรเสริญนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลก”(อัลฟาติหะฮฺ/๑)** ดังนั้นพระเจ้าผู้ทรงอภิบาล(รีอบ)ในขณะที่เดียวกันนั้นก็คือ ผู้ที่ต้องได้รับการเคารพบูชาด้วยนั่นเอง
- (๓) หมายถึง ทุกสรรพสิ่งนอกเหนือจากอัลลอฮฺนั้นคือ สิ่งถูกสร้างทั้งหมด ดังนั้นเมื่อตัวนั่นเองคือสิ่งถูกสร้าง หน้าที่ของฉันทันทีก็ต้องขอบคุณต่อพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ทรงให้ความโปรดปราน ผู้ทรงให้ความเอ็นดูเมตตา

“มวลการสรรเสริญนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลก”(อัลฟาติหะฮฺ/๑)

ในอายะฮฺนี้ได้ประมวลและรวบรวมหลักเตฮิดทั้งสามประเภทเอาไว้ซึ่งก็คือ

“มวลการสรรเสริญ” คือ เตาฮิด อัลฮัมมาอฺ วัศลีฟาด(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านพระนามและคุณลักษณะ)

“เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ” คือ เตาฮิด อัลอูลูฮียะฮฺ(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการเคารพบูชา)

“พระเจ้าแห่งสากลโลก” คือ เตาฮิด อับรูบูบียะฮฺ(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺในด้านการทรงสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง)

และหากมีคนถามท่านว่า “ท่านรู้จักพระเจ้าของท่านด้วยวิธีไหน?” ท่านจึงตอบไปว่า “ฉันรู้จักพระเจ้าของฉันด้วยสัญญาและสิ่งถูกสร้างของพระองค์” และส่วนหนึ่งของสัญญาของพระองค์ก็คือ กลางคืนและกลางวัน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ และส่วนหนึ่งของสิ่งถูกสร้างของพระองค์ ก็คือ ชั้นฟ้าทั้งเจ็ดชั้นและผืนแผ่นดินทั้งเจ็ดชั้น รวมถึงทุกคนที่อาศัยอยู่ในสองสิ่งนี้ และทุกสรรพสิ่งที่อยู่ระหว่างสองสิ่งนี้ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่พระองค์ทรงตรัสว่า “และส่วนหนึ่งจากสัญญาทั้งหลายของพระองค์ คือ การมีกลางวันและกลางคืน และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ พวกเจ้าอย่าได้สูญุด(กัมกราบ)ให้แก่ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ แต่งสูญุด(กัมกราบ)อัลลอฮ์พระผู้ทรงสร้างมัน หากพวกเจ้าเคารพภักดีเฉพาะพระองค์เท่านั้น” (ฟุศสิลัต/๑๗)

และพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือ อัลลอฮ์ ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินภายในหกวัน แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงให้กลางวันครอบคลุมกลางวัน ในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางวันโดยรวดเร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และบรรดาดวงดาวขึ้น โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการตามพระบัญชาของพระองค์ ฟังรู้ว่าการสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เท่านั้น มหาบริสุทธิ์อัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก" (อัลอะอฺรอฟ/๕๔) (๑)

และพระเจ้าผู้ทรงอภิบาล(รีอบ)นั้น ก็คือ ผู้ที่จะต้องได้รับการเคารพบูชา และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “มวลมนุษย์เอ๋ย พวกเจ้าจงเคารพบูชาพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกเจ้า ผู้ที่ทรงสร้างพวกเจ้าและบรรดาผู้ที่มาก่อนหน้าพวกเจ้า หวังว่าพวกเจ้าจะยำเกรงพระองค์(อัลลอฮ์)คือผู้ทรงให้แผ่นดินเป็นที่นอน และฟ้าเป็นอาคารแก่พวกเจ้า และทรงให้น้ำฝนหลังลงมาจากรากฟ้า แล้วได้ทรงบันดาลให้บรรดาคาไม้งอกงอกออกมาเนื่องจากน้ำฝนนั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าตั้งผู้ใดมาเทียบเทียมเสมอเหมือนกับอัลลอฮ์ โดยที่พวกเจ้านั้นก็รู้” (อัลบะก้อเราะฮ์/๒๑-๒๒) (๒)

ท่านอิบนุกะษีรได้อธิบายว่า “ผู้สร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ คือผู้ที่สมควรได้รับการเคารพบูชา” (๓)

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราได้เริ่มต้นอธิบายด้วยการกล่าวอ้างถึงส่วนหนึ่งจากสัญญาณ(อาชาต) และสิ่งถูกสร้างต่างๆ ที่เป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันถึงการมีอัลลอฮฺพระผู้สร้าง และพิสูจน์ว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด ไม่มีผู้สร้างอื่นใด และไม่มีผู้ที่คู่ควรแก่การเคารพบูชาอื่นใดอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และได้ยกหลักฐานอ้างอิงจากอัลกุรอาน ซึ่งถูกกล่าวไว้ในตัวบทของตำราเล่มนี้

และสิ่งถูกสร้างทั้งหมดนั้น คือเครื่องหมายที่พิสูจน์ถึงการมีอยู่จริงของอัลลอฮฺ ซึ่งตรงนี้ซัยคุมุฮัมมัด บุตรของอับดุลละฮฺสาบ(ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้)ได้แบ่งแยกระหว่างสัญญาณ(อาชะฮฺ) กับสิ่งถูกสร้าง(มัลลูคฺ) เนื่องจากว่า สัญญาณนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปมา เช่นกลางคืนและกลางวัน ซึ่งสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงไปมานั้นย่อมเป็นหลักฐานที่แข็งแรงและมีน้ำหนักมากกว่า สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง

(๒) อาชะฮฺ(พระคำรัสวรรคนี้)อยู่ในซูเราะฮฺ อัลบะก้อเราะฮฺ นักปราชญ์บางท่านได้กล่าวอธิบายเสริมว่า อาชะฮฺนี้คือ อาชะฮฺแรกในอัลกุรอานที่อัลลอฮฺทรงใช้สำนวนการเรียกขาน (คือการใช้คำเรียกว่า “เอ็ฮฺ”) ในนั้น ก็คือ “**มวลมนุญย์เอ็ฮฺ**” และอาชะฮฺนี้ก็คืออาชะฮฺแรกในอัลกุรอานที่มีการใช้กริยาคำสั่ง ใช้อยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “**พวกเจ้าจงเคารพบูชาอัลลอฮฺ**” หมายถึง “**พวกเจ้าจงให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ**” และอาชะฮฺนี้ ก็คืออาชะฮฺแรกในอัลกุรอานที่มีการใช้กริยาคำสั่งห้ามอยู่ในนั้นด้วย ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “**คั้งนั้นพวกเจ้าจงอย่าได้นำสิ่งใดมาเทียบเทียมเสมอเหมือน(ตั้งเป็นภาคีเทียบเคียง)กับอัลลอฮฺ โดยที่พวกเจ้านั้นก็รู้**” ตรงนี้คือคำสั่งห้ามมิให้ตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮฺ

(๓) หมายถึงผู้ที่เป็นพระผู้สร้างเพียงหนึ่งเดียวและดูแลบริหารทุกสรรพสิ่งด้วยตัวของพระองค์เองนั้น ย่อมเป็นผู้ที่คู่ควรจะได้รับ การเคารพบูชาเพียงองค์เดียวด้วยเช่นกัน

และการเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆที่อัลลอฮฺทรงสั่งใช้ขึ้น ได้แก่ อัลอิสลาม(หลักศาสนา) , อัลอีมาน(หลักศรัทธา) , และอัลเอียะหฺซาน(หลักคุณธรรม) และบางส่วนของ การเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆเหล่านั้น ก็คือ การวิงวอนขอ(ดุอา), ความเกรงกลัว, ความหวัง, การมอบหมาย, ความปรารถนาที่จะกระทำ, ความปรารถนาที่จะออกห่าง, ความสงบ, ความเกรงขาม, การน้อมศิโรราบ, การขอความช่วยเหลือ, การขอความคุ้มครอง, การขอความช่วยเหลือให้พ้นภัย, การเชือดพลี, การบনบาน ฯลฯ ที่เป็นการเคารพบูชาซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงสั่งใช้ให้กระทำเพื่อพระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่พระองค์ทรงตรัสว่า "และแท้จริงมัศยิดทั้งหลายนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้วิงวอนขอต่อใครสักคนควบคู่ไปกับอัลลอฮฺ" (อัลญิน/๑๘)

ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่แปรผันการเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)เหล่านี้ไปให้แก่ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ ถือว่าเขาผู้นั้นเป็นผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์ และเป็นผู้ปฏิเสธต่ออิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่พระองค์ทรงตรัสว่า "และผู้ใดก็ตามที่วิงวอนขอจากอัลลอฮฺควบคู่ไปกับการวิงวอนขอจากพระเจ้าองค์อื่น โดยที่เขาไม่มีหลักฐานในเรื่องนั้น ดังนั้นการพิพากษาเขาก็เป็นสิทธิ์ของพระเจ้าของเขา แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ" (อัลมูมิnun/๑๑๗)

และในหะดีษบทหนึ่งของท่านบิรมุฮัมมัด ได้ระบุว่า "การวิงวอนขอ(ดุอา)นั้น คือมันสมองของการเคารพบูชา"

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "และพระเจ้าของพวกเขาเหล่านั้นได้ทรงตรัสว่า พวกเจ้าจงวิงวอนขอจากข้าเถิด แล้วข้าจะตอบสนองแก่พวกเจ้า แท้จริงบรรดาผู้ที่หยิ่งโสต่อการเคารพบูชาต่อข้า นั้น พวกเขาจะได้เข้าสู่ฆุมนรกในสภาพที่ต่ำต้อย" (ฆอฟิร/๖๐)

หลักจากหีบขกคำพูดของท่านอิบนุกะษีรมาอ้างอิงแล้ว ผู้เรียบเรียงก็ได้กล่าวเสริมเกี่ยวกับการเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆทั้งการเคารพบูชาที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ และการเคารพบูชาที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติด้วยร่างกาย พร้อมกับยกหลักฐานอ้างอิงจากอัลกุรอานสำหรับทุกอิบาดะฮฺที่ท่านได้ยกมากล่าวไว้ด้วยเช่นกัน เช่น

การวิงวอนขอ(ดูอา) แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังนี้

ดูอาอิบาดะฮฺ คือ การวิงวอนขอที่กระทำในรูปแบบของศาสนกิจหรือพิธีกรรมทางศาสนาตามบทบัญญัติ เช่น การละหมาด การถือศีลอด การประกอบพิธีหัจญ์ เป็นต้น

ข้อตัดสิน(หุก่ม) ดูอาประเภทนี้ หากว่าผู้ใดกระทำให้แก่ผู้อื่นหรือสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ เท่ากับว่าเขาผู้นั้นได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ(ชริกใหญ่)

ดูอามัดสะละฮฺ คือ การวิงวอนขอที่กระทำในรูปแบบการเปล่งคำพูดในเรื่องที่ต้องการวิงวอนขอ เช่น กล่าววว่า โอ้อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ฉัน

ข้อตัดสิน(หุก่ม) ดูอาประเภทนี้มีรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับข้อตัดสิน ซึ่งมีสองประเภทหลักๆ โดยจะนำมากล่าวถึงและอธิบายต่อจากนี้

ดูอามัดสะละฮฺ แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังต่อไปนี้

ประเภทที่หนึ่ง คือการวิงวอนขอต่อสิ่งอื่นในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือได้นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว

ข้อตัดสินคือ ใครที่กระทำแบบนี้ ถือว่าเขาได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ(ชริกใหญ่)

ประเภทที่สอง คือการวิงวอนขอต่อสิ่งอื่นในเรื่องที่มนุษย์สามารถกระทำได้

ข้อตัดสินคือ สามารถกระทำได้ โดยมีเงื่อนไขสี่ข้อดังนี้

ผู้ที่ช่วยเหลือจะต้องมีชีวิตอยู่ จากเงื่อนไขนี้ เท่ากับว่า การวิงวอนขอจากผู้ตายไปแล้ว เป็น สิ่ง ที่ ต้องห้าม

ผู้ที่ช่วยเหลือจะต้องอยู่ต่อหน้าของผู้ที่วิงวอนขอ จากเงื่อนไขนี้ เท่ากับว่า การวิงวอนขอจากผู้ช่วยเหลือที่ยังมีชีวิตอยู่แต่ไม่ได้อยู่ต่อหน้านั้น เป็น สิ่ง ที่ ต้องห้าม

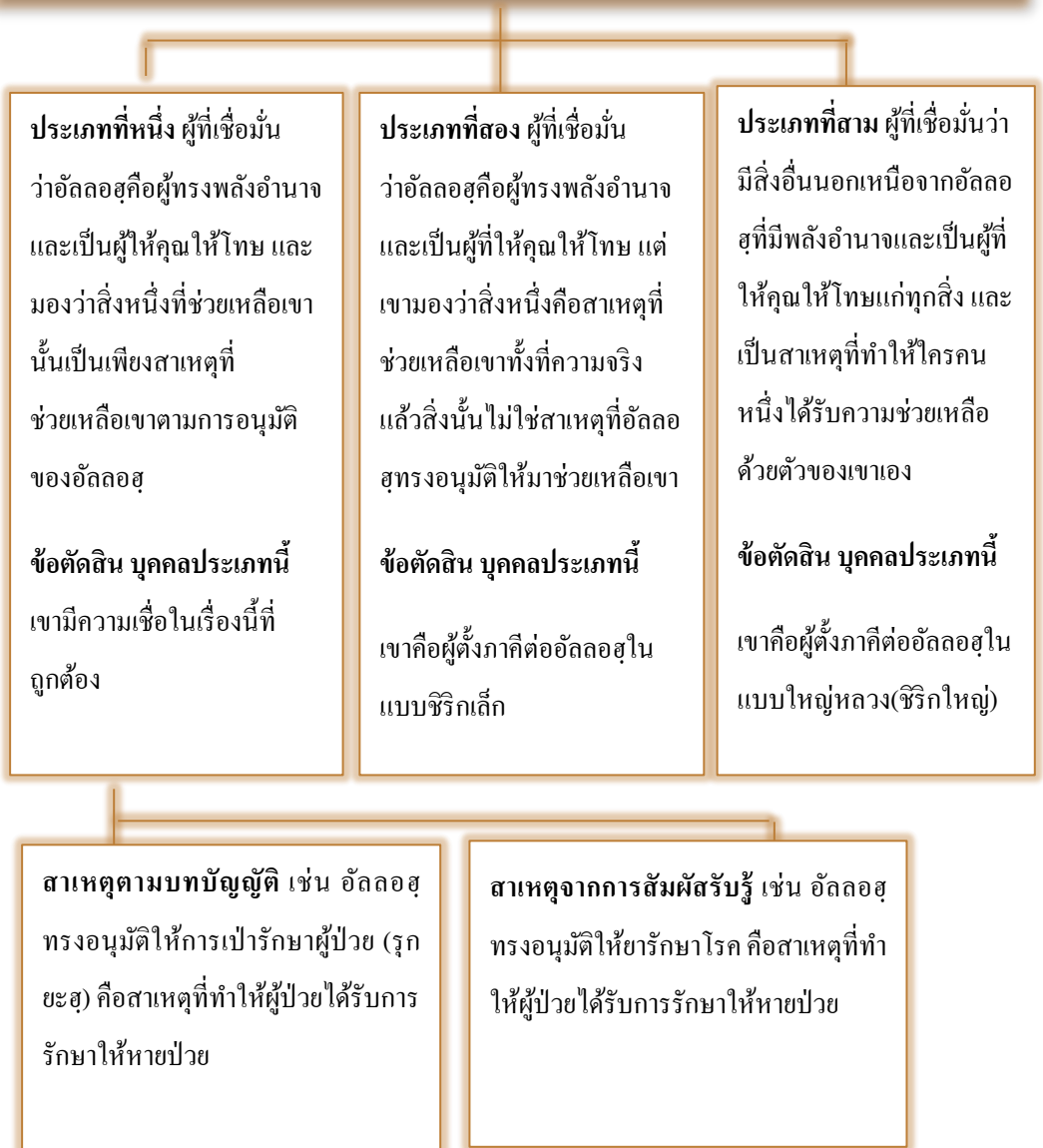
ผู้ที่ช่วยเหลือจะต้องมีความสามารถในการช่วยเหลือในเรื่องที่ขอได้ จากเงื่อนไขนี้ เท่ากับว่าการวิงวอนขอจากผู้ที่มีชีวิตอยู่แต่ไร้ความสามารถที่จะช่วยเหลือ เป็น สิ่ง ที่ ต้องห้าม

ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจะต้องเชื่อมั่นว่า ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่เขานั้น เป็นเพียงสาเหตุที่ทำให้เขาได้รับความช่วยเหลือเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ที่มีพลังอำนาจในการช่วยเหลือใครได้ด้วยตัวของเขาเอง แต่เป็นเพราะพลังอำนาจ และการอนุมัติจากอัลลอฮ์

แต่หากว่าผู้ที่วิงวอนขอนั้นเชื่อว่าผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่เขามีพลังอำนาจในการช่วยเหลือใครได้ด้วยตัวของเขาเอง และมีอำนาจในการให้คุณหรือให้โทษแก่ใคร เท่ากับว่าผู้ที่วิงวอนขอนั้นได้ตั้งภาคี(ชริก) ต่ออัลลอฮ์

- ❖ **ข้อสังเกต** ข้อตัดสินทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือการตัดสินที่การกระทำ มิใช่การตัดสินที่ตัวบุคคล เนื่องจากการตัดสินที่ตัวบุคคลนั้นมีรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆที่เพิ่มขึ้นมาอีก ก็คือ ผู้กระทำผิดนั้น จะต้องรับรู้หลักฐานที่มาประจักษ์แก่เขาแล้ว และจะต้องไม่มีข้อคลุมเครือหรือข้อสงสัยใดๆที่เกี่ยวกับการกระทำผิดของเขาหลงเหลืออยู่อีก และบรรดาปราชญ์เท่านั้นคือผู้ที่ตัดสินว่าผู้กระทำคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ศรัทธาหรือผู้ปฏิเสธ

มโนย์ประเภทต่างๆในเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุ แบ่งออกเป็นสามประเภท คือ

- ❖ ข้อสังเกต หะดีษที่ระบุว่า “การขอดูอานั้น คือมันสมองของอิบาดะฮฺ(การเคารพบูชา)” เป็นหะดีษที่อ่อนหลักฐาน ส่วนหะดีษที่ถูกต้องและมีน้ำหนักคือหะดีษที่ว่า “การขอดูอานั้นคืออิบาดะฮฺ(การเคารพบูชาอัลลอฮฺ)”

การขอดูอานเป็นอิบาดะฮฺได้อย่างไร

การขอดูอานเป็นอิบาดะฮฺ โดยอ้างอิงจากหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และพระเจ้าของพวกเขาเจ้าได้ทรงตรัสว่า พวกเจ้าจงวิงวอนขอจากข้าเถิด แล้วข้าจะตอบสนองแก่พวกเจ้า แท้จริงบรรดาผู้ที่หยิ่งโสต่อการเคารพบูชาต่อข้าฉันนั้น พวกเขาจะได้เข้าสู่ขุมมรณในสภาพที่ต่ำต้อย” (มอไฟร/๖๐)

โดยที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “ต่อการอิบาดะฮฺ(การพินาศ)ข้า” จากพระดำรัสนี้ ยืนยันว่าการขอดูอานนั้นเป็น อิบาดะฮฺชนิดหนึ่ง

และหลักฐานที่บ่งบอกถึงความเกรงกลัว(ว่าคือหนึ่งในอิวาตะสุการเคารพ
บุชาอัลลอฮฺ) ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าได้เกรง
กลัวพวกเขา และจงเกรงกลัวข้า หากว่าพวกเจ้าคือผู้ศรัทธา”(อาละอิมรอน/๑๗๕)

(๑)

และหลักฐานที่บ่งบอกถึงความหวัง(ว่าคือหนึ่งในอิวาตะสุการเคารพบุชาอัลลอฮฺ)
ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ดังนั้นผู้ใดที่มีความหวังว่าจะได้พบเจอ
กับพระเจ้าของเขาแล้ว เขาก็จงกระทำความดี และอย่าได้ตั้งสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็น
ภาคีในการเคารพบุชาร่วมกับพระเจ้าของเขา”(กะฮฟู/๑๑๐) (๒)

(๑) ความเกรงกลัวนั้นคือ ความรู้สึกและกริยาอย่างหนึ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อตกอยู่ใน
ความหายนะ หรือความเดือดร้อน หรือภัยอันตราย และอัลลอฮฺทรงสั่งห้ามมิให้เกรง
กลัวผู้เป็นที่รักของชัยฏอน แต่ทรงสั่งให้เกรงกลัวพระองค์แต่เพียงองค์เดียว

(๒) ความหวัง คือ ความอยากได้ของมนุษย์ต่อเรื่องหนึ่งที่อยู่ใกล้ตัว และบางครั้งก็
เป็นเรื่องไกลตัวแต่เป็นเรื่องที่อยากได้มากๆเหมือนเป็นเรื่องใกล้ตัว

และความหวังที่แฝงความต่ำต้อยและนอบน้อมนั้น ไม่นอญูดาให้ผู้ศรัทธามี
ความรู้สึกเช่นนี้กับผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ซึ่งการมีความรู้สึก
นี้กับผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ ถือเป็นการตั้งภาคีกับพระองค์(ชริกใหญ่)

และความหวังที่ได้รับการชมเชยนั้นเฉพาะผู้ที่ทำความดี แล้วคาดหวังว่าเขาจะได้รับ
ผลบุญตอบแทน หรือ ผู้ที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวจากการทำสิ่งฝ่าฝืนอัลลอฮฺแล้ว
หวังว่าเขาจะได้รับการให้อภัย ส่วนความคาดหวังแต่ไม่ทำอะไรเลย ถือเป็น
ความหวังจอมปลอมและเป็นความหวังลมๆแล้งๆที่ได้รับการตำหนิ

ความกลัวแบ่งออกเป็น สามชนิด คือ

ความกลัวที่เป็นอิวาตะสุ
(เป็นการเคารพบูชา
อัลลอฮ์อย่างหนึ่ง)

เช่น ความกลัวของผู้ที่
เคารพบูชาต่อผู้ที่เขาเคารพ
บูชา ซึ่งความกลัวชนิดนี้จะ
แฝงไว้ด้วยความรู้สึกต่ำ
ต้อย นอบน้อม และเทิดทูน
ต่อผู้ที่เขาเคารพบูชา ข้อ
ตัดสิน ความกลัวชนิดนี้ถือ
เป็นสิ่งจำเป็นที่จำต้องมอบ
ให้อัลลอฮ์เพียงองค์เดียว
เท่านั้น และหากว่ามอบให้
ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ถือว่า
เป็นการตั้งภาคีต่อพระองค์
(ชริกใหญ่)

ความกลัวที่เกิดขึ้นตาม
ธรรมชาติ
(หรือตามสัญชาตญาณ)

เช่น ความรู้สึกกลัวไฟ, กลัว
ศัตรู, กลัวสัตว์ร้าย ฯลฯ ข้อ
ตัดสิน ความกลัวชนิดนี้ถือว่า
เป็นที่อนุญาต

ความกลัวที่เป็นสิ่งต้องห้าม

เช่น ความหวาดกลัวที่ทำให้
สิ้นหวังในความเมตตา
ของอัลลอฮ์ หรือ ความกลัว
ที่ทำให้เชื่อฟังผู้อื่นในเรื่อง
ที่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์

และหลักฐานในเรื่องการมอบหมายต่ออัครทูต ก็คือพระคำรัสที่อัครทูตที่ทรงตรัสว่า "และพวกเจ้าจงมอบหมายต่ออัครทูตแต่เพียงพระองค์เดียว หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา" (อัครมาอิจะสุ/๒๓)

และพระคำรัสที่อัครทูตทรงตรัสว่า "และผู้ใดก็ตามที่มอบหมายต่ออัครทูต พระองค์ก็จะทรงเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เขา" (อัญญ์ออลาก/๓) (๑)

และหลักฐานในเรื่องความมุ่งปรารถนาที่จะกระทำ(อิรริอฆบะฮุ), ความหวาดกลัวและอยากออกห่าง(อิรเราะฮุบะฮุ, และความถ่อมตัวด้วยความเกรงกลัว(กุชวะฮุ) ก็คือพระคำรัสของอัครทูตที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงพวกเขานั้นแข่งขันกันในการทำความดีทั้งหลาย และพวกเขาวิงวอนเรา (อัครทูต)ด้วยความหวังในความเมตตาของเราและด้วยความกลัวต่อการลงโทษของเรา และพวกเขาเป็นผู้ที่ถ่อมตัวเกรงกลัว" (อัลอัมบิยาฮุ/๕๐) (๒)

(๑)นิยามความหมายของคำว่ากรมอบหมาย(อัตตะวักุล)

ความหมายเดิมในทางภาษา หมายถึง การพึ่งพิงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ความหมายในทางศาสนบัญญัติ หมายถึง การพึ่งพิงต่ออัครทูตอย่างแท้จริงโดยมีความเชื่อมั่นในพระองค์พร้อมกับยึดถือสาเหตุต่างๆที่บทบัญญัติศาสนาอนุญาต ซึ่งเป็นสาเหตุช่วยทำให้การทำงานหนึ่งลุล่วงไปได้

กรมอบหมายต่ออัครทูตจะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบทั้งสาม คือ

ความสัตย์จริง (อัศศิดก) ในการพึ่งพิงต่ออัครทูต

ความเชื่อมั่น (อัย ยีเกาะฮุ) ว่าอัครทูตทรงเป็นผู้ทรงทำให้การทำงานสำเร็จลุล่วงไปได้ตามที่ได้ทรงสัญญาไว้

การยึดถือสาเหตุต่างๆที่เป็นตัวช่วยให้การทำงานสำเร็จลุล่วงไปได้ตามที่บทบัญญัติศาสนาอนุญาต

(๒) อรัรือฆบะสุ คือ ความรักและปรารถนาที่จะไปถึงสิ่งที่รัก

อรัระสุบะสุ คือ ความเกรงกลัวที่ส่งผลให้อยากออกห่างจากสิ่งที่เกรงกลัว โดยเป็นความรู้สึกกลัวที่ควบคู่ไปพร้อมกับการกระทำ (รู้สึกกลัวพร้อมกับการออกห่าง)

อัลคุซัวะอู คือ ความรู้สึกถ่อมตนและน้อบศิโรราบต่อความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ โดยยอมรับและยอมจำนนต่อการกำหนดศกาวการณ์ของพระองค์ในหลายๆเรื่อง

- ❖ ผู้ที่มุ่งหวังต่ออัลลอฮฺนั้นจะต้องรวมระหว่างความรู้สึกสองอย่างไว้ในจิตใจของเขา นั่นก็คือความมุ่งหวังปรารถนา และความเกรงกลัวเท่าๆกันเหมือนดังปีกของนกทั้งสองข้าง โดยจะต้องไม่ให้ความรู้สึกใดความรู้สึกหนึ่งในสองสิ่งนี้มีมากไปกว่ากัน เพราะการมีความรู้สึกใดมากกว่าอีกความรู้สึกหนึ่งนั้นมันจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาตกอยู่ในความหายนะ

และหลักฐานในเรื่องความเกรงกลัว(อัลคือชยะฮฺ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และพวกเจ้าอย่าได้เกรงกลัวพวกเขา และจงเกรงกลัวข้า(อัลลอฮฺ)”**(อัลบะก้อเราะฮฺ/๑๕๐) (๑)

และหลักฐานในเรื่องการผินหน้าหวนกลับคืนสู่อัลลอฮฺ(อัลอินาบะฮฺ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และพวกเจ้าจงผินหน้าไปสู่พระเจ้าของพวกเจ้าและจงยอมจำนนต่อพระองค์”** (อิซซุมัร/๕๔) (๒)

และหลักฐานในเรื่องการขอความช่วยเหลือทั่วไป(อัลอิสติอานะฮฺ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราเคารพบูชา และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราขอความช่วยเหลือ”**(อัลฟาติหะฮฺ/๕)

และในหะดีษบทหนึ่งของท่านนบีมุฮัมมัดได้ระบุว่า **“เมื่อท่านขอความช่วยเหลือ ก็จงขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ”** (๓)

และหลักฐานในเรื่องการขอความคุ้มครอง(อัลอิสติอาซะฮฺ) ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวว่าคุณขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ”(อัลฟะลัก/๑)

และพระดำรัสที่ทรงตรัสว่า “(มุฮัมมัด)เจ้าจงกล่าวว่าคุณขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ” (อันนาส/๑) (๔)

และหลักฐานในเรื่องการขอความช่วยเหลือให้พ้นภัย(อัลอิสติอมะฮฺ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “จงรำลึกขณะที่พวกเจ้าขอความช่วยเหลือยามคับขันต่อพระเจ้าของพวกเจ้า แล้วพระองค์ก็ได้ทรงตอบสนองแก่พวกเจ้า”(อัลอันฟาล/๕) (๕)

และหลักฐานในเรื่องการเชือดพลี ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน การเชือดพลีของฉัน และการมีชีวิตของฉัน และความตายของฉันนั้นเพื่ออัลลอฮฺพระเจ้าแห่งทุกสรรพสิ่งเพียงองค์เดียวเท่านั้น”(อัลอันอาม/๑๖๒)

และหลักฐานจากสุนนะฮฺ(แบบฉบับ)ของท่านนบีมุฮัมมัดได้ระบุว่า “อัลลอฮฺทรงสาปแช่งผู้ใดก็ตามที่เชือดพลีเพื่อสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ” (๖)

(๑) **อัลค็อชชะฮฺ** คือ ความรู้สึกกลัวที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ซึ่งถึงความยิ่งใหญ่และพลังอำนาจของผู้ที่เขาเกรงกลัว

(๒) **อัลอินาบะฮฺ** คือ การหวนกลับคืนสู่อัลลอฮฺด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงใช้และออกห่างจากสิ่งฝ่าฝืนที่พระองค์ทรงห้าม และพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และพวกเจ้าจงผินหน้าหวนคืน” หมายถึง จงกลับไป และพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ผู้พระเจ้าของพวกเจ้า และจงยอมจำนนต่อพระองค์” หมายถึง พวกท่านจะต้องมอบกิจการงานทั้งหมดของท่านต่อพระองค์ เพราะท่านคือบ่าวของพระองค์ และผู้ที่เป็นบ่าวนั้นจำเป็นต้องมอบตัวของเขาให้แก่ผู้เป็นนาย ซึ่งเจ้านายก็คืออัลลอฮฺ ดังที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้กล่าวว่า “และเจ้านายนั้นก็คืออัลลอฮฺ”

(๓) **อัลอิสติอานะฮฺ** คือ การขอความช่วยเหลือ จากพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า
 “เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราเคารพบูชา และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่เราขอความช่วยเหลือ” (อัลฟาติหะฮฺ/๕)

จากอายะฮฺนี้อัลลอฮฺทรงใช้สำนวนที่บ่งบอกเป็นการเจาะจงว่า การเคารพบูชา(อิบาอะฮฺ) และการขอความช่วยเหลือนั้น จะต้องขอจากอัลลอฮฺแต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

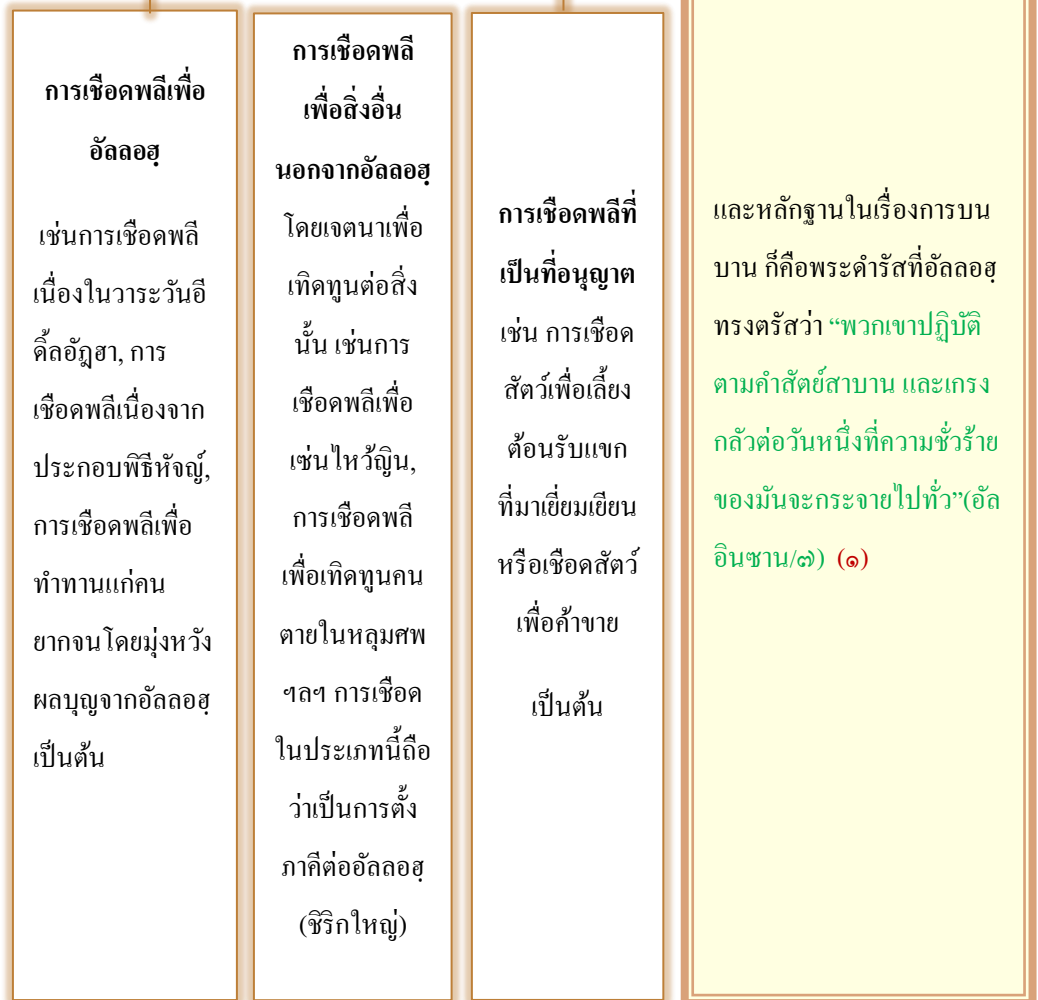
(๔) **อัลอิสติอาซะฮฺ** คือ การขอความคุ้มครองให้รอดพ้นจากสิ่งที่ไม่ชอบ หมายถึง "ฉันขอพึ่งพาและขอความคุ้มครอง"

(๕) **อัลอิสติฆอซะฮฺ** คือ การขอความช่วยเหลือให้รอดพ้นจากภัยอันตราย และความหายนะ

ซึ่งการขอความช่วยเหลือ, การขอความคุ้มครอง, การขอความช่วยเหลือให้พ้นภัย และการขอความช่วยเหลือให้ผู้หนึ่งได้รับสิทธิพิเศษ(อิซซะฟาอะฮฺ) ทั้งหมดนี้สามารถขอจากผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺได้ แต่จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขข้อ คือ ผู้ช่วยเหลือจะต้องมีชีวิตอยู่, ผู้ช่วยเหลือจะต้องอยู่ต่อหน้าผู้ขอความช่วยเหลือ, ผู้ช่วยเหลือจะต้องมีความสามารถในเรื่องที่ถูกขอให้ช่วย, ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจะต้องเชื่อมั่นว่าผู้ที่ให้ความช่วยเหลือเป็นเพียงสาเหตุที่ทำให้เขาได้รับการช่วยเหลือด้วยพระประสงค์และการอนุมัติของอัลลอฮฺ มิใช่เพราะผู้ช่วยเหลือคนนั้นมีความสามารถหรือมีพลังอำนาจในการช่วยเหลือด้วยตัวของเขาเอง

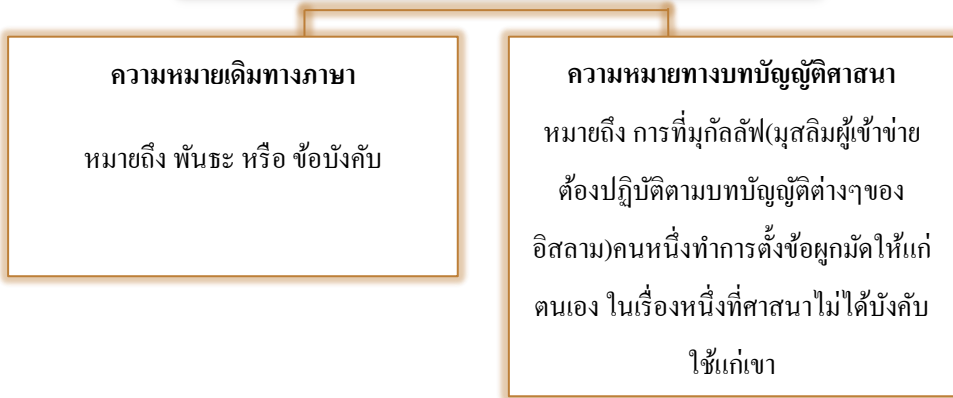
(๖) **การเชือดพลี** คือ การปลิดชีวิตด้วยการหลั่งเลือดโดยมีรูปแบบและวิธีการ โดยเฉพาะ

การเชือดพลีนั้นแบ่งออกเป็น สามประเภท คือ

- ❖ **หมายเหตุ** ในตำราภิกขาบุตรเตฮีด ของซัยคุมฮัมมัด บุตรของ อับดุลวะฮาบ มีรายละเอียดเพิ่มเติมในเรื่องการเชือดพลี หากท่านสนใจสามารถอ่านเพิ่มเติมได้

ค่านิยมความหมายของคำว่ากรบนบาน(อันนัชร)

- ❖ **หมายเหตุ** กรบนบานนั้นมีหลายประเภท และมีเงื่อนไขรวมทั้งคำปรับต่างๆ หากท่านสนใจสามารถอ่านเพิ่มเติมได้จากตำราภิกขาปฏิบัติเตาฮีด ของชัยคุมุฮัมมัด บุตรของ अबดุลวะฮาบ

ชนิดต่างๆของการบนบาน ได้แก่

ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวถึงอิบาคะฮ์ต่างๆเหล่านี้ในตำราเล่มนี้ โดยมีได้มีเป้าหมายเพื่อบอกว่าอิบาคะฮ์ที่ท่านกล่าวมาในตำราเล่มนี้คืออิบาคะฮ์ต่ออัลลอฮ์ทั้งหมด แต่มีเป้าหมายเพื่อยกมาเป็นตัวอย่างให้ทราบเท่านั้น เพราะว่าเป็นความจริงแล้ว ยังมีอิบาคะฮ์อีกมากมายที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในตำราเล่มนี้ ดังเช่นที่ท่านผู้เรียบเรียงได้กล่าวว่า “และผู้ใดก็ตามที่กระทำอิบาคะฮ์ต่างๆเหล่านี้(ที่ถูกกล่าวถึงในตำราเล่มนี้) หรืออิบาคะฮ์อื่นๆนอกเหนือจากนี้เพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ แน่แท้เขาได้ตั้งภาคี(ทำชริก)ต่ออัลลอฮ์แล้ว”

รากฐานประการที่สอง คือ การที่บ่าว
รู้จักศาสนาอิสลามพร้อมกับหลักฐาน
อ้างอิง

(อิสลาม) ก็คือ การยอมจำนนศิโรราบ
ต่ออัลลอฮ์ด้วยการให้เอกภาพต่อ
พระองค์ และน้อมรับต่อพระองค์ด้วย
การเคารพภักดี และปลีกตัวออกห่างจาก
การตั้งภาคีต่อพระองค์ และออกห่างจาก
ผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์

ซึ่งศาสนาอิสลามนั้น มีสามระดับชั้น
ด้วยกัน คือ อัลอิสลาม(หลักศาสนา), อัล
อิมาน(หลักศรัทธา), อัลเอียะหฺซาน(หลัก
คุณธรรม) โดยทุกๆระดับชั้นนั้นมี
องค์ประกอบหลัก(รูก่น)อยู่

ระดับชั้นที่หนึ่ง คือ อัลอิสลาม(๑) ซึ่งอัล
อิสลามมีองค์ประกอบหลักอยู่ห้า
ประการ คือ

การปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่
คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริง
นอกจากอัลลอฮ์(๒) และแท้จริงท่านนบี
มุฮัมมัดคือศาสนทูตของอัลลอฮ์, การ
ดำรงละหมาด, การจ่ายซะกาต, การถือ
ศีลอดในเดือนรอมฎอน, การประกอบ
พิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์

(๑) ผู้เรียบเรียงได้กล่าวถึงรากฐานสำคัญประการที่
สอง คือ การที่บ่าวรู้จักศาสนาของเขา(อัลอิสลาม)
โดยท่านผู้เรียบเรียงได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงคำ
นิยามความหมายของคำว่า อัลอิสลาม โดยได้กล่าวว่

ระดับชั้นที่หนึ่ง

อัลอิสลาม ก็คือ “การยอมจำนนศิโรราบต่ออัลลอฮ์
และน้อมรับต่อพระองค์ด้วยการทำความเคารพ
ภักดี และปลีกตัวออกจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
และออกห่างจากผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์”

คำนิยามความหมายของคำว่าอัลอิสลามในที่นี้ หมายถึง
การที่ท่านมอบถวายกิจการงานทั้งหมดของท่านให้แก่
อัลลอฮ์ เนื่องจากว่าท่านคือบ่าวของพระองค์ และผู้เป็น
บ่าวจำเป็นจะต้องมอบถวายชีวิตของเขาให้แก่ผู้เป็น
นาย ซึ่งผู้เป็นเจ้านายก็คืออัลลอฮ์ ดังที่ท่านนบีมุฮัมมัด
ได้กล่าวไว้ว่า “ผู้เป็นเจ้านายนั้นก็คืออัลลอฮ์”

จากนั้นผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ก็ได้แจ้งให้ทราบว่าศาสนา
อิสลามแบ่งออกเป็นสามระดับชั้นด้วยกัน ก็คือ

อัลอิสลาม
(หลัก
ศาสนา)

อัลอิมาน
(หลัก
ศรัทธา)

อัลเอียะหฺ
ซาน(หลัก
คุณธรรม)

(๒) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ของอัลอิสลามมีทั้งหมด ห้า
ประการด้วยกัน ซึ่งประการแรก ก็คือการปฏิญาณยืนยันตน
(อัชชะฮาดะฮ์)

และหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณยืนยันตน(อหะหะฮะฮะ)นั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “อัลลอฮฺทรงยืนยันว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชานอกจากพระองค์เท่านั้น และมลาอิกะฮฺ และผู้มีความรู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมนั้น ก็ต่างยืนยันด้วยว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชานอกจากพระองค์ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น” (อาละอิมรอน/๑๘)

และความหมายของคำกล่าวปฏิญาณยืนยันตนนั้นก็คือ **“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น”**

คำว่า **“ไม่มีพระเจ้า”** เป็นการปฏิเสธพระเจ้าทั้งหมดที่ถูกกราบไหว้นอกเหนือจากอัลลอฮฺ

คำว่า **“นอกจากอัลลอฮฺ”** เป็นการยืนยันว่าการเคารพบูชาทั้งหมดนั้นจะต้องกระทำเพื่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น โดยไม่มีภาคีอื่นใดมาเทียบเคียงหรือควบคู่ร่วมกับพระองค์ทั้งในด้านการเคารพบูชา และในด้านพลังอำนาจและกรรมสิทธิ์ในการครอบครองทุกสรรพสิ่งทั้งหมด

และคำอธิบายสำหรับความหมายของการปฏิญาณยืนยันตน(อหะหะฮะฮะ)นั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และจงรำลึกถึงเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขา และหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่คุณทำกันเคารพภักดี นอกจาก(อัลลอฮฺ)ผู้ซึ่งทรงบังเกิดฉันเท่านั้น เพราะแท้จริงพระองค์จะทรงชี้นำทางที่ถูกต้องให้แก่ฉัน และเขา(อิบรอฮีม)ได้ทำให้คำกล่าว(ชะฮาดะฮฺ) คงอยู่ต่อไปในลูกหลานของเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้กลับมาสำนึกผิด”** (อฮฺซุครุฟ/๒๖-๒๘) (๑)

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวถึงหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณยืนยันตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น แล้วท่านก็ได้อธิบายความหมายของคำปฏิญาณตนนี้ไว้ว่า **“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น”**

ดังนั้นคำปฏิญาณยืนยันทันนั้นจะต้องประมวลและรวมสองสิ่งไว้ด้วยกันก็คือ

การปฏิเสธ ก็คือ คำกล่าวหาว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใด”

การยืนยัน ก็คือ คำกล่าวหาว่า “นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น”

ซึ่งสำนวนคำปฏิญาณนี้ เป็นสำนวนที่บ่งบอกถึงการเจาะจงและการยืนยัน ก็คือ คำปฏิญาณนี้ได้เจาะจงและยืนยันว่าการอิบาคะฮฺ(เคารพบูชา)ทั้งหมดทุกอย่างนั้น เพื่ออัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น และได้ปฏิเสธการทำอิบาคะฮฺทั้งหมดต่อสิ่งอื่นและผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ

ด้วยเหตุนี้ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้จึงได้กล่าวว่า พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ถือว่าเป็นคำอธิบายสำหรับคำปฏิญาณตนนี้ ก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และจงรำลึกถึงเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขา และหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่คุณทำนเคารพสักคี่ นอกจาก(อัลลอฮฺ)ผู้ซึ่งทรงสร้างฉันเท่านั้น” (อิซซุครุฟ/๒๖-๒๗)

ซึ่งคำว่า “แท้จริงฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่คุณทำนเคารพสักคี่” หมายถึง ความหมายของคำว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ลาอิลาฮะ)

และคำว่า “นอกจาก(อัลลอฮฺ)ผู้ซึ่งทรงสร้างฉันเท่านั้น” หมายถึง ความหมายของคำว่า นอกจากอัลลอฮฺ (อิลลัลลอฮฺ)

และพระคาร์ดินัลที่อัลลอสูทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า บรรดาชาวคัมภีร์ (ยิวและคริสต์)เอ๋ย พวกท่านจงมายังถ้อยคำๆหนึ่งซึ่งเท่าเทียมกันระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพบูชาพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอสูเท่านั้น และพวกเราจะไม่นำสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาตั้งเป็นภาคีกับพระองค์ และพวกเราส่วนหนึ่งก็จะไม่ขัดเอาพวกเราก่อส่วนหนึ่งมาเป็นพระเจ้านอกเหนือจากอัลลอสูแล้วหากว่าพวกเขา(ชาวคัมภีร์)ผินหลังให้ ก็จงกล่าวว่า พวกท่านจงเป็นพยานยืนยันด้วยว่า แท้จริงพวกเรานั้นคือผู้น้อมรับ(มุสลิม)” (อาละอิมรอน/๖๔)

(๑)

(๑)พระคาร์ดินัลในอายะฮฺนี้ มีหลักฐานยืนยันว่า การรวมทุกศาสนาเข้าด้วยกันให้เป็นหนึ่งเดียวกันนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

❖ และหากมีผู้กล่าวว่า ความหมายของคำปฏิญาณตนที่กล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอสู” นั้นหมายถึง ไม่มีผู้ใดที่ถูกเคารพบูชานอกจากอัลลอสูใช่หรือไม่?

เราก็จะกล่าวตอบไปว่า คำกล่าวของท่านนี้ไม่ถูกต้อง เพราะคำกล่าวนี้ยังไม่ถูกต้องเพียงพอจนกว่าจะเพิ่มคำว่า “อย่างแท้จริง” เข้าไปด้วย ซึ่งคำว่า “อย่างแท้จริง” ถือเป็นสำนวนที่ยืนยันถึงการปฏิเสธพระเจ้าที่ถูกเคารพบูชาทั้งหมด นอกจากอัลลอสูเพียงองค์เดียว และยังเป็นการยืนยันอีกว่า ไม่มีผู้ใดที่ถูกเคารพบูชาอย่างแท้จริง นอกจากอัลลอสูเพียงองค์เดียวเท่านั้น

❖ และหากมีผู้กล่าวว่าคำว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอสู” นั้นหมายถึง “ไม่มีพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงดูแลทุกสรรพสิ่ง(เรือบ)นอกจากอัลลอสู” ใช่หรือไม่?

เราก็จะกล่าวตอบไปว่า คำกล่าวนี้ถูกต้อง แต่ไม่ตรงประเด็น เพราะคำกล่าวนี้ไม่ใช่คำอธิบายที่ถูกต้องตรงประเด็นสำหรับคำว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่นอกจากอัลลอสู” เนื่องจากคำกล่าวนี้ (ไม่มีพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงดูแลทุกสรรพสิ่ง(เรือบ)นอกจากอัลลอสู) บ่งบอกถึงการยืนยันให้เอกภาพต่ออัลลอสูในด้านการทรงสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง(เดาศีคฮ์รูบียะฮฺ) ซึ่งบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามต่างก็ยืนยันยอมรับในเดาศีคฮ์ประเภทนี้ แต่ทว่าก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เขาเป็นมุสลิม ผู้เข้ารับอิสลาม

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวถึงพระคำรัสที่เป็นหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ ซึ่งในพระคำรัสนั้น อัลลอฮ์ได้ทรงใช้สำนวนการข้ำเน้นถึงสามอย่างด้วยกันคือการสาบาน, อักษรลาม(บ่งบอกถึงการเน้นย้ำ) และคำวาก้ออด(แปลว่า แน่แท้ บ่งบอกถึงการเน้นย้ำเช่นกัน)

(๒) ผู้เรียบเรียงได้ชี้แจงให้ทราบถึงความหมายของคำปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ และได้บอกว่าการรู้ความหมายของคำปฏิญาณนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะจะช่วยทำให้มุสลิมทั้งชายและหญิงบรรลุถึงเป้าหมายที่แท้จริงของคำปฏิญาณนี้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งความหมายของคำปฏิญาณนี้ก็คือเชื่อฟังท่านร่อซูลฯ(ศาสนทูต) ในสิ่งที่ท่านสั่งใช้, เชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก, ออกห่างจากสิ่งที่ท่านห้ามปรามและดักเตือนให้ห่าง, และจะต้องไม่กระทำอิบาดะฮ์(การเคารพบูชา)ใดๆต่ออัลลอฮ์นอกจากว่าจะมีบทบัญญัติศาสนาที่ท่านนบีสั่งใช้และชี้แจงให้กระทำเท่านั้น

และหลักฐานในเรื่องการปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นร่อซูล(ศาสนทูต)ของอัลลอฮ์ ก็คือพระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "แท้จริงมีร่อซูล(ศาสนทูต)คนหนึ่งจากพวกเจ้าเองได้มาหาพวกเจ้าแล้ว เป็นที่ลำบากใจแก่เขาในสิ่งที่พวกเจ้าได้รับความทุกข์ยาก เป็นผู้หวังใจในพวกเจ้า เป็นผู้เมตตา ผู้กรุณาตงสารต่อบรรดาผู้ศรัทธา"(อัลเตาบะฮ์/๑๒๘) (๑)

และความหมายของการปฏิญาณตนว่า แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ก็คือ เชื่อฟังท่านในสิ่งที่ท่านสั่งใช้ และเชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก และออกห่างจากสิ่งที่ท่านห้ามและดักเตือน และจะต้องไม่กระทำอิบาดะฮ์(การเคารพบูชา)ใดต่ออัลลอฮ์นอกจากว่าจะมีบทบัญญัติศาสนาที่ท่านนบีสั่งใช้ให้กระทำเท่านั้น (๒)

ข้อบังคับที่จำเป็นในการปฏิญาณตนว่าแท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ คือ แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นเป็นป่าวคนหนึ่งของอัลลอฮ์ที่จะต้องไม่ถูกเคารพบูชา, และ ท่านคือศาสนทูตคนหนึ่งที่จะต้องเชื่อฟังโดยไม่ถูกปฏิเสธ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เราจะต้องเชื่อฟังท่านในทุกๆ สิ่งที่ท่านสั่ง เพราะท่านคือผู้เผยแผ่คำสั่งใช้ที่มาจากอัลลอฮ์

เราจะต้องเชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก เพราะท่านคือผู้ซื่อสัตย์และเป็นที่ไว้วางใจ

เราจะต้องออกห่างจากจากทุกสิ่งที่ท่านห้ามปรามและเตือนให้ออกห่าง โดยให้สิ่งที่ท่านนบิห้ามอยู่คนละฝั่งกับตัวของท่าน

เราจะต้องไม่กระทำบิดอะฮ์ (การเคารพบูชา) ใดๆต่ออัลลอฮ์นอกจากสิ่งที่ท่านนบินำมาเผยแผ่เท่านั้น ข้อความนี้ถือเป็นการโต้ตอบกับพวกบิดอะฮ์ (ผู้กระทำศาสนกิจในสิ่งที่ไม่มีการสอนจากทบัญญัติอิสลาม)

และหลักฐานในเรื่องการละหมาด, การจ่ายซะกาต และคำอธิบายของหลักเตอฮีดนั้น ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และพวกเขามิได้ถูกสั่งให้กระทำสิ่งใดนอกจากเพื่อเคารพบูชาต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพบูชาพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง และดำรงการละหมาด และจ่ายซะกาต และนั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม"(อัลบักฮะฮ์/๕) (๑)

และหลักฐานในเรื่องการถือศีลอดนั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย การถือศีลอดนั้น ได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว เช่นเดียวกับที่ได้ถูกกำหนดแก่บรรดาชนก่อนหน้าพวกเจ้ามาแล้ว เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง" (อัลบะกอเราะฮ์/๑๘๓) (๒)

และหลักฐานในเรื่องการประกอบพิธีหัจญ์นั้น ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "และสิทธิของอัลลอฮ์ที่อยู่เหนือมนุษย์นั้นก็คือการมุ่งไป(ประกอบพิธีฮัจย์)ยังบ้านหลังนั้น (กะอูบะฮ์)แก่ผู้ที่มีความสามารถหาหนทางไปยังบ้านหลังนั้น(กะอูบะฮ์)ได้ และผู้ใดปฏิเสธแท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงพึงประชาชาติทั้งหลาย" (อาละอิมรอน/๙๗) (๓)

(๑) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่สอง ก็คือ การละหมาด

การละหมาด คือ ศาสนกิจอย่างหนึ่งที่กระทำเพื่อเคารพบูชาอัลลอฮ์ โดยมีท่าทางและคำพูดที่มีรูปแบบเฉพาะ โดยเริ่มด้วยการกล่าวตักบีร์(กล่าวว่าอัลลอฮ์ อักบัร) และจบด้วยการให้สลาม(กล่าวว่า อัสลามุลลัยกุม วะเราะหุมะตุลลอฮ์) และการละหมาดถือเป็นเสาหลักของศาสนา และท่านนบีได้รับบทบัญญัติคำสั่งการละหมาดจากอัลลอฮ์โดยตรง ขณะที่ท่านขึ้นไปพบอัลลอฮ์บนฟากฟ้า

องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่สาม ก็คือ การจ่ายซะกาต

การจ่ายซะกาต ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การทำให้งอกเงย เจริญเติบโต และการชำระให้สะอาดบริสุทธิ์

ซึ่งซะกาตนั้นมีสองประเภทคือ ซะกาตที่เป็นวัตถุทั่วไป และซะกาตที่เป็นทรัพย์สิน

(๒) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่สี่ ก็คือ การถือศีลอด

การถือศีลอด ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การงดเว้น, การระงับ

ความหมายในทางศาสนบัญญัติ คือ ศาสนกิจอย่างหนึ่งที่กระทำเพื่อเคารพบูชาอัลลอฮ์ ด้วยการงดเว้นจากสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียศีลอดควบคู่ไปกับเจตนาที่ตั้งใจจะถือศีลอด โดยเริ่มตั้งแต่รุ่งอรุณไปจนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า

และการถือศีลอดนั้น นับว่าเป็นหนึ่งในอิบาเดฮฺ(ศาสนกิจ)ที่ประเสริฐสุด เนื่องจากว่าประมวลไว้ด้วยความอดทนสามประเภท และยิ่งไปกว่านั้นอัลลอฮ์ยังทรงอ้างอิงตัวของพระองค์เองในการตอบแทนผลบุญให้แก่ผู้ถือศีลอดเป็นการเฉพาะอีกด้วย

(๓) องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ประการที่ห้า ก็คือ การประกอบพิธีหัจญ์

การประกอบพิธีหัจญ์ ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การมุ่งหน้า

ความหมายในทางศาสนบัญญัติ คือ ศาสนกิจอย่างหนึ่งที่กระทำเพื่อเคารพบูชาอัลลอฮ์ โดยมีการประกอบพิธีกรรมต่างๆตามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ให้แบบอย่างและแนวทางไว้

ซึ่งการประกอบพิธีหัจญ์นั้นเป็นศาสนกิจภาคบังคับแก่มุสลิมทุกคนที่จะต้องกระทำครั้งหนึ่งในชีวิต

ระดับที่สอง หลักอีมาน(หลักศรัทธา) นั้นมีเจ็ดสิบกว่าแขนง ซึ่งอีมานระดับสูงสุดนั้นคือ คำกล่าวว่ามีพระเจ้านับหนึ่งองค์ที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์ และระดับที่ต่ำที่สุด คือการขจัดสิ่งอันตรายออกจากทางสัญจร และความละอายนั้นถือเป็นแขนงหนึ่งของความศรัทธา

และองค์ประกอบหลัก(รูก่น)ของการอีมาน(หลักศรัทธา)นั้น มีหกประการ คือ

การศรัทธาต่ออัลลอฮ์, มลาอิกะฮฺของพระองค์, บรรดาคัมภีร์ของพระองค์, บรรดาศาสนทูตของพระองค์, วันสิ้นโลก, กฎกำหนดสภาพการณ์ทั้งดีและไม่ดี

และหลักฐานในเรื่ององค์ประกอบหลักของการศรัทธา(รูก่นอีมาน)ทั้งหกนี้ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "หาใช่คุณธรรมไม่ การที่พวกเจ้าผินหน้าของพวกเจ้าไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก แต่ว่าคุณธรรมนั้นคือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก และศรัทธาต่อมลาอิกะฮฺ ต่อบรรดาคัมภีร์ และนบีทั้งหลาย"(อัลบะก้อเราะฮฺ/๑๗๗)

และหลักฐานของกฎกำหนดสภาพการณ์ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "แท้จริงทุกสรรพสิ่งนั้น เราสร้างมันตามสัดส่วน(ตามการกำหนดกฎสภาพการณ์)" (อัลก้อมัร/๔๕)

ระดับขั้นที่สอง ความศรัทธา(อิมาน)

ความศรัทธา(อิมาน) ความหมายเดิมในทางภาษา คือ การยืนยัน

ความหมายทางศาสนบัญญัติ คือ ๑.การกล่าวคำพูดด้วยลิ้น, ๒.การเชื่อมั่นด้วยหัวใจ, และ๓.การปฏิบัติด้วยร่างกายและจิตใจ, ๔. มีการเพิ่มพูนด้วยการเคารพภักดี(ด้วยการทำความดี) และ ๕. ลดลงด้วยการฝ่าฝืน(ด้วยการทำความชั่ว)

ดังนั้น การอิมาน(ศรัทธา)ในทางศาสนบัญญัติ จะต้องประกอบไปด้วยห้าสิ่งที่ได้กล่าวไป หากว่ามีสิ่งใดในห้าสิ่งขาดตกบกพร่องไปถือว่า การอิมาน(ศรัทธา)นั้นไม่ถูกต้องตามแนวทางของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์

และหลักฐานยืนยันสำหรับห้าสิ่งของการอิมาน(ศรัทธา)นั้น ก็คือ

หะดีษที่ท่านบิรฮัมมัดได้กล่าวว่า “แขนงที่สูงที่สุดนั้น คือ คำกล่าวว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์” ประโยคนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งแรก(การกล่าวคำพูดด้วยลิ้น)

และหะดีษที่ท่านบิรฮัมมัดได้กล่าวว่า “และระดับที่ต่ำที่สุด คือการขจัดสิ่งอันตรายออกจากทางสัญจร” ประโยคนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งที่สอง(การกระทำด้วยร่างกายและจิตใจ)

และหะดีษที่ท่านบิรฮัมมัดได้กล่าวว่า “และความละอายนั้นถือเป็นแขนงหนึ่งของความศรัทธา” ประโยคนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งที่สาม(การเชื่อมั่นด้วยหัวใจ)

และจากพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **"มิไครบั้งในพวกท่านที่บั้นนี้ทำให้ความศรัทธาเขาเพิ่มขึ้น"** (อัตเตาบะฮ์/๑๒๔)

พระดำรัสนี้คือหลักฐานสำหรับสิ่งที่สี่และห้า คือการอิมาน(ศรัทธา)นั้นมีเพิ่มและเมื่อมีเพิ่มก็แปลว่าต้องมิลดเช่นกัน จากหะดีษบทหนึ่งที่ระบุว่า การอิมาน(ศรัทธา)นั้นมีการลดลง คือ “ฉันไม่เคยเห็นหญิงที่มีความบกพร่องในทางสติปัญญาและศาสนามาก่อน” จากหะดีษนี้เป็นหลักฐานบ่งบอกว่าศาสนาของคนๆหนึ่ง(ซึ่งรวมถึงอิมาน)มีการลดลง หรือบกพร่อง

องค์ประกอบหลักของการศรัทธา
(ราก่อนิฆาน)มีหกประการ คือ

การ
ศรัทธา
ต่ออัลลอฮ์

การ
ศรัทธา
ต่อมลาอิ
กะฮ์

การ
ศรัทธาต่อ
บรรดา
คัมภีร์

การ
ศรัทธาต่อ
บรรดาศา
สนทูต

การ
ศรัทธาต่อ
วันสิ้นโลก

การศรัทธา
ต่อกำหนด
สภาวะการ
ณ์(ก่อด้ร)
ทั้งดีและ
ไม่ดี

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่หนึ่ง คือ
การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ โดยมีสิ่งที่จำเป็นสี่อย่างคือ

การศรัทธาต่อ
หลักการให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮฺในด้าน
พระนามและ
คุณลักษณะของ
พระองค์(เตา
ฮีดอัลฮัสมาวัวศ
ลีฟาด)

การศรัทธาต่อ
หลักการให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮฺในด้าน
การเคารพบูชาต่อ
พระองค์(เตาฮีดอัล
อูลูฮียะฮฺ)

การศรัทธาต่อ
หลักการให้
เอกภาพต่ออัลลอฮฺ
ในด้านการทรง
สร้าง บริหารดูแล
ทุกสรรพสิ่ง(เตา
ฮีดอรรูบูบียะฮฺ)

การศรัทธา
ว่าอัลลอฮฺทรงมีอยู่
จริงโดยพิสูจน์
ยืนยันได้จากสี่
ช่องทางดังนี้

ในทางศาสน
บัญญัติ

โดยท่านอิบดุล
ก๊อซิมได้กล่าวว่
ไม่มีพระดำรัสใน
ของอัลลอฮฺในอัลกุ
รอาน นอกเสียจาก
ว่า พระดำรัสนั้นจะ
เป็นหลักฐานยืนยัน
ถึงการให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮฺ(พระเจ้า
ผู้ทรงคู่ควรต่อการ
เคารพบูชาอย่าง
แท้จริง)

ในทางธรรมชาติ

โดยธรรมชาตินั้น
ยืนยันว่า เด็กทารก
ทุกคนนั้นเกิดมาใน
ธรรมชาติอัน
บริสุทธิ์ แต่ผู้ที่
เปลี่ยนแปลงให้เขา
หลงผิดก็คือพ่อแม่
ของเขา โดยเปลี่ยน
ให้เขาเป็นผู้ยึดมั่น
ในศาสนาอื่นและ
คริสต์ หรือพวก
บูชาไฟ

ในทางประสาท
สัมพันธ์

โดยประสาท
สัมพันธ์นั้นยืนยันว่า
เมื่อถึงภาวะคับขัน
หรือสถานการณ์ที่
ยากลำบาก มนุษย์
จะยกมือทั้งสอง
ของเขาขึ้นมาเพื่อ
วิงวอนขอจาก
ฟากฟ้า แล้วกล่าว
ว่า "พระเจ้าครับ
ได้โปรดขจัดความ
เดือดร้อนและภัย
พิบัตินี้ให้หมดไป
ด้วยเถิด"

ในทางสติปัญญา

โดยสติปัญญานั้น
ยืนยันว่าเป็นไปไม่ได้ที่
สิ่งต่างๆจะถูกสร้าง
ขึ้นมาโดยไม่มีผู้สร้าง
ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า
"หรือว่าพวกเขาถูก
สร้างขึ้นมาโดย
ปราศจากสิ่งใด(ไม่มี
ผู้สร้าง) หรือว่าพวกเขา
สร้างตัวของพวกเขา
ขึ้นมาเอง" (อัญญูร/
๓๕)

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่สอง คือ

การศรัทธาต่อมลาอิกะฮ์

มลาอิกะฮ์ คือ สิ่งมีชีวิตที่เร้นลับชนิดหนึ่ง ที่อัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้นมาจากแสงรัศมี ถูกสร้างให้มีความจงรักภักดีอย่างเคร่งครัด โดยไม่มีการฝ่าฝืนใดๆต่ออัลลอฮ์ มีวิญญูณ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "วิญญูณบริสุทธิ์"(อันนะฮ์ล/๑๐๒) (หมายถึงหัวหน้ามลาอิกะฮ์ที่มีชื่อว่าญิบรีล) และมลาอิกะฮ์นั้นมีเรือนร่าง ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "(อัลลอฮ์) พระผู้ทรงแต่งตั้งมลาอิกะฮ์ให้เป็นผู้นำข่าว (มลาอิกะฮ์) ผู้มีปีกสอง, สาม และสี่ ทรงเพิ่มในการสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์" (ฟาฏีร/๑) และมลาอิกะฮ์นั้นมีสติปัญญาและหัวใจ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "จนกระทั่งความหวาดกลัวได้คลายออกจากจิตใจของพวกเขา(มลาอิกะฮ์และบรรดานบี) พวกเขากล่าวว่า พระเจ้าของพวกท่านตรัสว่า อะไรนะ" (สะบะฮ์/๒๓)

และพวกเราศรัทธาต่อการมีอยู่ของมลาอิกะฮ์ และศรัทธาต่อบรรดามลาอิกะฮ์ที่อัลลอฮ์ทรงเอ่ยนามของพวกเขาให้เราได้รู้จัก เช่น ญิบรีล, มีกาอิล, อีสรอฟีล และศรัทธาว่าพวกเขามีคุณลักษณะตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกให้รู้ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า "พวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ในสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งใช้แก่พวกเขา และพวกเขาจะปฏิบัติตามที่ถูกสั่งใช้" (ฮัดตะหุรุม/๖) และศรัทธาว่าพวกเขามีหน้าที่และภารกิจตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกให้รู้ เช่น มลาอิกะฮ์ที่แบกบัลลังก์ของอัลลอฮ์, รวมถึงศรัทธาต่อเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาทั้งแบบคร่าวๆและแบบละเอียด

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่สาม คือ

การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์

พวกเรา(มุสลิม)นั้นจำเป็นต้องศรัทธาว่าบรรดาคัมภีร์ของอัลลอฮ์นั้นเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์จริงๆ(หะกีกะฮ์) มิใช่เป็นคำแฝงที่มีความหมายอื่น(มะญาซ) และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์นั้นถูกประทานลงมา มิใช่สิ่งถูกสร้าง(มัจลูก) และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงประทานคัมภีร์ลงมาให้กับศาสนทูตทุกๆท่าน ท่านละหนึ่งเล่ม และเราศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และศรัทธาตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกให้เราทราบ ทั้งชื่อต่างๆของบรรดาคัมภีร์ และเนื้อหาของคัมภีร์ และบทบัญญัติข้อตัดสินต่างๆในคัมภีร์ทั้งแบบคร่าวๆและแบบละเอียดในส่วนที่ยังไม่ถูกยกเลิก และเราศรัทธาว่าอัลกุรอานนั้นคือคัมภีร์ที่มายกเลิกคัมภีร์ที่มาก่อนหน้าอัลกุรอานทั้งหมด ได้แก่ คัมภีร์เตวารอต, คัมภีร์อินญีล(ไบเบิล), คัมภีร์ชะบูร, ศุหุฟของท่านนบีอิรอฮีมและนบีมุซา

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่สี่ คือ

การศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูต

เรา(มุสลิม)จำเป็นต้องศรัทธาว่าบรรดาศาสนทูตนั้นเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่มีคุณลักษณะพิเศษของการเป็นพระเจ้าแต่อย่างใด และพวกท่านเป็นหนึ่งในบ่าวของอัลลอฮ์ที่ไม่มีสิทธิ์ได้รับการเคารพบูชาเหมือนพระเจ้า และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงแต่งตั้งพวกท่านให้เป็นศาสนทูตและให้การสนับสนุนพวกเขาด้วยเครื่องหมายและสัญญาณต่างๆ และเราศรัทธาว่าพวกเขาได้ปฏิบัติหน้าที่การเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์อย่างดีที่สุด รวมถึงการอบรมตักเตือนประชาชาติของพวกท่าน และได้เสียสละอุทิศชีวิตตนเองในการปกป้องและต่อสู้เพื่อศาสนาของอัลลอฮ์อย่างสุดความสามารถ และเราศรัทธาต่อพวกท่านทั้งหมดโดยภาพรวมและศรัทธาต่อบางท่านอย่างละเอียดตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงบอกชื่อเรื่องราว และคุณลักษณะของพวกท่านบางคนให้เราได้รับรู้

โดยเราศรัทธาว่านบีท่านแรกคือ นบีอาดัม และร่อซูลฯ(ศาสนทูต)ท่านแรกคือนบีนัวะหฺ ส่วนนบีและศาสนทูตท่านสุดท้ายคือ นบีมุฮัมมัด คืออัลลัลลอฮฺ อดัลยิ วะสัลลิม และเราศรัทธาว่าบทบัญญัติทั้งหมดนั้นถูกยกเลิกด้วยกับบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัด คืออัลลัลลอฮฺ อดัลยิ วะสัลลิม และเราศรัทธาว่า บรรดาศาสนทูตที่มีความมุ่งมั่นและอดทนอย่างแรงกล้า(อุลูลอฮฺมี)ที่อัลลลอฮฺได้ทรงบอกไว้ในอัลกุรอานนั้นมีทั้งหมดห้าท่านด้วยกัน คือ ท่านนบีมุฮัมมัด, ท่านนบีนัวะหฺ, ท่านนบีอิบรอฮีม, ท่าน นบีมูซา, ท่านนบีอิซา

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่ห้า คือ

การศรัทธาต่อวันสิ้นโลก

การศรัทธาในองค์ประกอบหลัก(รูกัน)นี้รวมไปถึงการศรัทธาต่อทุกอย่างเกี่ยวกับวันสิ้นโลกที่ท่านนบีมุฮัมมัด ได้บอกเล่าให้ฟังซึ่งเป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากเสียชีวิตไปแล้ว เช่น บททดสอบในหลุมศพ, การเป่าแตรในวันสิ้นโลก, การฟื้นคืนชีพของมวลมนุษย์จากหลุมศพของพวกเขา, ตราชั่งความดีความชั่ว, บันทึกความดีความชั่ว, สะพานสิรอกฺ, บ่อน้ำ, การขอความช่วยเหลือเพื่อให้ได้รับสิทธิพิเศษ(อิซชะฟาอะฮฺ), สวรรค์, นรก, การมองเห็นอัลลลอฮฺในโลกหน้าสำหรับผู้ศรัทธาทั้งในวันแห่งการพิพากษาวันกิยามะฮฺและในสวรรค์ ฯลฯ

องค์ประกอบหลักของการศรัทธาประการที่หก คือ การศรัทธาต่อ กฎกำหนดสภาวะการณ์ทั้งดีและไม่ดี

และข้อบังคับพื้นฐานสี่ข้อของการศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาวะการณ์นี้ ได้มีนักกวีท่านหนึ่งนำมาเรียงเป็นบทกลอนซึ่งสรุปความหมายไว้ว่า

"ความรอบรู้ การลิขิตของนายเหนือหัวของเรา(อัลลอฮฺ) และพระประสงค์ของพระองค์ และการทรงสร้างของพระองค์นั้นคือ การทำให้บังเกิดขึ้นมาและประกอบให้เข้ากันอย่างสมส่วน"

ระดับขั้นที่สาม หลักคุณธรรม(เอียะหุซาน)

มีองค์ประกอบหลัก(รูกัน)ข้อเดียว ก็คือ การที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮฺเสมือนที่ท่านมองเห็นพระองค์ และถึงแม้ว่าท่านจะมองไม่เห็นพระองค์แต่พระองค์ทรงมองเห็นท่าน

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "แท้จริงอัลลอฮฺทรงอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ยำเกรง และบรรดาผู้กระทำความดี" (อันนะหฺล/๑๒๘)

และพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "และพวกเจ้าจงมอบหมายต่อพระผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงเมตตากรุณา พระผู้ทรงเห็นเข้า ขณะที่เข้ายืนอยู่ และการเคลื่อนไหวของเจ้าในหมู่ผู้ก้มกราบ (สujud) แท้จริงพระองค์คือพระผู้ทรงได้ยิน พระผู้ทรงรอบรู้" (อิซหฺออ์รออ์/๒๑๗-๒๒๐)

และพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "และเจ้ามิได้อยู่ในเรื่องหนึ่งเรื่องใด และเจ้ามิได้อ่านบางส่วนจากมันในอัลกุรอาน และพวกเจ้ามิได้กระทำการใดๆ เว้นแต่เราได้เป็นพยานแก่พวกเจ้า ในขณะที่พวกเจ้ากำลังวงอยู่ในเรื่องนั้น" (ยูนูส/๖๑)

ระดับขั้นที่สาม หลักคุณธรรม ซึ่งถือว่าเป็นระดับขั้นสูงสุดของศาสนา มีองค์ประกอบหลักข้อเดียว และมีสองระดับย่อยลงไปอีก คือ

อิบาดะฮฺอัลมูรอกออะฮฺ

คือ การเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)อัลลอฮฺด้วยความหวาดกลัวและยำเกรง ซึ่งระดับนี้มุสลิมทุกคนจำเป็นต้องมีในขณะที่กระทำอิบาดะฮฺเพื่ออัลลอฮฺ

อิบาดะฮฺอัลมุฮาซะดะฮฺ

คือ การเคารพบูชาอัลลอฮฺด้วยความรัก, มุ่งหวังและปรารถนาอยากจะได้รางวัลจากอัลลอฮฺ ยกตัวอย่างเช่น การเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)อัลลอฮฺของบรรดานบีและศาสนทูตของอัลลอฮฺ ซึ่งบุคคลอื่นๆนอกจากท่านเหล่านี้ก็สามารถทำการเคารพบูชาอัลลอฮฺในระดับนี้ได้เช่นกัน

อธิบายเพิ่มเติม

"ไม่ได้หมายความว่าผู้ที่อยู่ในประเภทบิดาอะฮ์ลุมุฮาอะดะฮ์นั้นจะมีเพียงแคความรักแต่ไร้ความเกรงกลัวต่ออัลลอฮ์ แต่ว่าบุคคลต่างๆที่อยู่ในระดับนี้จะมีความรักต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริงเป็นตัวผลักดันสูงสุดในการเคารพบูชาอัลลอฮ์ ดังที่ท่านนบีมุฮัมมัด ได้กล่าวว่า "จะไม่ให้ฉันเป็นบ่าวที่กตัญญูรู้คุณต่ออัลลอฮ์กระนั้นหรือ"

และหลักฐานในเรื่องระดับชั้นต่างๆของศาสนาอิสลามจากหะดีษของท่านนบีนั้น ก็คือหะดีษบทหนึ่งที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อหะดีษญิบรีล ซึ่งรายงานจากท่านอุมร์ บุตรของ อัลคอกฎ็อบ ได้กล่าวว่า "วันหนึ่งขณะที่พวกเราอยู่ร่วมกับท่านร่อซูลุลลอฮ์(ศาสนทูตของอัลลอฮ์ คือท่านนบีมุฮัมมัด) ก็ได้มีชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางพวกเรา โดยเขาสวมใส่ชุดสีขาว, ผมดำสนิท, ไม่มีร่องรอยของการเดินทาง และพวกเราที่ไม่มีใครเลยที่รู้จักเขา จนกระทั่งเขาได้เข้ามานั่งใกล้ท่านนบีมุฮัมมัด ในสภาพที่เข้าทั้งสองของเขาแนบชิดกับเข้าทั้งสองของท่านนบี และเขาก็ได้วางฝ่ามือทั้งสองข้างของเขาวางบนตักของเขา แล้วกล่าวแก่ท่านนบีว่า มุฮัมมัดเอ๋ย จงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับอิสลามเถิด ท่านนบีจึงตอบไปว่า อิสลามก็คือ การที่ท่านกล่าวปฏิญาณยืนยันตนเองว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น และแท้จริงมุฮัมมัดนั้นคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ และการที่ท่านดำรงละหมาด, จ่ายซะกาต, ถือศีลอดในเดือนรอมฎอน และประกอบพิธีฮัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์(กะอฺบะฮ์) หากว่าท่านมีความสามารถที่จะกระทำได้ ชายคนนั้นตอบว่า ท่านพูดถูกแล้ว ท่านอุมร์จึงกล่าวว่า พวกเราต่างก็แปลกใจกับชายคนนี้ เพราะเขาถามท่านนบีแล้วก็รับรองเองว่าท่านนบีตอบถูกต้อง ชายคนนั้นกล่าวต่อว่า จงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับอิมาน(หลักศรัทธา)เถิด ท่านนบีตอบว่า ก็คือการที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮ์, มลาอิกะฮ์ของพระองค์, บรรดาคัมภีร์ของพระองค์, บรรดาศาสนทูตของพระองค์, วันสิ้นโลก และการที่ท่านศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาพการณ์ทั้งดีและไม่ดี ชายคนนั้นตอบว่า ท่านพูดถูกแล้ว แล้วชายคนนั้นก็กล่าวถามต่อว่า จงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับอิเยะฮ์ซาน(หลักคุณธรรม)เถิด ท่านนบีตอบว่า ก็คือการที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮ์ เสมือนว่าท่านมองเห็นพระองค์ ถึงแม้ว่าท่านมองไม่เห็นพระองค์แต่ว่าพระองค์นั้นทรงมองเห็นท่าน ชายคนนั้นกล่าวถามต่อว่า ท่านจงบอกฉันให้ทราบเกี่ยวกับวันสิ้นโลกเถิด ท่านนบีตอบว่า ผู้ที่ถูกถามก็ไม่ได้รู้ดีไปกว่าผู้ที่มาถามหรือ(คือ ท่านนบีไม่รู้) ชายคนนั้นกล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นขอให้ท่านจงบอกสัญญาณต่างๆของวันสิ้นโลกให้ฉันทราบเถิด ท่านนบีตอบว่า คือทาสหญิงจะคลอคนบุตรออกมาเป็นเจ้านาย และท่านจะได้เห็นบรรดาผู้ที่ไม่สวมใส่รองเท้า ไม่สวมใส่เสื้อผ้า ขากจนและเล็ยงแกะ จะแข่งขันกันสร้างตึกสูงๆ ท่านอุมร์กล่าวว่า จากนั้นชายคนนั้นก็จากไป พวกเราก็มีความสงสัยกันอยู่หลายวัน(เกี่ยวกับชายผู้นั้น) แล้วท่านนบีก็กล่าวว่า อุมร์เอ๋ย ท่านทราบหรือไม่ว่าชายคนนั้นคือใคร? ฉันทน(อุมร์)จึงตอบว่า อัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์เท่านั้นที่รู้ดีที่สุด ท่านนบีจึงตอบว่าแท้จริงเขาคือญิบรีลเขามาเพื่อสอนศาสนาให้แก่พวกท่าน"

หะดีษบทนี้ คือหลักฐานอ้างอิงในเรื่องอัลอิสลาม(หลักศาสนา), อัลอีมาน(หลักศรัทธา) และอัลเอียะหุซาน(หลักคุณธรรม)

คำกล่าวของท่านบีที่ว่า “ผู้ถูกถามก็ไม่ได้รู้ดีไปกว่าผู้ที่มาถามหรอก” ตรงนี้เป็นหลักฐานที่ยืนยันว่าไม่มีใครรู้ว่าวันแห่งการพิพากษา(วันกิยามะฮฺ)นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่นอกจากอัลลอฮ์ เพียงองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงรู้

คำกล่าววนบีที่ว่า "ทาสหญิงจะคลอดบุตรออกมาเป็นเจ้านาย"

มีหลายความหมายคือ

ลูกนรคุณจะมีเยอะ

ทาสจะมีเยอะ

สถานการณ์ต่างๆจะพลิกกลับ
ตาลปัตร

กษัตริย์จะแต่งงานกับทาสหญิง
แล้วนางก็คลอดบุตรออกมา ซึ่ง
เด็กคนนี้เมื่อเติบโตก็จะได้สืบ
ทอดเป็นกษัตริย์เมื่อพ่อเขา
เสียชีวิต ก็เท่ากับว่าเด็กคนนี้เป็น
เจ้านายของแม่ด้วยนั่นเอง

คำกล่าวของนบีที่ว่า "และท่านจะได้เห็นบรรดาผู้ที่ไม่สวมใส่รองเท้า ไม่สวมใส่เสื้อผ้า, ยากจน และเลี้ยงแกะจะแข่งขันกันสร้างตึกสูงๆ" หมายถึง คนที่เคยยากจนทั้งหลายจะกลับกลายเป็นเศรษฐีร่ำรวย เปลี่ยนแปลงจากความยากจนไปเป็นความร่ำรวยที่เลวร้าย

๑. แท้จริงนักศึกษามีสิทธิ์ต่างๆ ๖ อย่างที่ต้องให้ความสำคัญ คือ

สิทธิ์สำหรับตัวเอง ได้แก่ ความรู้^๑คืออภิปาละสุ(หนึ่งในการเคารพบูชาอัลลฮู ในที่นี้มีสองอย่าง คือ ความบริสุทธิ์ใจ, การปฏิบัติที่ตรงตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด), เป็นผู้ดำเนินตามแนวทาง สลัฟอย่างถูกต้องและถูกต้อง, มีจิตสำนึกว่าอัลลฮูคอยสอดส่องเขาอยู่ตลอดเวลา, นอบน้อมถ่อมตน และขจัดความโอ้อวดของตนเอง, มกน้อยและมีความพอเพียง, การปฏิบัติตามความรู้, การ รักษาบุคลิกภาพที่ดี, มีความเป็นสุภาพบุรุษ, ออกห่างสิ่งบันเทิงและความสำราญ, หลีกเลี่ยงการ พบปะชุมนุมที่ไร้สาระ, มีจิตใจเอ็นดูเมตตา, มีความหนักแน่น, สุขุมรอบคอบและไม่รีบร้อน ตัดสินใจ, มีความมุ่งมั่น, มีความกระหายในการศึกษาเรียนรู้, ทำการทบทวนและเอาใจใส่ต่อ ความรู้และสิ่งที่จะต้องอาศัยการท่องจำเป็นพิเศษ, ศึกษาเรียนรู้การแตกประเด็นปลีกย่อยออกมาจาก ประเด็นหลักๆ ได้อย่างถูกต้องตามกระบวนการทางทบทวนญุติ, ฟังพาลอัลลฮูในทุกสถานการณ์, มีความรับผิดชอบต่อวิชาความรู้, มีความซื่อสัตย์, เรือกสวนอันมีค่าของนักศึกษาก็คือ การกล่าวคำว่า “ฉันไม่รู้”, การดูแลรักษาต้นทุนชีวิต(เวลา), แสวงหาความรู้รอบตัว, อ่านทวนตำราเพื่อให้เกิด ความถูกต้องและแม่นยำ, อ่านตำราเล่มหนาๆ แล้วทำการสรุปใจความสำคัญออกมา(สำหรับ นักศึกษาที่มีความรู้ในระดับที่ดีและมีความสามารถจะกระทำได้), รู้จักการตั้งคำถามที่ดีและมี ประโยชน์, ตั้งใจฟังและทำความเข้าใจให้ดีจากนั้นจึงนำไปปฏิบัติ, รู้จักโต้แย้งที่ไม่นำไปสู่การ ทะเลาะวิวาทหรือการขกตคนข่มท่าน, ให้ความสำคัญกับอัลกุรอานและสุนนะฮฺ(แบบอย่างและ แนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด), เสริมทักษะความรู้ทุกแขนงเพิ่มเติม, หลีกห่างออกจากอำนาจและ ชื่อเสียง และความลุ่มหลงในโลกนี้, มองผู้อื่นในแง่ดี, อุทิศความรู้ที่ร่ำเรียนมา(ด้วยการยื่นหยัดใน สัจธรรม, แนะนำผู้อื่นให้ทำความดี และห้ามปรามผู้อื่นให้ออกห่างจากความชั่ว, รู้จักคำนวณผลดี และผลเสียในแต่ละเรื่อง, เผยแผ่ความรู้, รักสิ่งที่มีประโยชน์, อุทิศตนเองในการช่วยเหลือพี่น้อง มุสลิมในการยื่นหยัดต่อสัจธรรมความจริง), ทำตัวให้มีเกียรติ, ดูแลรักษาความรู้, รู้จักการวางตัวที่ เหมาะสมกับคนไม่ดี และไม่ให้ทำคนทำผิด, ละทิ้งการอวดรู้และสอนศาสนาจนกว่าจะศึกษาว่า เรียนจนแตกฉานเสียก่อน, รู้จักการวางตัวที่ถูกต้องต่อความผิดพลาดของนักปราชญ์และการ ขัดแย้งในหมู่ผู้รู้, ขจัดข้อคลุมเครือต่างๆ, ออกห่างจากการเล่นพรรคเล่นพวกในเรื่องศาสนา

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติแก่ครูอาจารย์ของเขา

สำหรับสิทธิประเภทนี้ สามารถจำแนกบุคคลต่างๆออกเป็นสามประเภท คือ พวกสุดโต่ง, พวกหละหลวม และพวกที่เป็นกลาง ซึ่งจะมีการนำเสนอในบทต่อไปเกี่ยวกับประเด็นนี้ เพราะสาเหตุที่ทำให้เกิดการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์เป็นครั้งแรกบนโลกใบนี้ก็คือ การคลัง โคล้ต้อบรรดาผู้มีคุณธรรม ความดีเนื่องจากข้อคลุมเครือที่ผิดๆ ดังนั้นมุสลิมจำเป็นจะต้องเป็นวางตัวให้เป็นกลางอย่างเหมาะสมต่อบรรดาผู้มีคุณธรรมความดี โดยไม่ยกย่องเขาจนเลยเถิด หรือเหยียดหยามและลดเกียรติโดยไม่สมกับฐานะของพวกเขา

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อสถานที่ที่เขาศึกษาร่ำเรียน

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อมิตรสหายของเขา

อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “พวกเจ้านั้นคือประชาชาติที่ดีที่สุด ซึ่งถูกอุบัติขึ้นมาเพื่อมวลมนุษย” (อาละอิ มรอน/๑๐๐) และท่านนบีมุฮัมมัดได้กล่าวไว้ว่า “คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านจะยังไม่มีความศรัทธาที่สมบูรณ์จนกว่าเขาจะรักที่จะให้พี่น้องของเขาได้รับในสิ่งที่เขารัก(ชอบ)ที่จะให้ตนเองได้รับในสิ่งนั้น”

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อตำราของเขา

ก็คือ เขาจะต้องดูแลรักษาตำราของเขาให้ดีที่สุด เพราะอัลลอฮ์ทรงให้ความโปรดปรานแก่เขาด้วยการให้เขาได้มีตำราเหล่านี้เพื่อใช้ในการศึกษาร่ำเรียน

สิทธิที่เขาจะต้องปฏิบัติต่อความรู้

ก็คือ เขาจะต้องหมั่นทบทวนและเอาใจใส่ความรู้ที่อยู่เป็นประจำ และนำความรู้เหล่านั้นไปปฏิบัติ เพราะผู้ที่ศึกษาร่ำเรียนแล้วจำเป็นจะต้องปฏิบัติตามความรู้ หลังจากนั้นจึงนำความรู้นั้นไปเผยแผ่และสอนสั่งผู้อื่น เพราะความรู้นั้น คือหนึ่งในความโปรดปรานอย่างหนึ่งจากอัลลอฮ์ ดังนั้นวิธีหนึ่งในการขอบคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่ทรงประทานมาให้ ก็คือการนำความรู้นั้นไปสอนและเผยแผ่ให้แก่ผู้อื่น

๒. หนึ่งในมารยาทของการตั้งคำถามก็คือ การคัดเลือกคำถามที่คิดว่าก่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

๓. นักศึกษานั้นจำเป็นจะต้องรักษาบุคลิกภาพของเขาให้ดียู่เสมอ

๔. หลังจากที่ท่านนบีมุฮัมมัดเสียชีวิตไปแล้ว ไม่นานญาติให้กล่าวคำว่า “อัลลอฮุ และ ศาสนทูตของพระองค์รู้ดีที่สุด” แต่ให้กล่าวเพียงแค่ “อัลลอฮุทรงรู้ดีที่สุด”(อัลลอฮุ อะอะลัม)

รากฐานประการที่สาม

คือ การที่พวกท่าน(บ่าวของอัลลอฮุ)รู้จักร่อซูล(ศาสนทูต) ก็คือ ท่านนบีมุฮัมมัด

ท่านคือ มุฮัมมัด บุตรของ अबดุลลอฮฺ บุตรของ अबดุลมุฏฏอ์ลิบ บุตรของ ฮาซิม และฮาซิม เป็นคนของตระกูลกูร็อยซ และกูร็อยซ เป็นตระกูลที่มาจากชนชาติอาหรับ และชนชาติอาหรับเป็นเชื้อสายสายของท่านนบิอิสมาอีล บุตรของท่านนบิอิบรอฮีม ขอพรและความสันติสุขจงประสบแก่ท่านและท่านนบิของเราคือ ท่านนบีมุฮัมมัด

ท่านมีอายุรวมทั้งสิ้น ๖๑ ปี โดย๔๐ปีแรก คือช่วงเวลาก่อนที่จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบิ และ๒๑ปีหลังจากนั้นคือช่วงเวลาที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบิและร่อซูล(ศาสนทูต) โดยท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบิด้วยพระดำรัสของอัลลอฮุที่ทรงตรัสว่า “จงอ่าน”(อัลอะลัก/๑) และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตด้วยพระดำรัสที่อัลลอฮุทรงตรัสว่า “ผู้ห่มกาย”(อัลมุดคัสษิร/๑) บ้านเกิดของท่านคือ นครมักกะฮฺ และท่าน ได้อพยพไปยัง นครอัลมะดีนะฮฺ

ย่อหน้านี้ได้กล่าวถึงชีวประวัติของท่านนบีมุฮัมมัดโดยสรุป ซึ่งประกอบไปด้วยชื่อของท่าน เชื้อสายและต้นตระกูลของท่าน อายุของท่าน รวมถึงการเผยแผ่อิสลามของท่านอย่างคร่าวๆ

เรื่องต่างๆที่เราต้องรู้เกี่ยวกับท่านนบีมุฮัมมัด

อายุของท่าน ท่านมี

อายุรวมทั้งสิ้น ๖๓ ปี
โดย๔๐ปีแรก คือ
ช่วงเวลาก่อนที่จะได้รับ
การแต่งตั้งให้เป็นนบี
และ๒๓ปีหลังจากนั้น
คือช่วงเวลาที่ได้รับการ
แต่งตั้งให้เป็นนบีและร่อ
ซูล(ศาสนทูต)

ชื่อและเชื้อสายของท่านท่าน

คือ มุฮัมมัด บุตรของ अब
ดุลลอฮฺ บุตรของ अबดุล
มุกฏอ์ลิบ บุตรของ ฮาซิม
และฮาซิม เป็นคนของ
ตระกูลกูร็อยซุ และตระกูล
กูร็อยซุ เป็นตระกูลที่มาจาก
ชนชาติอาหรับ และชนชาติ
อาหรับเป็นเชื้อสายสายของ
ท่านนบีอิสมาอีล บุตรของ
ท่านนบีอิบรอฮีม

ช่วงระยะเวลาที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบีและร่อซูลนั้น แบ่งออกเป็นสองช่วง คือ

ช่วงที่อยู่ในนครมะดีนะฮ์

มีระยะเวลาทั้งสิ้น ๑๐ปี

ช่วงที่อยู่ในนครมักกะฮ์

มีระยะเวลาทั้งสิ้น ๑๓ปี

คำถาม ท่านนบีมุฮัมมัด เป็นนบี หรือ เป็นร่อซูล(ศาสนทูต)?

คำตอบ ท่านเป็นทั้งนบีและร่อซูล โดยท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบี ด้วยพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า“จงอ่าน” และท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นร่อซูล(ศาสนทูต)ด้วยพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “ผู้ห่มกาย”

อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นศาสนทูตเพื่อทำการตัดเดือนผู้คนให้ออกห่างจากการตั้งภาคี (ชริก)ต่ออัลลอฮฺ และเรียกร้องเชิญชวน ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "ผู้ห่มกายเอ๋ย เจ้าจงลุกขึ้นแล้ว จงประกาศตัดเดือน และแต่พระเจ้าของเจ้าจงให้ความเกรียงไกร(ต่อพระองค์) และเสื้อผ้าของเจ้าก็จงทำให้สะอาด และสิ่งสกปรกนั้นเจ้าก็จงหลบหลึกให้ห่าง และอย่าทำดีเพื่อหวังการตอบแทนอันมากมาย"(อัลมุดดัยยิร/๑-๓)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "เจ้าจงลุกขึ้นแล้วจงประกาศตัดเดือน" หมายถึง ตัดเดือนให้ออกห่างจากการตั้งภาคี(ชริก) และเชิญชวน ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(เตาฮีด)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และแต่พระเจ้าของเจ้า จงให้ความเกรียงไกร(ต่อพระองค์)" หมายถึง จงเทิดทูนพระองค์ด้วยการให้เอกภาพ(เตาฮีด)

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และเสื้อผ้าของเจ้าก็จงทำให้สะอาด" หมายถึง จงชำระล้างขัดเกลาการงานของเจ้าให้สะอาดปราศจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "และสิ่งสกปรกนั้นเจ้าก็จงหลบหลึกให้ห่าง" หมายถึง และจงตัดเดือนผู้อื่นให้ออกห่างจากบรรดาเจวิด" อรรถุขุณั้นหมายถึง รูปปั้นเจวิดต่างๆ ซึ่งการออกห่างจากมันก็คือด้วยการละทิ้งและปลีกตัวออกห่างจากมันและผู้ที่เราพบพานมัน โดยท่านนบีมุฮัมมัดใช้เวลาไปกับการกระทำนี้ประมาณ๑๐ปี ซึ่งเป็นการเชิญชวน ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว และหลังจาก๑๐ปีผ่านไป ท่านนบียก็ถูกยกขึ้นสู่ฟากฟ้า(เพื่อไปเข้าเฝ้าอัลลอฮฺ) และได้รับพระราชทานบทบัญญัติการละหมาด(จากพระองค์) ซึ่งท่านนบียได้ทำละหมาดที่นครมักกะฮฺเป็นเวลา๗ปี จากนั้นท่านก็ได้รับคำสั่งจากอัลลอฮฺให้อพยพไปยังนครมะดีนะฮฺ

ชีวประวัติของท่านบีโดยสรุป

การเผยแผ่อิสลามของท่านบีมุฮัมมัดในช่วงที่ท่านอาศัยอยู่ในนครมักกะฮุนั้น จะมุ่งเน้นไปที่เรื่อง การให้เอกภาพ(เตาฮีด) ต่ออัลลอฮฺและตักเตือนให้ห่างไกลจากการตั้งภาคี(ชริก)ต่ออัลลอฮฺ รวมถึงมีความบริสุทธิ์ใจ(อิกลาศ)ในการเคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียวเป็นหลักสำคัญ โดยใช้เวลาทั้งสิ้น ประมาณ๑๓ปี

หลักจากนั้นท่านบีมุฮัมมัดก็ได้รับคำสั่งจากอัลลอฮฺให้อพยพไปยังนครมะดีนะฮฺ โดยการเผยแผ่อิสลามของท่าน ณ นครมะดีนะฮฺนั้นก็ยังคงเป็นการเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียว รวมถึงบทบัญญัติอื่นๆที่เหลือซึ่งถูกบัญญัติขึ้นในช่วงที่อยู่ในนครมะดีนะฮฺ ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการเคารพบูชาอัลลอฮฺ(อิบาเดฮฺ),บทบัญญัติต่างๆที่เกี่ยวกับเรื่องของสังคม(มุอามะลาต) และบทบัญญัติต่างๆที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน

ซึ่งผู้ใดที่สังเกตการเผยแผ่อิสลามของท่านบีมุฮัมมัดเป็นอย่างดีจะพบว่า หลักการให้เอกภาพ(เตาฮีด)ต่ออัลลอฮฺนั้น เป็นเรื่องที่ท่านบีให้ความสำคัญอย่างมากอยู่ตลอดเวลาจวบจนกระทั่งท่านเสียชีวิต ซึ่งจุดนี้ถือเป็นการตอบโต้อย่างชัดเจนต่อผู้ที่เพิกเฉยจากการศึกษาร่ำเรียนหลักเตาฮีด โดยอ้างว่าการศึกษาหลักเตาฮีดนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องศึกษา นอกจากระยะเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

และคำกล่าวของผู้เรียบเรียงที่ว่า “ท่านบีได้ถูกยกขึ้นสู่ฟากฟ้า” เราได้รับประโยชน์ต่างๆดังนี้

๑.เรื่องใดก็ตามที่ท่านบีบอกให้เรารับรู้ โดยเป็นเรื่องเร้นลับ(ซ็อยบ) หน้าที่ของเราคือจะต้องศรัทธา เชื่อมั่น และน้อมรับเท่านั้น

๒.ความสำคัญอย่างยิ่งยวดของการทำละหมาดภาคบังคับ(ฟัรฎู) โดยที่อัลลอฮฺทรงพระราชทานบัญญัติการละหมาดให้แก่ท่านบีมุฮัมมัดและประชาชาติของท่าน ณ บนฟากฟ้า

และการอพยพ(อัลอิเราะฮฺ)นั้น หมายถึง การเคลื่อนย้ายออกจากเมืองที่ตั้งภาคี(ซีริก) ไปสู่เมืองที่ให้เอกภาพ(เตาฮีด)ต่ออัลลอฮฺ และการอพยพจากเมืองที่ตั้งภาคีไปสู่เมืองที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺนั้น ถือเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับประชาชาตินี้ และจะยังมีผลบังคับใช้คงอยู่เรื่อยไปจวบจนวันสิ้นโลก

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงบรรดาผู้ที่มลาอิกะฮฺได้ปลิดชีพของพวกเขา โดยที่พวกเขาเป็นผู้ธรรมแก่ตัวเขาเองนั้น มลาอิกะฮฺได้กล่าวว่า พวกเจ้าอยู่ในสิ่งใด(มัวทำอะไรกันอยู่จึงไม่อพยพไปมะดีนะฮฺ) พวกเขากล่าวว่า พวกเรานั้นเป็นเหล่าผู้อ่อนแอในแผ่นดิน(มักกะฮฺ) มลาอิกะฮฺกล่าวว่า แผ่นดินของอัลลอฮฺมิได้กว้างขวางพอที่พวกเจ้าจะอพยพไปอยู่ ในที่นั่นหรือ คนเหล่านี้แหละที่อยู่ของพวกเขาคือขุมมรณูญะฮ์นัม และเป็นที่กลับไปอันชั่วร้าย นอกจากบรรดาผู้อ่อนแอไม่ว่าจะเป็นชายและหญิง และเด็ก ที่ไม่สามารถมีอุบายใดๆ(ที่ใช้เพื่อช่วยในการหลบหนีออกจากมักกะฮฺ) และไม่ได้รับการแนะนำทางหนึ่งทางใดด้วย(ไม่มีผู้นำทางในการอพยพ) คนเหล่านี้แหละ หวังว่าอัลลอฮฺจะทรงยกโทษให้แก่พวกเขา และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงให้อภัย ผู้ทรงยกโทษ" (อันนิซาอฺ/๕๗-๕๘)

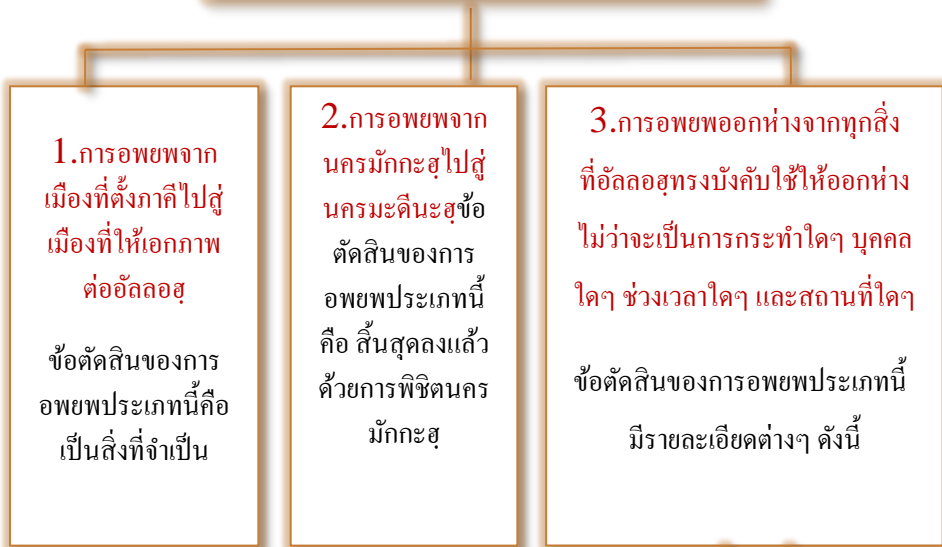
และพระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "บรรดาบ่าวที่ศรัทธาของข้าเอ๋ย แท้จริงแผ่นดินของข้านี้กว้างใหญ่ไพศาล ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพบูชาเฉพาะข้า" (อัลอังกะบุด/๕๖)

ท่านอัลบะฆอวีได้กล่าวว่า “สาเหตุของการประทานพระคำรัสในอายะฮฺนี้ คือ ถูกประทานลงมาเนื่องจากบรรดามุสลิมที่อาศัยอยู่ในนครมักกะฮฺที่ไม่อพยพ(ไปสู่นครมะดีนะฮฺ) อัลลอฮฺได้เรียกพวกเขาด้วยชื่อแห่งการศรัทธา(เรียกพวกเขาว่าบรรดาผู้ศรัทธาต่อพระองค์)

และหลักฐานจากหะดีษของท่านนบีมุฮัมมัดที่ส่งให้อพยพ ก็คือหะดีษที่ระบุว่า “การอพยพนั้นจะยังคงมีต่อไปไม่สิ้นสุด จนกว่าการกลับเนื้อกลับตัว(เตาบะฮฺ)จะหมดเวลา และการกลับเนื้อกลับตัว(เตาบะฮฺ)จะยังคงไม่สิ้นสุด จนกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตก”

การอพยพ(อัลฮิจเราะฮฺ) แบ่งออกเป็น

๓ ประเภท คือ

การอพยพออกจากกระทำความ หมายถึง การกระทำใดก็ตามที่อัลลอฮ์ทรงสั่งห้าม หลักๆ ก็คือ การตั้งภาคี(ชริก)ต่อพระองค์

การอพยพออกจากบุคคล หมายถึง บุคคลที่เป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม และผู้ที่กลับกลอก(มุนาฟิก) และบุคคลอื่นๆ

การอพยพออกจากช่วงเวลา หมายถึง ช่วงเวลาหรือเทศกาลที่ผู้ปฏิเสธอิสลามได้เฉลิมฉลอง

การอพยพออกจากสถานที่ หมายถึง สถานที่ๆผู้ปฏิเสธอิสลามได้ใช้เป็นที่จัดงานเฉลิมฉลอง หรือประกอบพิธีกรรมทางศาสนาของพวกเขา

และหะดีษของท่านนบีมุฮัมมัดที่ระบุว่า "ไม่มีกรอพพหลังจากการพิชิต(มกกะฮฺ)อีกแล้ว" *

หมายถึง การอพยพออกจากนครมกกะฮฺไปสู่นครมะดีนะฮฺ ตรงนี้คือการชี้แจงจากท่านนบีมุฮัมมัดให้ทราบว่า นครมกกะฮฺจะไม่มีทางกลับไปเป็นแผ่นดินแห่งการปฏิเสธศรัทธาหรือแผ่นดินแห่งการตั้งภาคีอีกแล้ว

ระยะเวลาของการกลับเนื้อกลับตัวนั้นจะสิ้นสุดลงด้วยสองสาเหตุดังนี้ *

(๑) ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก

(๒) เมื่อวาระแห่งความตายได้มาเยือน(กำลังจะเสียชีวิต) ดังที่อัลลอฮฺได้ทรงตรัสว่า

"และการกลับเนื้อกลับตัว(ที่อัลลอฮฺจะทรงรับ)นั้นมีไว้สำหรับผู้ที่กระทำความชั่วต่างๆ จนกระทั่งเมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขา แล้วเขาก็กล่าวว่า บัดนี้แหละข้าพระองค์ขอสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว และ(การกลับเนื้อกลับตัวที่อัลลอฮฺจะทรงรับ)ก็มีไว้สำหรับบรรดาผู้ที่ตายในสภาพที่เป็นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วย" (อันนิซาอ์/๑๘)

หลังจากที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้พ้นจากอาศัยอยู่ในนครมะดีนะฮฺ ท่านก็ได้รับคำสั่ง(จากอัลลอฮฺ)ให้เผยแพร่แบบทบัญญัติอื่นๆ เช่น การจ่ายซะกาต(๑), การถือศีลอด, การประกอบพิธีหัจญ์, การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ, การอะซาน(ประกาศเชิญชวนไปสู่การทำละหมาด), การแนะนำสิ่งใช้กันให้ทำความดี และห้ามปรามยับยั้งกันให้ออกห่างจากความชั่ว และบทบัญญัติอิสลามในเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากนี้

ท่าน(นบีมุฮัมมัด)ใช้เวลาในการเผยแพร่สิ่งที่ได้กล่าวมานี้ (ณ นครมะดีนะฮฺ) เป็นเวลาทั้งหมด ๑๐ปี และหลังจากนั้นท่านก็เสียชีวิต ขอให้พรอันประเสริฐและความสันติจากอัลลอฮฺได้ประสบแก่ท่านนบีด้วยเถิด (๒)

และศาสนาของท่าน(ที่ท่านได้เผยแพร่)นั้นก็ยังคงอยู่ และนี่คือศาสนาของท่าน(ศาสนาอิสลาม) โดยที่ไม่มีควมดิงามใดๆ เว้นแต่ท่านนบีจะสั่งใช้ให้กระทำ และไม่มีความชั่วใดๆ เว้นแต่ท่านนบีจะห้ามปรามให้ออกห่างจากมัน

ซึ่งความดิงามที่ท่านสั่งใช้ให้กระทำก็คือ การยืนยันให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(เตอาฮีด) และรวมไปถึงทุกๆ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงรักและพอพระทัย

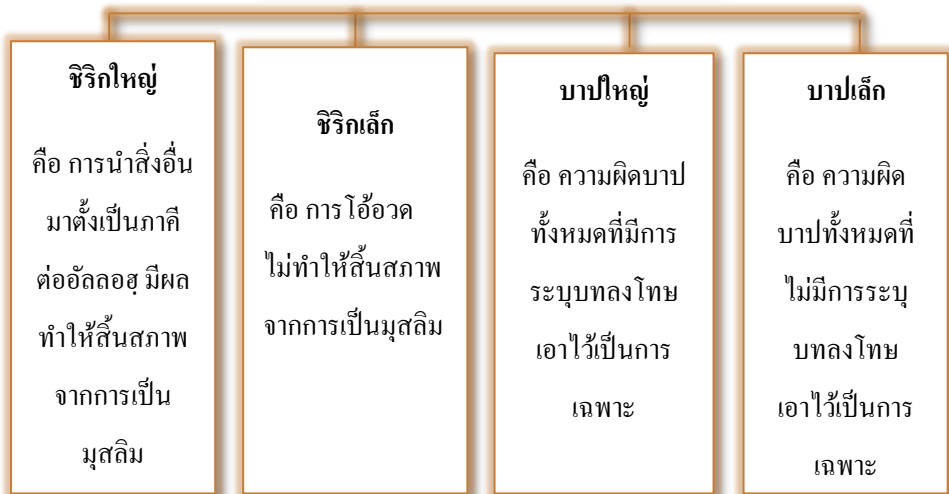
และความชั่วที่ท่านได้ห้ามปรามให้ออกห่างจากมันก็คือ การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ(ชิริก) และรวมไปถึงทุกๆ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงรังเกียจและปฏิเสธมัน (๓)

(๑) ท่านซัยد อิบน์ อุัยยมิน ได้กล่าวว่า “การจ่ายชะกาดนั้นถูกบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรก ณ นครมักกะฮะฮ์ แต่ทว่าในเวลานั้นยังมิได้มีการกำหนดพิกต์และข้อบังคับใช้ของชะกาด เพราะการกำหนดพิกต์และข้อบังคับของชะกาดนั้น ได้ถูกกำหนดขึ้น ณ นครมะดีนะฮ์”

(๒) ท่านนบีมุฮัมมัดเสียชีวิตในปี ฮิจเราะฮ์ศักราชที่๑๐(คือ ปีที่๑๐ หลังจากอพยพจากนครมักกะฮ์ฮ์ไปสู่นครมะดีนะฮ์) และศพของท่านก็ถูกฝังอยู่ในห้องของท่านหญิงอาอิชะฮ์ฮ์

(๓) ไม่มีความดีงามใดๆเว้นแต่ท่านนบีจะแนะนำสั่งใช้ให้กระทำ และไม่มีความชั่วใดๆเว้นแต่ท่านนบีจะห้ามปรามให้ออกห่างจากมัน จากประโยคนี้ เราจำเป็นจะต้องให้การยืนยันว่าท่านนบีมุฮัมมัด ได้ปฏิบัติหน้าที่ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาแล้ว และท่านก็ได้เผยแผ่ศาสนาอย่างครบถ้วน และได้ตักเตือนประชาชาติของท่าน และได้ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์อย่างแท้จริง และท่านได้จากพวกเราไปโดยที่คำสอนอันชัดเจนถูกต้องเอาไว้ให้แก่เรา ซึ่งจะไม่มีความผิดพลาดหรือเอนเอียงออกไปจากคำสอนอันชัดเจนนั้น นอกจากผู้ที่ได้รับความพินาศเท่านั้น

สิ่งต้องห้ามต่างๆอันใหญ่หลวง คือ

อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งท่านนบีมุฮัมมัด(ให้เผยแผ่ศาสนาอิสลาม)แก่มนุษยทั้งมวล และพระองค์ได้ทรงสั่งใช้ให้หล่ามนุษยและญินเชื่อฟังท่านนบี

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า"จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) ว่า มวลมนุษยเอ๋ย แท้จริงฉันคือศาสนทูตของอัลลอฮฺที่มายังพวกท่านทั้งหมด" (อัลอะฮฺรอฟ/ ๑๕๘) (๑)

และอัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านมาพร้อมกับศาสนาอันสมบูรณ์แบบ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "วันนี้ข้าได้ทำให้ศาสนาของพวกเจ้าสมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว และข้าก็ได้ทำให้ความโปรดปรานของข้าแก่พวกเจ้านั้นสมบูรณ์ และข้าได้พอพระทัยให้อิสลามนั้นเป็นศาสนาแก่พวกเจ้า" (อัลมาอิดะฮฺ/๑) (๒)

และหลักฐานที่บ่งบอกถึงการเสียชีวิตของท่านนบีมุฮัมมัด ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเจ้านั้น(มุฮัมมัด)คือผู้ที่จะต้องตาย และพวกเขา ก็คือผู้ที่จะต้องตายแล้วพวกเจ้าในวันกิยามะฮฺ(วันแห่งการพิพากษา)ก็จะถกเถียงกันต่อหน้าพระเจ้าของพวกเจ้าอย่างแน่นนอน" (อัซซุมร์/๓๐-๓๑) (๒)

(๑) ท่านนบีได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตแก่มนุษย์ทั้งมวล และถือว่าบทบัญญัติของบรรดาศาสนทูตในยุคก่อนหน้าทั้งหมดถูกยกเลิกด้วยบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัด ด้วยเหตุนี้พวกยิวและคริสต์คนใดก็ตามที่ตั้งอยู่ในยุคของท่านนบีจวบจนมาถึงในยุคปัจจุบันนี้ หากว่าพวกเขาได้รับรู้คำสอนของศาสนาอิสลามแล้ว แต่พวกเขาไม่เข้ารับอิสลาม ถือว่าพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ถึงแม้ว่าเขาจะปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านนบีมุฮาและนบีอิซาอย่างถูกต้องและเคร่งครัดก็ตาม

และหลักฐานส่วนหนึ่งในเรื่องนี้ ก็คือ

๑. พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า บรรดาชาวกัมภีร์(ยิวและคริสต์)เอ๋ย พวกท่านจงมายังถ้อยคำหนึ่งซึ่งเท่าเทียมกันระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพบูชาพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และพวกเราจะไม่นำสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาตั้งเป็นภาคีกับพระองค์" (อาละอิมรอน/๖๔)

๒. พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "พวกเจ้าจงต่อสู้บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันสิ้นโลก และไม่ควั่นสิ่งที่อัลลอฮ์และร่อซูล(ศาสนทูต)ห้ามไว้ และไม่ปฏิบัติตามศาสนาแห่งสัจธรรม อันได้แก่บรรดาผู้ที่ได้รับกัมภีร์(ยิวและคริสต์)" (อัตเตาบะฮ์ /๒๕)

๓. คำพูดของท่านนบีมุฮัมมัด(หะดีษ)ที่ท่านได้กล่าวว่า “ฉันขอสาบานด้วยพระเจ้าผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ไม่มีชาวยิวและชาวคริสต์คนใดก็ตามที่ไม่รับฟังฉัน จากนั้นเขาก็ไม่ศรัทธาต่อฉัน เว้นแต่เขาคือผู้หนึ่งจากชาวนรก”

(๒) พระดำรัสในอายะฮ์นี้มีการตอบโต้ต่อชาวบิดอะฮ์(ผู้ที่กระทำสิ่งต่างๆ โดยอ้างหรือเชื่อมั่นว่าสิ่งนั้นเป็นศาสนกิจ(อิบาดะฮ์) ทั้งๆที่ไม่ใช่แบบอย่างและคำสอนมาจากศาสนาอิสลาม)

ส่วนที่ ๕ บทส่งท้าย

และมนุษย์ทั้งหมด เมื่อเสียชีวิตแล้ว พวกเขาจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "จากแผ่นดินเราได้สร้างพวกเขา และ ณ แผ่นดินนั้นเราจะให้พวกเขากลับคืนไป และจากแผ่นดินนั้น เราจะให้พวกเขากลับออกมาอีกครั้งหนึ่ง" (ฎฮา/๕๕)

และพระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และอัลลอฮ์ทรงสร้างพวกท่านมาจากแผ่นดินเช่นพืชผัก แล้วจะทรงให้พวกท่านกลับคืนสู่ในแผ่นดิน และจะทรงให้พวกท่านออกมาเพื่อคืนชีพ" (นูห/๑๗-๑๘)

และหลังจากที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาแล้ว พวกเขาจะได้รับการพิพากษา และได้รับผลตอบแทนตามผลงานที่พวกเขาได้กระทำมา และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "และสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ เพื่อพระองค์จะทรงตอบแทนบรรดาผู้กระทำความชั่วตามที่พวกเขาประพฤติ และจะทรงตอบแทนบรรดาผู้กระทำความดีด้วยความดี" (อันนัจม/๑๑) (๑)

และผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธและไม่เชื่อเรื่องการฟื้นคืนชีพ ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวอ้างว่า พวกเขาจะไม่ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก (มุฮัมมัด) เจ้าจงกล่าวว่า หากเป็นเช่นนั้นไม่ ขอสาบานต่อพระเจ้าของฉันว่า พวกท่านจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกอย่างแน่นอน แล้วพวกท่านจะได้รับแจ้งตามที่พวกท่านได้กระทำเอาไว้ และนั่นเป็นเรื่องที่ง่ายดายสำหรับอัลลอฮ์" (อัตตะฆอบูน/๗) (๒)

และอัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาศาสนทูต(ร่อซูล) เพื่อให้เป็นผู้แจ้งข่าวดี(แก่ผู้ศรัทธา) และตักเตือนให้เกรงกลัว (การลงโทษของอัลลอฮ์แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา)

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "คือบรรดาร่อซูล(ศาสนทูต)ในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้ตักเตือน" (อันนิซาอ/๑๖๕)

ซึ่งศาสนทูตคนแรกก็คือ ท่านนบีนวะหุ และศาสนทูตคนสุดท้ายก็คือ ท่านนบีมุฮัมมัด และท่าน(นบีมุฮัมมัด)ก็เป็นนบีท่านสุดท้ายด้วย

และหลักฐานที่บ่งบอกว่าท่านนบีนวะหุ คือศาสนทูตคนแรก ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่นวะหุ และบรรดานบีมหลังจากเขา" (อันนิซาอ/๑๖๓) (๓)

(๑) มนุษย์ทุกคนนั้นย่อมต้องได้ลิ้มรสชาติของความตายอย่างไม่ต้องสงสัย และพวกเขาก็จะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งในวันอันยิ่งใหญ่ นั่นก็คือวันกียามะฮฺ โดยทุกคนก็จะได้รับการสอบสวนพิพากษา และได้รับผลตอบแทนตามแต่ผลงานที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้

(๒) ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธและไม่เชื่อเรื่องการฟื้นคืนชีพและการสอบสวนพิพากษาในวันกียามะฮฺ ถือว่าเขาคือผู้ปฏิเสธอิสลาม เพราะเขาปฏิเสธองค์ประกอบหลัก(รูก่น)หนึ่งขององค์ประกอบหลักทั้งหกในด้านการศรัทธา(รูก่นอีมาน)

(๓) ท่านนบีนวะหฺคือศาสนทูตท่านแรก และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "แท้จริงเราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้มีคำศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ นวะหฺ และบรรดานบีหลังจากเขา"(อันนิซาอ์/๑๖๓)

ส่วนผู้ที่เป็นนบีท่านแรกนั้น ก็คือ ท่านนบีอาดัม และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ หะดีษของท่านนบีมุฮัมมัดบทหนึ่งที่ท่านนบีได้ถูกสอบถามว่า ท่านนบีอาดัมเป็นนบีหรือไม่? ท่านนบีตอบว่า “(ท่านนบีอาดัม) คือ นบีท่านหนึ่ง ผู้ที่อัลลอฮฺเคยสนทนาคั้วย”

และผู้ที่เป็นนบีและศาสนทูตท่านสุดท้าย ก็คือ ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อลัยฮิ วะสลัลม

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระคำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า "มุฮัมมัดมิได้เป็นบิดาของผู้ใดในหมู่บุรุษของพวกเจ้า แต่ทว่าเขาเป็นร่อซูล(ศาสนทูต)ของอัลลอฮฺ และเป็นนบีคนสุดท้าย" (อัลอะหฺซาบ/๔๐)

ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่แอบอ้างตนว่าเป็นนบีและร่อซูล(ศาสนทูต)หลังจากท่านนบีมุฮัมมัด เขาคือผู้ที่โกหกและผู้ปฏิเสธอิสลาม และใครก็ตามที่เชื่อถือคนที่แอบอ้างเหล่านี้ เขาก็เป็นผู้ปฏิเสธอิสลามด้วยเช่นเดียวกัน

และอัลลอฮฺทรงสั่งใช้ให้ปวงบ่าวของพระองค์นั้นปฏิเสธต่อภู่ออุมุด(พระเจ้าจอมปลอม) และศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺ ท่านอิบนุลก๊อยอิมได้กล่าวอธิบายว่า ภู่ออุมุดนั้น คือ ทุกๆสิ่งที่เป็นบ่าว(มนุษย์) ได้ให้สถานะแก่มันอย่างเกินเลขขอบเขต ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา หรือผู้ที่ได้รับการปฏิบัติ ตาม หรือผู้ที่ได้รับความจงรักภักดี

และอัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งศาสนทูตให้แก่ทุกๆประชาชาติ โดยเริ่มตั้งแต่ต้นปีนวะหฺ ไปจนถึงท่านนบี มุฮัมมัด โดยทำการสั่งใช้ประชาชาติของพวกเขาให้ทำการเคารพบูชาอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว และห้ามปรามพวกเขาให้ออกห่างจากการเคารพบูชาภู่ออุมุด(พระเจ้าจอมปลอม)

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และแน่แท้เราได้แต่งตั้งศาสนทูตในทุกๆประชาชาติ (โดยสั่งว่า) พวกเจ้าทั้งหลาย(เหล่าประชาชาติ)จงเคารพบูชาอัลลอฮฺ และออกห่างจากการเคารพบูชาภู่ออุมุด(พระเจ้าจอมปลอม)” (อันนะหฺลฺ/๓๖)

และบรรดาภู่ออุมุดนั้นมีมากมาย ซึ่งภู่ออุมุดชั้นแนวหน้านั้นมี ๕ ประเภทด้วยกัน คือ

๑.อิบลิส(หัวหน้าของบรรดาชัยฏอน) –อัลลอฮฺทรงสาปแช่งมัน- ๒.ผู้ใดก็ตามที่ถูกเคารพบูชาแล้ว เขาพึงพอใจ ๓.ผู้ใดก็ตามที่เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้มาเคารพบูชาตัวเขา ๔.ผู้ที่แอบอ้างว่ารู้เรื่องเร้นลับ ไม่ว่าจะในเรื่องใดก็ตาม ๕.ผู้ที่ตัดสินด้วยกฎหมายอื่น ที่มีไข่กฎหมายที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมา

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า "ไม่มีการบังคับใดๆ(ให้นับถือ)ในศาสนา(อิสลาม) แน่แท้ความถูกต้องนั้นได้เป็นที่กระจ่างแจ้งแล้วจากความผิด(สัญจรกรรมความจริงและความหลงผิดนั้นได้ถูกจำแนกแยกออกจากกันอย่างชัดเจนแล้ว) ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อภู่ออุมุด(พระเจ้าจอมปลอม)และศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺแล้ว แน่แท้ว่าเขานั้นได้ยึดห้วงอันมั่นคงไว้แล้ว" (อัลบะกะเราะฮฺ/๒๕๖)

และนี่แหละคือความหมายของคำว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริง นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว

และในหะดีษบทหนึ่งทีระบุว่า “หัวใจหลักของศาสนานั้นคืออิสลาม และเสาหลักของศาสนานั้นคือการละหมาด และสุดยอดของศาสนานั้นคือการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ”

อัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดานบีและบรรดาศาสนทูตขึ้นมา เพื่อเป็นผู้แจ้งให้ทราบถึงข่าวดีแก่ผู้ที่เชื่อฟัง และน้อมรับอิสลาม และตักเตือนให้เกรงกลัวข่าวร้ายแก่ผู้ที่คดเคี้ยวและไม่น้อมรับอิสลาม ซึ่งพวกเขาทุกคน(นบีและศาสนทูต)ล้วนแต่มีภารกิจที่เหมือนกันคือ เรียกร้องเชิญชวนผู้คนทั้งหลายไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ และห้ามปรามต่อต้านพวกเขาให้ออกห่างจากการเคารพบูชาพระเจ้าจอมปลอม(กนูชุต)และการตั้งภาคีต่อพระองค์ในรูปแบบต่างๆ และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และแน่แท้เราได้แต่งตั้งศาสนทูตในทุกๆประชาชาติ เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นเคารพบูชาอัลลอฮ์ และออกห่างจากการเคารพบูชาพระเจ้าจอมปลอม” พระดำรัสที่ทรงตรัสว่า“ในทุกๆประชาชาติ” หมายถึง ทุกๆกลุ่มชน และพระดำรัสที่ทรงตรัสว่า“พวกเขา(เหล่าประชาชาติ)จงเคารพบูชาอัลลอฮ์” หมายถึง คำสั่งใช้ให้พวกเขาให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว และพระดำรัสที่ทรงตรัสว่า“และออกห่างจากการเคารพบูชาพระเจ้าจอมปลอม” หมายถึง จงให้พวกกนูชุต(พระเจ้าจอมปลอม)อยู่คนละฝั่งกับพวกเขา ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนที่ลึกลับซึ่งในการเตือนและออกห่างจากมัน(กนูชุต) และถือได้ว่าเป็นการปลุกตัวออกห่างอย่างแท้จริงจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์

และอัลลอฮ์ทรงสั่งใช้ให้ปวงบ่าวของพระองค์ทำการปฏิเสธต่อพระเจ้าจอมปลอม และให้ยึดมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว และการปฏิเสธต่อพระเจ้าจอมปลอมนั้นต้องมาเป็นอันดับแรกก่อนการยึดมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธต่อพระเจ้าจอมปลอม(อ็ญญูต) และศรัทธามั่นต่ออัลลอฮ์”

และอ็ญญูต(พระเจ้าจอมปลอม)นั้นก็คือ ทุกสิ่งที่เป็นบ่าว(มนุษย์)ได้ให้สถานะที่เกินเลขขอบเขตแก่มัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา หรือผู้ที่มีคนทำตาม หรือ ผู้ที่มีคนจงรักภักดีต่อเขา

และบรรดากนูชุตนั้นมีมากมาย ซึ่งกนูชุตชั้นแนวหน้านั้นมี ๕ ประเภทด้วยกัน คือ

๑.อิบลิส(หัวหน้าของบรรดาชัยฏอน) ๒.ผู้ใดก็ตามที่ถูกเคารพบูชาแล้วเขาพึงพอใจ ๓.ผู้ใดก็ตามที่เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้มาเคารพบูชาตัวเขา ๔.ผู้ใดก็ตามที่แอบอ้างว่ารู้เรื่องเร้นลับ ๕.ผู้ที่คิดลึกลับด้วยกฎหมายอื่น ที่มีไข่กฎหมายของอัลลอฮ์ที่ทรงประทานลงมา

**การตัดสินด้วยกฎหมายอื่นที่มีใช้กฎหมาย
ของอัลลอฮ์นั้น มีรายละเอียดดังนี้**

**เป็นการปฏิเสธอิสลาม(และสิ้นสภาพจาก
การเป็นมุสลิม)**

หากผู้ที่ตัดสินเชื่อว่ากฎหมายของมนุษย์นั้น
มีสถานะเทียบเท่ากับกฎหมายของอัลลอฮ์
หรือดีกว่ากฎหมายของอัลลอฮ์

**เป็นการฝ่าฝืนเนรคุณต่ออัลลอฮ์
(แต่ยังเป็นมุสลิม)**

หากผู้ที่ตัดสินเชื่อว่ากฎหมายของมนุษย์
นั้น ไม่ถูกต้อง แต่เขาใช้กฎหมายของมนุษย์
ตัดสินเนื่องจากอารมณ์ของเขา หรือมัก
มากในอำนาจและชื่อเสียง หรือเนื่องจาก
สาเหตุอื่นๆนอกเหนือจากนี้

**ท่านอิมามอิบนุญลัยอียิมได้แบ่งการต่อสู้ในหนทาง
ของอัลลอฮ์(อัลญิฮาด)ออกเป็น ๔ ประเภท ดังนี้**

**การต่อสู้กับ
จิตใจของตัวเอง**

กระทำด้วยการ
มีความรู้, การ
ปฏิบัติตาม
ความรู้, การเผย
แผ่อิสลาม และ
ด้วยความ
อดทน

การต่อสู้กับชัยฏอน

กระทำด้วยการละทิ้ง
สิ่งคลุมเครือทั้งหลาย(ช
บูฮาด) เช่นการตั้งภาคี
(ชิริก) และอูตริกรรม
(บิโดอะฮ์), และด้วยการ
ละทิ้งสิ่งที่เป็นกิเลส
ตณหาต่างๆ(ชะฮะวาต)
ทั้งที่เป็นบาปใหญ่และ
บาปเล็ก

**การต่อสู้กับ
พวกปฏิเสธ
อิสลามและ
พวกกลับกลอก**

กระทำด้วย
จิตใจ, คำพูด,
ทรัพย์สิน และ
ชีวิต

**การต่อสู้กับ
บรรดาผู้มีอำนาจ
และการต่อสู้กับ
สิ่งที่เป็นอูตริ
กรรม(บิโดอะฮ์)
และความชั่ว
ทั้งหลาย**

กระทำด้วยการ
ปฏิบัติ, คำพูด
และจิตใจ

คำสั่งท้าย

ผู้มีสติปัญญาทุกคนจำเป็นจะต้องนำคำสอนจากตำราอันมีค่าเล่มนี้ไปพิจารณาใคร่ครวญ และให้ความเอาใจใส่กับตำราเล่มนี้เป็นพิเศษ เนื่องจากตำราเล่มนี้ประมวลไว้ด้วยรากฐาน และแก่นแท้ของศาสนาอิสลามที่สำคัญ ซึ่งมนุษย์ทุกคนจำเป็นจะต้องใช้ในขณะที่เขาอยู่ในหลุมศพ

และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ดีที่สุด และขอพรและความสัจจริงประสบแก่ท่านนบี, วงศาคณาญาติของท่าน และบรรดาสาวกของท่านด้วยเถิด

<p>การรู้จักอัลลอฮฺ, การรู้จักนบีมุฮัมมัด, การรู้จักศาสนาอิสลามพร้อมหลักฐานอ้างอิง (รากฐานสามประการ)</p>	<p>การแสวงหา ความรู้</p>	<p>ประเด็นที่ประการพร้อมหลักฐาน (พื้นฐานหน้าที่ของมุสลิมจากซูเราะฮ์ อัลอิห์ร)</p>	<p>รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำตามสามข้อ ในหุดุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องศึกษาวิชาเตาฮีด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้รากฐาน</p>
<p>ความรู้จะส่งเสียงเรียกหาการปฏิบัติ หากว่าการปฏิบัติขานรับ ความรู้ก็จะคงอยู่ แต่หากว่าไม่ขานรับความรู้ก็จะจากไป และผู้รู้คนใดที่เรียนรู้แล้วไม่ปฏิบัติตามแล้วไซ้ร้ เขาจะต้องไปถูกลงทัณฑ์ก่อนพวกกราบไหว้รูปปั้น</p>	<p>การปฏิบัติตาม ความรู้</p>		
<p>กฎเกณฑ์ต่างๆของการเผยแผ่ คือมี ความบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮฺ, มีความรู้ด้านศาสนา, รู้และเข้าใจถึงสภาพและสถานะที่แตกต่างกันของผู้คนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย, มีปฏิภาณไหวพริบและมีความอดทน</p>	<p>การเผยแผ่ความรู้</p>		
<p>สิ่งแรกที่จะต้องเผยแผ่ก็คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(เตาฮีด) ซึ่งเป็นการเผยแผ่ของบรรดانبีและศาสนทูต(ร่อซูล) และถือได้ว่าเป็นระดับขั้นที่สูงที่สุดของการเผยแผ่(อะวะฮฺ) รวมถึงจัดการตั้งภาคีต่อพระองค์</p>			
<p>การอดทนในการเคารพเชื่อฟังอัลลอฮฺ เช่น อดทนในการทำละหมาด, การอดทนในการไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺ เช่น ไม่กินดอกเบี้ย, การอดทนในการกำหนดของอัลลอฮฺที่เข้มข้น เช่น ความยากจน</p>	<p>การอดทนต่อ ภัยอันตรายในการ เผยแผ่</p>		
<p>การอดทนในการศึกษาเรียนรู้, จากนั้นคือการอดทนในการปฏิบัติตามความรู้ และจากนั้นคือการอดทนในการเผยแผ่</p>			

<p>เตาฮีดอรรูบบิยะฮุ และเตาฮีดอัลอัสมาอู วัศศิฟาด โดยพระเจ้าที่มีพลังอำนาจในการทรงสร้าง(อรรูบบิยะฮุ)ทุกสรรพสิ่งเพียงองค์เดียว จำเป็นจะต้องได้รับการเคารพบูชา(อัลลูลูฮิยะฮุ)เพียงองค์เดียวด้วยเช่นกัน</p>		
<p>เตาฮีดอัลลูลูฮิยะฮุ(การให้เอกภาพต่ออัลลอลอฮูในด้านการเคารพบูชา) ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และอัลลอลอฮูนั้นไม่ทรงพอพระทัยให้ผู้ใดมาเป็นภาคีร่วมกับพระองค์ในการเคารพบูชา ไม่ว่าจะเป็นมลาอิกะฮ์ที่อยู่ใกล้ชิด หรือมนุษย์ที่ได้รับการแต่งตั้งก็ตาม</p>	<p style="text-align: center;">ประเด็นสามประการ(พื้นฐานหลักเตาฮีด)</p>	
<p>การปลีกตัวออกห่างจากการตั้งภาคีและผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอลอฮูด้วยหัวใจ(รังเกียจพวกปฏิเสธอิสลาม), และด้วยคำพูด โดยกล่าวว่า"ฉันขอปลีกตัวออกห่างจากสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชา" และด้วยร่างกายโดยไม่ไปเข้าร่วมวันสำคัญ, เทศกาล และพิธีกรรมของพวกเขา รวมถึงไม่ทำตัวเลียนแบบพวกเขา</p>		
<p>อัลหะนีฟียะฮุ คือ แนวทางที่ออกห่างจากการตั้งภาคีต่ออัลลอลอฮู และตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความบริสุทธิ์ใจ(อิกลาศ)และการให้เอกภาพต่ออัลลอลอฮู(เตาฮีด)</p>		
<p>เตาฮีด ความหมายเดิมทางภาษา คือ การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว เตาฮีด ความหมายในทางศาสนบัญญัติ คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอลอฮูในเรื่องที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว ไม่ว่าจะเป็ในด้านทรงสร้างและดูแล, ด้านการเคารพบูชา และในด้านพระนามและคุณลักษณะต่างๆของพระองค์ซึ่งมีสามประเภท</p>	<p style="text-align: center;">สาเหตุที่ต้องศึกษาเรียนรู้เตาฮีด</p>	
<p>เตาฮีดอรรูบบิยะฮุ คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอลอฮูในการกระทำต่างๆของพระองค์ ก็คือการให้เอกภาพต่ออัลลอลอฮูในด้านการสร้างและบริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง เตาฮีดอัลลูลูฮิยะฮุ คือการให้เอกภาพต่ออัลลอลอฮูในด้านการเคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียว</p>		

รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อ ในหลุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องต้อศึกษาวิชาเตาฮีด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้รากฐาน

<p>เตาฮีด อัลฮัสมาอฺ วัศศิฟาด คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มีพระนามทั้งหลายอันดั่งงามและมีคุณลักษณะต่างๆอันสูงส่ง โดยต้องยืนยันไปตามที่พระองค์ได้ทรงบอกไว้ในอัลกุรอาน หรือท่านนบีมุฮัมมัดได้บอกไว้ในหะดีษของท่าน โดยยืนยันพระนามและคุณลักษณะตามที่พระองค์ได้ทรงยืนยันให้แก่ตัวของพระองค์เอง และปฏิเสธตามที่พระองค์ได้ปฏิเสธ โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่ปฏิเสธ , ไม่ค้นหาวิธีการ และไม่ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งอื่นใด</p>		<p>รากฐานตามประการ</p> <p>รากฐานตามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อในหลุมศพ, เพราะเหตุใดเราจำเป็นจะต้องศึกษาวิชาเตาฮีด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นจะต้องเรียนรู้อาณาการและการเรียนรู้อาณาการ</p>
<p>ซิริค คือ การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ด้วยการวิงวอนขอและเคารพบูชาอัลลอฮฺควบคู่ไปกับการบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากพระองค์ ซึ่งถือว่าเป็นบาปที่ร้ายแรงและใหญ่หลวงที่สุด</p>		
<p>การรู้จักอัลลอฮฺ หมายถึง ใครคือพระเจ้าของท่าน?, ท่านจะรู้จักอัลลอฮฺด้วยสิ่งใด, อรร็อบ (พระเจ้า) ก็คือผู้ที่ได้รับการเคารพบูชา, การเคารพบูชา(อิบาดะฮฺ)ชนิดต่างๆ, ข้อตัดสิน (หุกุม)ของผู้ที่เคารพบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ พร้อมหลักฐานอ้างอิง</p>		
<p>การรู้จักศาสนาอิสลาม พร้อมหลักฐานอ้างอิง, คำนิยามความหมายของคำว่าอิสลาม, ระดับขั้นต่างๆของศาสนา, องค์ประกอบหลักของอิสลาม(รุกนอิสลาม), นิยามความหมายของการปฏิญาณยืนยัน(ชะฮาดะฮฺ), องค์ประกอบหลักของการศรัทธา(รุกนอิมาน), แขนงต่างๆของการศรัทธา, หลักคุณธรรม(อัลเอียะหฺซาน), หลักฐานอ้างอิงเกี่ยวกับระดับขั้นต่างๆของศาสนา, สัญญาณต่างๆของวันสิ้นโลก</p>		
<p>การรู้จักท่านนบีมุฮัมมัด, เชื้อสายและต้นตระกูลของท่าน, การกำเนิดของท่าน, อายุของท่าน, การได้รับแต่งตั้งให้เป็นนบีและศาสนทูตของท่าน, แผ่นดินถิ่นที่อยู่ของท่าน, เหตุผลที่อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นนบีและศาสนทูต, การเผยแผ่เตาฮีดในยุคของท่าน, เหตุการณ์อัลอิสรออฺ วัลเมียะฮฺออฺรอจ, การละหมาดถูกบัญญัติขึ้นที่ไหนและเมื่อไหร่, ข้อตัดสินของการอพยพ(อัลฮิจเราะฮฺ) และเวลาของการอพยพ, บทบัญญัติปลีกย่อยต่างๆทุกกำหนดขึ้นเมื่อไหร่, ระยะเวลาการเผยแผ่อิสลามของท่านนบี, การเสียชีวิตของท่านนบี, คำสอนอิสลามที่ท่านนำมาเผยแผ่, การได้รับแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตของท่านนบีมุฮัมมัดที่ครอบคลุมทั้งมวลมนุษย์และญิน, ความสมบูรณ์แบบของศาสนาอิสลาม และความโปรดปรานอันสิ้นพันธุ์ของอัลลอฮฺ</p>		

การฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหลังความตาย, การพิพากษาสอบสวนตามผลงานที่เคยกะทำ, ผู้ที่ไม่เชื่อและปฏิเสธต่อการฟื้นคืนชีพถือเป็นการปฏิเสธอิสลาม, หน้าที่ภารกิจและการเผยแผ่ศาสนาของบรรดาศาสนทูต, ศาสนทูตท่านแรก และท่านสุดท้าย, องค์ประกอบหลัก(รูก่น)ของหลักเตาฮีด คือ การปฏิเสธต่ออูญูด(พระเจ้าจอมปลอม)และการศรัทธามั่นต่ออัลลอฮฺ, นิยามความหมายของคำว่าอูญูด, บรรดาอูญูดระดับแนวหน้า, ลักษณะการปฏิเสธต่ออูญูด, ความหมายของคำว่าลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ(ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว), อิสลามคือหัวใจ(สำคัญสูงสุด)ของศาสนา, เสาหลักของศาสนา คือ การละหมาด, ส่วนยอดของศาสนา คือ การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ(อัลญิฮาด)

คือการกระทำตามพระคำรัสของอัลลอฮฺในซูเราะฮฺอัลฮัคคฺ คือการต่อสู้กับตนเองด้วยการมีความรู้, การปฏิบัติตามความรู้, การเผยแผ่อิสลาม และด้วยความอดทน	๑.การต่อสู้กับจิตใจของตัวเอง	การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ (อัลญิฮาด) ประเภทต่างๆ
บาปใหญ่(บาปที่ระบุบทลงโทษเอาไว้เป็นการเฉพาะ)	ด้วยการละทิ้งสิ่งที่เป็นกิเลสตัณหา	
บาปเล็ก(บาปที่ไม่มีการระบุบทลงโทษเอาไว้เป็นการเฉพาะ)	ต่างๆ(ชะฮะวาด)	
การตั้งภาคี(ชิริกใหญ่ ซึ่งทำให้สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม) และการ ไอ้อวค(ชิริกเล็ก)	ด้วยการละทิ้งสิ่งคลุมเครือทั้งหลาย (ซุนฮาด)	
อูตริกรรม(บิอะฮฺ)ทั้งหลาย		
กระทำด้วยจิตใจ, คำพูด, ทรัพย์สิน และชีวิต	๓.การต่อสู้กับพวกปฏิเสธอิสลามและพวกกลับกลอก	
กระทำด้วยการกระทำ, คำพูด และจิตใจ	๔.การต่อสู้กับบรรดาผู้มีอำนาจ และการต่อสู้กับสิ่งที่เป็นอูตริกรรม(บิอะฮฺ)และความชั่วทั้งหลาย	

บทส่งท้าย

รากฐานสามประการ พร้อมหลักฐานอ้างอิง หรือเรียกอีกชื่อว่า คำถามสามข้อ ในบทสรุป, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องศึกษาวินายเตาฮีด, เพราะเหตุใดเราจำเป็นต้องเรียนรู้รากฐานสามประการ และการ ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้รากฐานสามประการมีอะไรบ้าง

<p>คือ ทุกสิ่งที่บ่าว(มนุษย์)ได้ให้สถานะที่เกินเลขขอบเขตแก่นัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา เช่นก้อนหิน และต้นไม้ต่างๆ หรือผู้ที่มีคนทำตาม เช่น ผู้รู้ที่ชั่ว หรือ ผู้ที่มีคนจงรักภักดีต่อเขา เช่น ผู้นำที่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์</p> <p>และบรรดาภูมิต้นนั้นมีมากมาย ซึ่งภูมิต้นนั้นนั้นมี ๕ ประเภทด้วยกัน คือ ๑.อิบลิส(หัวหน้าของบรรดาชัยฏอน) ๒.ผู้ใดก็ตามที่ถูกเคารพบูชาแล้วเขาพึงพอใจ ๓.ผู้ใดก็ตามที่เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้มาเคารพบูชาตัวเขา ๔.ผู้ใดก็ตามที่แอบอ้างว่ารู้เรื่องเร้นลับ ๕.ผู้ที่ตัดสินใจด้วยกฎหมายอื่น ที่มีใช้กฎหมายที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมา</p>	อัฏฏอฆุด		
<p>และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ดีที่สุดใน และขอพรและความสันติจงประสบแก่ท่านนบี, วงศาคณาญาติของท่าน และบรรดาสาวกของท่านด้วยเถิด</p>			

คำถามทดสอบเกี่ยวกับตำรารากฐานสามประการ

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียวจากตัวเลือกที่อยู่ในวงเล็บ

1. ผู้เรียบเรียงตำราอัลลฮุศูลอัยษะลาหะฮะฮุ(รากฐานสามประการ)คือใคร? (มุฮัมมัด บุตรของ สุลัยมาน อัตตะมีมียฺ / มุฮัมมัด บุตรของ อับดุลวะฮาบ / ถูกทุกข้อ)
2. อัลลฮุศูล อัยษะลาหะฮะฮุ (รากฐานสามประการ) โดยสรุปก็คือ คำถามสามข้อในหลุมศพ (ถูก / ผิด)
3. ผู้เรียบเรียงตำราอัลลฮุศูลอัยษะลาหะฮะฮุขอให้อ่านตำราเล่มนี้กี่แห่ง? (2 แห่ง / 3 แห่ง)
4. ตำราต่างๆของผู้เรียบเรียงท่านนี้มีคุณสมบัติพิเศษอะไรบ้าง? (เข้าใจง่ายและสำนวนมีความกระชับ / แจกแจงประเด็นต่างๆอย่างคร่าวๆก่อนทำการอธิบายอย่างละเอียด / อ้างอิงหลักฐานจากอัลกุรอานและหะดีษ / ขอให้อ่านให้นักศึกษาผู้อ่าน / ตอบได้ข้อคลุมเครือต่างๆของคนร่วมสมัย / ตำราต่างๆของท่านมีผู้นำไปอธิบายเพิ่มเติมอีกมากมาย / ใช้วิธีการตั้งคำถามที่สำคัญแล้วให้คำตอบ / อัลลฮุศูลทรงทำให้ตำราของท่านได้รับการยอมรับจากผู้คนทั้งหลาย / ถูกทุกข้อ)
5. ตำราเล่มนี้สามารถแบ่งองค์ประกอบหลักของตำราออกเป็นกี่ส่วน? (5 ส่วน / 6 ส่วน)
6. ข้อคิดสั้น(หุก่ม)ของการศึกษาเรียนรู้วิชาเคาะฮีดคืออะไร? (เป็นฟิรฎุ กิฟายะฮุคือ ภาคบังคับสำหรับส่วนรวม / เป็นฟิรฎุ อัยนุ คือภาคบังคับรายบุคคล)
7. หลักฐานอ้างอิงของประเด็นต่างๆสี่ประการ (หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม) คืออะไร? (ชูเราะฮุ อัลอัสร์ / ชูเราะฮุ อัลอิกลาศ)
8. ผู้ที่ศึกษาเรียนรู้แล้วไม่ปฏิบัติตามความรู้เปรียบเหมือนกับชมกลุ่มใด? (พวกคริสต์ / พวกยิว / ถูกทุกข้อ)

9. ความอดทนแบ่งออกเป็นกี่ประเภท? (2 ประเภท / 3 ประเภท)

10. เป้าหมายของคำพูดท่านอิมามซาฟีอีห์ที่กล่าวถึงซูเราะฮ์อัลอิคลาศคืออะไร? (ซูเราะฮ์นี้ซูเราะฮ์เดียวก็ถือว่าเพียงพอแล้วในการใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงอันประจักษ์ชัด / ซูเราะฮ์นี้ซูเราะฮ์เดียวก็ถือว่าเพียงพอแล้ว โดยที่ไม่จำเป็นต้องมีซูเราะฮ์อื่นๆอีกในอัลกุรอาน)

11. ผู้ใดที่ศรัทธาต่อหลักเตาฮีดเพียงแค่ประเภทเดียวจากทั้งหมดสามประเภท ถือว่าเขาผู้นั้นยังไม่เป็นมุสลิม (ถูก / ผิด)

12. การปลีคิ้วออกห่างจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์และผู้ที่ตั้งภาคีต่อพระองค์นั้นกระทำด้วยวิธีใดบ้าง? (ปลีคิ้วออกห่างด้วยหัวใจ , คำพูด และการกระทำ / ปลีคิ้วออกห่างจากการกระทำที่เป็นการตั้งภาคีและผู้ที่ตั้งภาคี / ถูกทุกข้อ)

13. เป้าหมายของคำว่ามัสญิดจากพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “แท้จริงมัสญิดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์” หมายถึงอะไร? (ตัวอาคารมัสญิดที่ถูกสร้างขึ้น / อย่อย่างต่างๆที่ใช้ในการก้มกราบสุญูด / พื้นแผ่นดินที่ก้มกราบสุญูด / ถูกทุกข้อ)

14. วิถีของชาวสลัฟต่อหลักยึดมั่นศรัทธาคืออะไร? (หาหลักฐานอ้างอิงก่อนแล้วค่อยยึดมั่นศรัทธา / ยึดมั่นศรัทธาก่อนแล้วค่อยหาหลักฐานอ้างอิง)

15. ผู้รู้มุสลิมที่หลงผิดเปรียบเหมือนกับชนพวกใด? (พวกยิว / พวกคริสต์)

16. มุสลิมผู้ที่ประกอบศาสนกิจ(อิบาดะฮ์)ที่หลงผิดเปรียบเหมือนกับชนพวกใด? (พวกยิว / พวกคริสต์)

17. ประเด็นสามประการ(พื้นฐานหลักเตาฮีด) และ รากฐานสามประการ คือเรื่องเดียวกัน (ถูก / ผิด)

18. ความแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ มีอะไรบ้าง? (คุณาธิบาตะสุ และ คุณามัสอะละสุ / คุณาที่กระทำในรูปแบบของศาสนกิจหรือพิธีกรรมทางศาสนาตามบทบัญญัติ และ คุณาที่กระทำในรูปแบบการเปล่งคำพูดในเรื่องที่ต้องการวิงวอนขอ)

19. คุณามัสอะละสุแบ่งออกเป็นกี่ประเภท? (2 ประเภท / 4 ประเภท)

20. มนุษย์เมื่อพิจารณาจากความเชื่อต่อเรื่องสาเหตุ แบ่งออกเป็นกี่ประเภท? (3 ประเภท คือ ผู้ที่เป็นกลาง, ผู้ที่สุดโต่ง, ผู้ที่หละหลวม / 3 ประเภท คือ ผู้ที่ทำซิริกาใหญ่, ผู้ที่ทำซิริกาเล็ก, และผู้ที่ทำในสิ่งที่ศาสนานูญุต)

21. การขอความช่วยเหลือจากสิ่งที่ถูกสร้าง (สามารถขอความช่วยเหลือได้โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ / สามารถขอได้ในเรื่อง que สิ่งถูกสร้างนั้นมีความสามารถ / สามารถขอได้ถ้าครบเงื่อนไขข้อ)

22. ความหมายของคำว่า “ลาอิลลาฮะ อิลลัลลอฮุ” คืออะไร? (พระผู้ทรงพลังอำนาจในการสร้าง / ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพบูชานอกจากอัลลอฮุ / ไม่มีพระเจ้าที่แท้จริงอื่นใดที่ถูกเคารพบูชานอกจากอัลลอฮุ)

23. ข้อตัดสิน(หุกุม)ของการผสานรวมทุกศาสนาเข้าด้วยกันคืออะไร? (อนุญาต / เป็นบาปใหญ่ / เป็นการปฏิเสธอิสลาม)

24. หลักฐานต่างๆ โดยรวมที่บ่งบอกว่าอัลลอฮุทรงมีอยู่จริงมีกี่ประเภท? (มีอยู่มากมายหลายประเภท / มี 4 ประเภท)

25. มลาอิกะฮ์มีหัวใจหรือไม่? (มี / ไม่มี)

26. เตาฮีด(หลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮุ) กับ อีมาน(การศรัทธา)มีความสัมพันธ์กัน โดยเตาฮีดถือเป็นส่วนหนึ่งของการมีอีมาน? (ถูก / ผิด)

- 27.องค์ประกอบหลักของการศรัทธา(รุก่นอีมาน) มีทั้งหมดกี่ประการ? (5 ประการ / 6 ประการ / 8 ประการ)
- 28.บรรดาผู้ที่ตั้งภาคี พวกเขาทำการเคารพบูชาอัลลอฮ์ในบางอย่าง (ถูก / ผิด)
- 29.ผู้ที่ถูกเคารพบูชาโดยที่เขาไม่พอใจ (เขาคือภู่ออซูด / เขาไม่ใช่ภู่ออซูด)
- 30.การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการบริหารดูแลทุกสรรพสิ่งและความคุมการหลั่งน้ำฝน ถือเป็น การให้เอกภาพ(เตาฮีด)ประเภทใด? (เตาฮีด อัลดอญูฮียะฮ์ / เตาฮีด อีร์รูบูบียะฮ์ / เตาฮีด อัลอัสมาว์ ศิฟีฟัต)
- 31.สิ่งใดที่ตรงกันข้ามกับเตาฮีด? (ชิริกใหญ่ / ชิริกเล็ก / บิดอะฮ์)
- 32.สิ่งที่จำเป็นสูงสุด คือ การทำดีต่อพ่อแม่ (ถูก / ผิด)
- 33.ข้อห้ามที่ร้ายแรงที่สุด คือ การผิดประเวณี(ทำซินา) และการฆ่าคนที่อัลลอฮ์ทรงสั่งห้าม (ถูก / ผิด)
- 34.อัลเมียะฮ์อรอจ คือ การเดินทางของท่านนบีมุฮัมมัดจากนครมักกะฮ์ไปสู่บัยตุลมักดิส(มัสญิดอัลอักศอ) (ถูก / ผิด)
- 35.ท่านนบีมุฮัมมัดถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตแก่ใคร? (แก่เผ่าพันธุ์และกลุ่มชนของท่านเท่านั้น / แก่มนุษย์และญินทั้งหมด)
- 36.ท่านนบีมุฮัมมัด (เสียชีวิตแล้ว / ยังไม่เสียชีวิต)
- 37.ข้อตัดสิน(หุก่ม)สำหรับผู้ที่เป็นปฏิเศรต่อกรฟีนคินชีฟขึ้นมามีอีกครั้ง (สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม / ทำบาปแต่ยังคงเป็นมุสลิม)
- 38.ศาสนาของบรรดานบี (นบีทุกคนมีศาสนาเดียวกัน / นบีแต่ละคนมีศาสนาต่างกัน)

39. ข้อตัดสิน(หุก่ม)ของการอพยพ(ฮิจเราะฮฺ)คืออะไร? (การอพยพสิ้นสุดลงแล้วด้วยการพิชิตนครมักกะฮฺ / การอพยพจะยังคงมีอยู่จวบจนกระทั่งวันสิ้นโลก)
40. การอพยพ(อัลฮิจเราะฮฺ) แปลว่าอะไร? (การอพยพย้ายออกจากแผ่นดินที่ปฏิเสธอิสลามไปสู่แผ่นดินอิสลาม / การละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮฺทรงสั่งห้าม)
41. ศาสนาอิสลามครบถ้วนสมบูรณ์ไม่ต้องวางบทบัญญัติใดๆเพิ่มเติมอีกแล้วยกเว้นความฝันของคนมีคุณธรรมเท่านั้นที่สามารถเพิ่มเติมได้ (ถูก / ผิด)
42. ข้อตัดสิน(หุก่ม)ของการเคารพบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ (ชิริกใหญ่ / ชิริกเล็ก)
43. จำเป็นจะต้องแยกแยะระหว่างการตัดสินที่การกระทำและตัวผู้กระทำ (ถูก / ผิด)
44. นบีท่านแรกคือใคร? (นบินวะฮฺ / นบีอาดัม)
45. นบีมุฮัมมัดคือ (นบี / ศาสนทูต / ถูกทุกข้อ)

จําหมายเลขด้านหน้าประโยคกลุ่มที่ 2 ที่มีความสัมพันธ์กับประโยคกลุ่มที่ 1 ไปเติมในช่องว่าง ให้ถูกต้อง

ประโยคกลุ่มที่ 1	ช่องว่าง	หมายเลข	ประโยคกลุ่มที่ 2
ความหมายของคำว่าเตา ฮีด ในทางภาษา		1	คำพูดของอิมามอะหมัดที่กล่าวว่า “เมื่อไหร่ที่ฉันมองเห็นผู้ปฏิเสธ อิสลาม ฉันจะกลับตาทั้งสองของฉัน เพราะฉันเกรงว่าจะเห็นศัตรู ของอัลลอฮ์”
ความหมายของคำว่าเตา ฮีดในทางศาสนบัญญัติ		2	รวมถึงการศรัทธาต่อทุกๆ สิ่งที่อยู่หลังความตาย
เตาฮีด อัลอูลูฮียะฮ์		3	คือ การกล่าวด้วยลิ้น การซึ่มั่นด้วยหัวใจ และกระทำด้วยร่างกาย เพิ่มขึ้นด้วยการเคารพภักดี และลดลงด้วยการฝ่าฝืน
เตาฮีด อีรฺรูบียะฮ์		4	อัลอิสลาม, อัลอีมาน, อัลเอียะหฺซาน
เตาฮีด อัลอัสมาวุ วัต ศิฟาต		5	เพื่ออัลลอฮ์ และ เพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์
อัลหะนีฟียะฮ์		6	จําเป็น, อนุญาต, ต้องห้าม
สำนวนที่ใช้เรียกขาน และเป็นสำนวนคำสั่งใช้ แรกในอัลกุรอาน		7	โดยทางศาสนบัญญัติ และ โดยทางรูปธรรมที่สัมผัสได้
อัลนิด		8	คำถามต่างๆ ในหลุมศพ
ความเกรงกลัว		9	ความรู้, การปฏิบัติตามความรู้, การเผยแพร่, ความอดทนในการเผยแพร่
การมอบหมาย		10	ความบริสุทธิ์ใจ และ ปฏิบัติตามแนวทางท่านนบี
เงื่อนไข 2 ข้อที่ทำให้อบา ดะฮ์ถูกดอบรับ		11	การพึ่งพาอัลลอฮ์จากใจจริง และเชื่อมั่นในพระองค์ และแสวงหา สาเหตุต่างๆ เพื่อบรรลุถึงเป้าหมาย

ประเด็นทั้งสี่โดยสรุป		12	ความกลัวที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ซึ่งถึงความยิ่งใหญ่และพลังอำนาจของผู้ที่เขาเกรงกลัว
ประเด็นทั้งสามโดยสรุป		13	คือ สิ่งเหมือนกัน, พ้องกัน, คล้ายคลึงกัน
รากฐานที่สำคัญสามประการโดยสรุป		14	ในซูเราะฮ์อัลบะกะอ์เราะฮ์
สาเหตุต่างๆแบ่งออกเป็น		15	คือแนวทางที่ออกห่างจากการตั้งภาคีโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์และความบริสุทธิ์ใจ
การบนบานแบ่งออกเป็น		16	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่มีพระนามทั้งหลายอันดงามและมีคุณลักษณะต่างๆอันสูงส่ง โดยต้องยืนยันไปตามที่พระองค์ได้ทรงบอกไว้ในอัลกุรอาน หรือ ท่านนบีมุฮัมมัดได้บอกไว้ในหะดีษของท่าน โดยยืนยันพระนามและคุณลักษณะตามที่พระองค์ได้ทรงยืนยันให้แก่ตัวของพระองค์เอง และปฏิเสธตามที่พระองค์ได้ปฏิเสธ โดยไม่ทำการบิดเบือน , ไม่ปฏิเสธ , ไม่ค้นหาวิธีการ และไม่ทำการเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งอื่นใด
การเชือดพลีแบ่งออกเป็น		17	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการเคารพบูชา
ความกลัวแบ่งออกเป็น		18	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการทรงสร้าง บริหารและดูแล และครอบครองทุกสรรพสิ่ง
อิสลาม		19	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์แต่เพียงองค์เดียว
ระดับขั้นต่างๆของศาสนา		20	หมายถึง การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเพียงหนึ่งเดียว

ความศรัทธา(อิมาน)		21	เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก หรือ เมื่อกำลังจะเสี้ยวชีวิต
การศรัทธาต่อวันสิ้นโลก นั้นรวมถึง		22	ทุกสิ่งที่เป็นบ่าว(มนุษย์)ได้ให้สถานะที่เกินเลขขอบเขตแก่นั้น ไม่ว่าจะ เป็นผู้ที่ถูกเคารพบูชา หรือ ผู้ที่มีคนทำตาม หรือ ผู้ที่มีคนจงรักภักดี ต่อเขา
ส่วนหนึ่งจากการปลื้มตัว ออกห่างจากการตั้งภาคี อย่างแท้จริง		23	คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ทั้งในด้านการทรงสร้าง ในด้านการ เคารพบูชา ในด้านพระนามและคุณลักษณะ และปลื้มตัวออกห่างจาก การตั้งภาคีและผู้ตั้งภาคี
เวลาสิ้นสุดของการกลับ เนื้อกลับตัว(เตาบะฮฺ)		24	คือ การขอมงานนิจิโรราบต่ออัลลอฮ์ด้วยการให้เอกภาพต่อพระองค์ และน้อมรับต่อพระองค์ด้วยการเคารพภักดี และปลื้มตัวออกห่างจาก การตั้งภาคีต่อพระองค์ และออกห่างจากผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์
อัญญอมุด		25	คือ สิ่งที่ถูกเคารพบูชานอกเหนือจากอัลลอฮ์ ในรูปแบบใดรูปแบบ หนึ่ง

สารบัญรากฐานสามประการ

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑	บทนำ	๒
๒	ประเด็นต่างๆสี่ประการ(หน้าที่พื้นฐานของมุสลิม)	๖
๓	ประเด็นต่างๆสามประการ(พื้นฐานของหลักเตาฮีด)	๑๑
๔	ความสำคัญของการศึกษาเรียนรู้วิชาเตาฮีด	๑๗
๕	รากฐานสามประการ(คำถามสามข้อในหลุมศพ)	๑๘
๖	บทส่งท้าย	๖๕
๗	ภาคผนวก (บทสรุปเนื้อหาของตำราในรูปแบบตาราง)	๗๑
๘	คำถามทดสอบเกี่ยวกับตำรารากฐานสามประการ	๗๖
๙	สารบัญ	๘๔

อธิบาย ตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ

เรียบเรียงโดย

ชัยคุมุฮัมมัด บิน อับดุลวะฮาบ บิน สุลัยมาน อัตตะมีมีย์
(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านและโปรดให้ท่านได้พำนักในสวรรค์ของพระองค์ด้วยเถิด)

อธิบายโดย

ชัยคุฮัยษัม บิน มุฮัมมัดญะมิล ชัรฺฮาน

อศิตอาจารย์ผู้สอนในมัศญิดอันนะบะวีฮ์

และผู้ดูแลเว็บไซต์อัสตอะอูลิฮ์อัลอิละมีฮ์

<http://attasseel-alelmi.com>

ขออัลลอฮฺทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านและบิดามารดาของท่านรวมถึงทุกท่านที่มี
ส่วนร่วมในการจัดทำตำราเล่มนี้ด้วยเถิด

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาปราณี

แท้จริงการสรรเสริญทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ขององค์อัลลอฮ์แต่เพียงพระองค์เดียว เราขอสรรเสริญพระองค์และเราขอความช่วยเหลือจากพระองค์และเราขอภัยโทษต่อพระองค์ และเราขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายต่างๆของตัวเราเอง และจากความผิดพลาดของการกระทำของเรา ผู้ใดที่พระองค์ทรงชี้นำเขาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เราหลงผิดได้ และผู้ใดที่พระองค์ทรงทำให้เขาหลงผิดแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เขาได้รับทางนำได้ และเราขอปฏิญาณยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และเราขอปฏิญาณยืนยันว่าแท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดนั้นคือบ่าวและศาสนทูตของพระองค์

คำนำ

ผู้เรียบเรียงตำราอัลกัอวาอิด อัลฮัรบาอู (กฎเกณฑ์สี่ประการ)

ท่านคือ ชัยคุมุฮัมมัด บุตรของ अबดุลวะฮาบ บุตรของสุลัยมาน อัตตะมิมียฺ นามแฝงของท่านคือ อบุลหุซัยนุ ท่านคือชัยคุลอิสลาม (ปราชญ์ชั้นอาวุโสของอิสลาม) ผู้ฟื้นฟูการเผยแผ่และเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ (เตาฮีด)

ท่านเกิดที่เมืองอัลอูษษะฮฺ ในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๑๑๕ และเสียชีวิตที่เมืองอัดดัจญะฮฺในปีฮิจเราะฮ์ศักราชที่ ๑๒๐๖

เราจำเป็นต้องเอาใจใส่กับตำรากฎเกณฑ์สี่ประการเนื่องจากสาเหตุต่างๆต่อไปนี้

เป็นการดำเนินตามแนวทางของปราชญ์
ชาวสลัฟผู้ทรงคุณธรรม

บรรดาปราชญ์ผู้ทรงคุณวุฒิต่างแนะนำให้
ศึกษาคำราเล่มนี้

คำราเล่มนี้ถือเป็นบทสรุปของ
ตำรากัซฟุซุฮุฮฺฮฺ

ในคำราเล่มนี้มีคำตอบได้ข้อคลุมเครือของ
พวกตั้งภาคินุยุคของเรา

ต้องเริ่มศึกษาคำราเล่มนี้ก่อนตำรากัซฟุซุฮุฮฺฮฺ เพื่อที่นักศึกษาจะได้ไม่คล้อยตามกับข้อ
คลุมเครือใดๆ

บทนำ (แหล่งของความสุข)

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์
ผู้ทรงเมตตาปราณี (๑)
ฉันขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์
เจ้าแห่งบัลลังก์ผู้ยิ่งใหญ่
ให้พระองค์ทรงโปรดรัก
ท่านทั้งในโลกนี้และโลก
หน้า(๒)และขอทรง
โปรดคลงบันดาลให้ท่าน
เป็นผู้ที่ให้ฉันประโยชน์
ไม่ว่าท่านจะอยู่แห่งหน
ใดก็ตาม(๓)

(๑)สาเหตุที่ผู้เรียบเรียงเริ่มต้นตำราด้วยคำว่าบิสมิลลาฮ์

เป็นการ
แสวงขอ
ความจำเริญ
ด้วยพระนาม
ของอัลลอฮ์
อันทรง
เกียรติ

เป็นการดำเนิน
ตามแนวทางของ
ปราชญ์ชาวสลัฟ
ซึ่งเริ่มต้นตำรา
ของพวกเขาด้วย
คำว่าบิสมิลลาฮ์

เป็นการ
ดำเนิน
ตามอัลกุ
รอ่าน และ
แบบอย่าง
ของบรรดาน
บีและศาสน
ทูต

(๒)หลังจากที่ปราชญ์ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้กล่าวบิสมิลลาฮ์แล้ว ท่านก็เริ่มต้นบทนำด้วยการขอดูอาให้แก่นักศึกษา ซึ่งตรงนี้ถือเป็นหลักฐานที่บ่งบอกถึงความรักและเอาใจใส่ของท่านที่มีต่อบรรดานักศึกษา โดยขอคูอาให้พวกเขาได้รับความดีในทุกๆเรื่อง

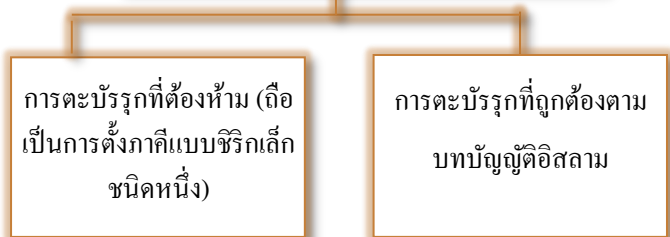
(๓)เหล่าผู้เป็นที่รักของอัลลอฮ์ (วะลีย) นั่นคือ ผู้ที่มีความศรัทธาและความยำเกรงอยู่ในตัวตนของเขา ท่านซัยคุลอิสลาม อิบน์อุมัยยะฮ์กล่าวว่า "ผู้ใดที่เป็นผู้ศรัทธา ผู้ยำเกรง เขาคือผู้เป็นที่รักของอัลลอฮ์" และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“พึงทราบไว้แท้จริงบรรดาคนที่อัลลอฮ์รักนั้น ไม่มีความหวาดกลัวใดๆแก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่เศร้าโศกเสียใจ ก็อบรรดาผู้ที่ศรัทธาและพวกเขามีความยำเกรง”** (ซูเราะฮ์ฮุญุส /๖๒-๖๓)

บะร็อกะฮ์ หมายถึง ความจำเริญ การเพิ่มพูน

ตะบَّرุก หมายถึง การแสวงหาความจำเริญ และการเพิ่มพูน

มุบาร็อก หมายถึง ผู้ที่ให้ฉันประโยชน์ในทุกแห่งหนที่ผ่านเข้าไป

ตะบับรูก แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังนี้

ในทาง
บทบัญญัติ
เช่น การ
ละหมาด
ในมัสญิด
ดะหะรอม
(มักกะฮะฮ์)
หรือ
ในมัสญิดคน
ปี

ในทางรูปธรรม เช่นความรู้ การขอคุดา ฯลฯ ซึ่ง
คนๆหนึ่งจะถูกขอตะบับรูก(ขอความจำเริญ
ความเป็นมงคล)เนื่องจากความรู้ของเขา รวมถึง
การเชิญชวนของเขาไปสู่ความดีงาม ซึ่งสิ่งนี้ทำ
ให้ความจำเริญเกิดขึ้น เพราะที่เราได้รับ
คุณประโยชน์จากคนๆนั้นอย่างมากมาย เช่น
ตำราต่างๆของชัยคุมุฮัมมัด บินอับดุลวะฮาบ
และปราชญ์ท่านอื่นๆที่อัลลอฮฺทรงประทาน
ความดีงามและความจำเริญในตำราของพวกเขา
รวมทั้งผู้คนที่หลากหลายต่างได้รับประโยชน์จาก
ตำราเหล่านั้น

และขอทรง
โปรดให้ท่าน
เป็นหนึ่งใน
บุคคลที่เมื่อ
ได้รับความโปรด
ปรานแล้วเขาก็
ขอบคุณ(๑)

(๑) ความโปรดปรานนั้น คือบททดสอบ และหลักฐานในเรื่องนี้มีมากมายเช่น พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยความชั่วและความดี” (อัลอัมบิยาฮ์/๓๕)** และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า**“เมื่อเขาเห็นมันวางมันคงอยู่ต่อหน้าเขา เขากล่าวว่านี่คือความโปรดปรานของพระเจ้าของฉัน เพื่อพระองค์จะได้ทรงทดสอบฉันว่า ฉันขอบคุณหรือเนรคุณ และผู้ใดที่ขอบคุณ แท้จริงเขาก็ได้ขอบคุณต่อตัวเขาเอง และผู้ใดเนรคุณแท้จริงพระเจ้าของฉันนั้นเป็นผู้ทรงมั่งมี ผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ยิ่ง” (อันนัมลฺ/๔๐)** และพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า**“ส่วนมนุษย์นั้น เมื่อพระเจ้าของเขาทรงทดสอบเขา โดยทรงให้เกียรติเขาและทรงโปรดปรานเขา เขาก็จะกล่าวว่าพระเจ้าของฉันทรงยกย่องฉัน” (อัลฟัจรู/๑๕)** และหะดีษที่เล่าถึงชาวยิวสามคนที่อัลลอฮฺทรงประสงค์จะทดสอบพวกเขา

ความโปรดปราน(นิอมะสุ)นั้นเกี่ยวข้องกับเตสิดัรฐูบปิยะสุ และเตสิดัรฐูลลู
สียะสุ และการขอบคุณต่อความโปรดปรานนั้น มีสองประเภท คือ

ขอบคุณอัลลอฮ์หลังจากได้รับนิอมะสุ
แล้ว กระทำด้วย

ให้จิตใจผูกพันอยู่กับอัลลอฮ์ก่อนจะ
ได้รับนิอมะสุ

ร่างกาย

วาจา

จิตใจ

ด้วยการนำความ
โปรดปรานต่างๆที่
ได้รับมาจากอัลลอ
ฮ์ไปใช้ในทางที่
พระองค์พอใจ
พร้อมกับกระทำสิ่ง
ที่เป็นการภักดีต่อ
พระองค์ และออก
ห่างจากสิ่งฝ่าฝืน
ต่อพระองค์ และ
ปฏิบัติในสิ่งที่พร
องค์ทรงสั่งใช้ โดย
มีเป้าหมายในการ
เข้าใกล้ชิดกับ
พระองค์ด้วยการ
กระทำเหล่านี้

ด้วยการเล่าและ
สรรเสริญ
ต่ออัลลอฮ์ถึง
ความโปรด
ปรานที่พระองค์
ประทานให้เขา
และขอบคุณ
พระองค์ ดัง
ที่อัลลอฮ์ตรัสว่า
“และความโปรด
ปรานของพระ
เจ้าของเจ้านั้นก็
จงกล่าวถึง”
(อัลกุฎฮา/๑๑)

ด้วยการการมี
ความศรัทธา
และความ
เชื่อมั่นอย่าง
แท้จริง และ
น้อมรับอย่าง
เต็มเปี่ยม
ว่าอัลลอฮ์คือ
พระผู้ทรง
ประทานปัจจัย
ยังชีพ(ริสกี)
และความ
โปรดปราน
ต่างๆทั้งหมด
เพียงองค์เดียว
เท่านั้น

คือเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่นว่าอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว
เท่านั้นที่สามารถประทานความโปรดปราน
ให้แก่เขา ดังนั้นเขาก็จะไม่ไปวิงวอนขอความ
โปรดปรานใดจากผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์
การวิงวอนขอให้ได้เข้าสวรรค์ต้องขอจากอัลลอ
ฮ์เพียงองค์เดียวฉันใด การวิงวอนขอปัจจัยยังชีพ
ทั้งหลายก็ต้องขอจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวฉัน
นั้น เพราะพระองค์คือผู้ทรงมีกรรมสิทธิ์
ครอบครองสิ่งเหล่านี้เพียงองค์เดียว

อัลลอฮ์ตรัสว่า “และเจ้าจงมอบหมายต่อพระผู้
ทรงมีชีวิตนิรันดร์(อัลลอฮ์)ผู้ทรงไม่มีวันตาย”
(อัลฟุรคอน/๕๘)

อัลลอฮ์ตรัสว่า “แท้จริงบรรดาผู้ที่พวกเจ้าเคารพ
บูชาอื่นจากอัลลอฮ์นั้น มันไม่มีอำนาจที่จะให้
ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงขอ
ปัจจัยยังชีพจากอัลลอฮ์” (อัลอังกะบุต/๑๗)
หมายถึง ปัจจัยยังชีพทั้งหมดจากอัลลอฮ์เพียง
องค์เดียวเท่านั้น อัลลอฮ์ตรัสว่า “และพวกเจ้าจง
เคารพบูชาพระองค์(อัลลอฮ์)และจงขอบคุณต่อ
พระองค์” (อัลอังกะบุต/๑๗)

(๑) เนื่องจากว่าความอดทน คือ สิ่งที่สำคัญ ตามมติเอกฉันท์ของปวง
ปราชญ์แห่งประชาชาติอิสลาม

และเมื่อเขาได้รับบท
ทดสอบเขาก็อดทน และ
เมื่อเขาทำความผิดบาป
เขาก็ขออภัยโทษ
ต่ออัลลอฮ์ (๑)

๑. ความโกรธเคืองต่อบททดสอบนั้น เป็นสิ่งต้องห้าม(หะรอม) และเป็นบาปใหญ่ชนิดหนึ่ง โดยแสดง
ออกมาจาก ๓ ทาง คือ

ความโกรธเคืองต่อบททดสอบที่แสดงออกมาทางด้านจิตใจ ดังที่ท่านอิมามอิบนุลกัอ์อิม อัลญะซี
ยะฮ์ได้บอกไว้ว่า มนุษย์บางคนเมื่อได้รับบททดสอบ เขาไม่บ่นออกมาเป็นคำพูด แต่เขาคิดในแง่ร้ายต่อ
พระเจ้าของเขาว่า พระเจ้าของฉันได้ล่วงเกินต่อฉัน พระเจ้าของฉันได้หวงห้ามต่อฉัน พระเจ้าของฉัน
ได้ขัดขวางฉัน ฯลฯ ไม่ว่าจะคิดน้อยหรือคิดมากก็ตาม ดังนั้นท่านจงตรวจสอบจิตใจของท่านว่าเป็น
เช่นไร หากว่าจิตใจของท่านปราศจากสิ่งเหล่านี้ ตัวของท่านก็ปลอดภัยจากเรื่องที่ใหญ่หลวง

ความโกรธเคืองต่อบททดสอบที่แสดงออกมาทางด้านคำพูด เช่น การตะโกนโวยวาย ,คร่ำครวญ ,คำ
ทอ และสาปแช่ง

ความโกรธเคืองต่อบททดสอบที่แสดงออกมาทางด้านร่างกาย เช่น การทำร้ายร่างกายตนเอง ตบหน้า
ดึงผม และทำลายสิ่งของ นึกเสียดาย

๒.ความอดทนต่อบททดสอบนั้น คือ สิ่งจำเป็น(วาญิบ)ตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ โดยจำเป็นจะต้องมีความอดทนทั้งทางด้านร่างกาย วาจา และจิตใจ

ท่านอิมามอะหมัดได้กล่าวว่า “ความอดทนนั้นถูกกล่าวถึงในอัลกุรอานประมาณ ๕๐ แห่ง และเป็นสิ่งจำเป็นตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ และความอดทนถือเป็นครึ่งหนึ่งของความศรัทธา เพราะความศรัทธานั้นแบ่งออกเป็น สอง ส่วน โดยส่วนหนึ่งก็คือ ความอดทน และอีกส่วนก็คือ การขอบคุณ” (จากตำรา มะคาริณูซซาลิเกีน ของอิมามอับนุล ก็อยยิม)

๓.ความพอใจต่อบททดสอบนั้น คือ สิ่งที่สมควรกระทำ ซึ่งถือเป็นระดับขั้นที่สูงส่งยิ่งกว่าการมีความอดทน

๔.การขอบคุณอัลลอฮ์ต่อบททดสอบ คือสิ่งที่สมควรกระทำ ซึ่งถือเป็นระดับขั้นที่ประเสริฐสุดและสมบูรณ์ที่สุด

กฎเกณฑ์สี่ประการ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตาปราณี

“พึงทราบเถิด(ขออัลลอฮ์ทรงชี้แนะท่านสู่การเคารพภักดีต่อพระองค์) แท้จริง อัลหะนีฟียะฮ์คือ แนวทางของท่านนบีอิบรอฮีม ซึ่งก็คือ การที่ท่านเคารพบูชาอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ และสิ่งดังกล่าวนี้คือเป้าหมายที่อัลลอฮ์ทรงสั่งใช้และสร้างมวลมนุษยทั้งหมดขึ้นมา ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า **“และข้ามิได้สร้างญินและมนุษย์มาเพื่ออื่นใดเว้นแต่เพื่อให้พวกเขาเคารพบูชาข้าแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น” (อัซซารียาต/๕๖) (๑)**

และเมื่อท่านรับทราบแล้วว่าอัลลอฮ์ทรงสร้างท่านมาเพื่อให้ท่านเคารพบูชาพระองค์ ท่านก็พึงรับรู้ไว้เถิดว่า แท้จริงอิบาดะฮ์(การเคารพบูชาต่ออัลลอฮ์)นั้น จะไม่ถูกเรียกว่าเป็นอิบาดะฮ์ นอกจากว่าจะต้องมีเตาฮีด(การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์)ควบคู่อยู่ด้วย ดังเช่นที่การทำละหมาดจะไม่ถูกเรียกว่าเป็นการละหมาด นอกจากว่าจะต้องมีความสะอาดอยู่ด้วยเท่านั้น ดังนั้น เมื่อใดที่การตั้งภาคี(ทำซิริก)ได้เข้ามาปะปนอยู่ในการทำอิบาดะฮ์แล้ว ก็ถือว่าการทำอิบาดะฮ์นั้นเสียหาย ดังเช่นที่การเสียน้ำละหมาดได้เข้ามาอยู่ในความสะอาด ดังนั้น หากท่านรับรู้แล้วว่าการตั้งภาคี(ซิริก)ต่ออัลลอฮ์เมื่อมันได้เข้ามาปะปนอยู่ในอิบาดะฮ์(การเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์) มันก็จะทำให้อิบาดะฮ์นั้นเสียหาย และทำให้อิบาดะฮ์นั้นให้สูญเปล่าและส่งผลให้ผู้ที่ตั้งภาคีนั้นต้องตกเป็นหนึ่งในชาวนรกตลอดกาล เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่จำเป็นสูงสุดที่ท่านจะต้องรับรู้ (หวังว่าอัลลอฮ์จะทรงช่วยให้ท่านรอดพ้นจากเครื่องขายนี) ก็คือการตั้งภาคี(ซิริก)ต่ออัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ได้ทรงตรัสถึงการตั้งภาคีต่อพระองค์ไว้ว่า **“แท้จริงอัลลอฮ์จะมิทรงอภัยโทษให้แก่การที่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกตั้งขึ้นเป็นภาคีกับพระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น” (อันนิซาอ/๔๘)** ซึ่งการรอดพ้นจากเครื่องขายนี(การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์) ก็ด้วยความรู้จักกฎเกณฑ์สี่ประการ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงตรัสถึงกฎสี่ประการนี้ไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ ดังนี้

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ต้องการชี้แจงให้ทราบถึงเหตุผลว่า **“ทำไมเราจึงจำเป็นต้องศึกษาหลักเตาฮีด”?**

กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง ท่านจะต้องรับรู้ว่ แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามที่ท่านศาสนทูตได้ต่อต้านพวกเขานั้น คือบรรดาผู้ที่ยอมรับว่าอัลลอฮ์เป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างและดูแลบริหารทุกสรรพสิ่ง แต่ทว่าความเชื่อและยอมรับเช่นนี้ยังไม่พอเพียงที่จะทำให้เขาเป็นผู้ที่เข้ารับอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระคำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

“(มุฮัมมัดเอ๋ย)เจ้าจงกล่าวว่า ผู้ใดหรือที่ทรงประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้าและแผ่นดินแก่พวกท่าน หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยินและการมอง และใครเป็นผู้ทำให้มีชีวิตหลังจากการตาย และใครเป็นผู้ทำให้ตายหลังจากมีชีวิตขึ้นมา และใครคือผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาก็จะกล่าวกันว่าอัลลอฮ์ ดังนั้นเจ้า(มุฮัมมัด)จงกล่าวว่า พวกท่านไม่ยำเกรงหรือ” (ยูनुส/๓๑) (๒)

(๒)บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้รับแต่งตั้งเพื่อไปเรียกร้องเชิญพวกเขานั้น คือบรรดาผู้ที่ยอมรับหลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการทรงสร้าง(เตาฮีดรูนูบียะฮ์) แต่ถึงกระนั้นแล้ว ท่านนบีมุฮัมมัดก็ยังคงต่อต้านพวกเขา เพราะว่าการต่อต้านและการขัดแย้งนั้นมีใช้ในเรื่องเตาฮีดรูนูบียะฮ์แต่ทว่าคือการต่อต้านขัดแย้งกันในเรื่องหลักการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ในด้านการเคารพบูชา(เตาฮีดอูลูฮียะฮ์) ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่เคารพบูชาสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ เขานั้นคือ ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม(ถึงแม้เขาจะเชื่อว่าอัลลอฮ์คือผู้สร้างทุกสรรพสิ่งก็ตาม)

กฎเกณฑ์ประการที่สอง แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธและตั้งภาคินั้นกล่าวอ้างว่า "พวกเรามิได้วิงวอนขอจากภาคีเหล่านั้น และพวกเราก็ได้มุ่งหน้าสู่ภาคีเหล่านั้น พวกเราเพียงแค่ว่าแสวงหาการเข้าใกล้ชิด(กับอัลลอฮฺ)โดยผ่านพวกเขา) และขอชะฟาอะฮฺ(คือให้พวกเขาช่วยขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺให้แก่พวกเรา)"

และหลักฐานในเรื่องการเข้าใกล้ชิด(กับอัลลอฮฺ) ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และบรรดาผู้ที่ยึดเอาผู้อื่นนอกจากพระองค์(อัลลอฮฺ)มาเป็นผู้ใกล้ชิดนั้น (พวกเขาอ้างว่า)พวกเรามิได้เคารพบูชาสิ่งเหล่านั้น เว้นแต่เพื่อให้สิ่งเหล่านั้นทำให้พวกเราเข้าใกล้ชิดกับอัลลอฮฺองค์เดียว แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จผู้ไม่สำนึกบุญคุณ”** (อัซซุมร์/๓) (๑)

และหลักฐานในเรื่องการขอชะฟาอะฮฺ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และพวกเขาเคารพบูชาสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ ที่มันมิได้ให้โทษแก่พวกเขา และมิได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า สิ่งเหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือพวกเรา ณ ที่อัลลอฮฺ”** (ยูनुส/๑๘) ซึ่งการขอชะฟาอะฮฺนั้น มีสองประเภท คือ การขอชะฟาอะฮฺที่ได้รับการยอมรับ และ การขอชะฟาอะฮฺที่ถูกปฏิเสธ(๒)

(๑) บรรดาผู้ตั้งภาคีและผู้ปฏิเสธได้กล่าวอ้างว่า พวกเขามีได้เคารพบูชาต่อสิ่งบูชาต่างๆอันจอมปลอมของพวกเขา และพวกเขาก็ได้มุ่งหน้าไปสู่อะไรเหล่านั้น พวกเขาเพียงแค่ว่าแสวงหาความใกล้ชิดกับอัลลอฮฺและขอชะฟาอะฮฺต่อพระองค์ผ่านสิ่งบูชาต่างๆของพวกเขา ซึ่งข้ออ้างเหล่านี้ก็ทำให้พวกเขาสมควรที่จะได้รับการตัดสินจากท่านนบีมุฮัมมัดว่าเป็นบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามและสมควรที่ท่านนบีมุฮัมมัดจะต่อต้านพวกเขา

(๒) **ชะฟาอะฮฺ** ความหมายเดิมตามหลักภาษา คือ การรวมให้เข้ากัน และทำให้สิ่งที่มีหนึ่งเดียวกลายเป็นสองสิ่ง

ความหมายทางศาสนบัญญัติ คือ การเป็นสื่อกลางให้แก่ผู้อื่นในการนำผลประโยชน์มาให้ หรือ เป็นสื่อกลางให้แก่ผู้อื่นในการคุ้มครองให้รอดพ้นจากอันตราย

การขอชะฟาอะฮุประเภทต่างๆ

การขอชะฟาอะฮุที่ถูกปฏิเสธ

คือ การขอชะฟาอะฮุที่อัลกุรอ่านปฏิเสธ ซึ่งก็คือ การขอจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่น นอกเหนือจากอัลลอฮุในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือได้ นอกจากอัลลอฮุเพียงองค์เดียว ข้อตัดสินของการขอชะฟาอะฮุประเภทนี้ก็คือ เป็นการตั้งภาคีประเภทใหญ่(ชริกใหญ่)

การขอชะฟาอะฮุจากมนุษย์ในเรื่องที่เขาสามารถช่วยเหลือได้ สามารถขอได้ โดยมีเงื่อนไข คือ

๑. มนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือนั้นจะต้องอยู่ต่อหน้า
๒. มนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือนั้นจะต้องยังมีชีวิตอยู่
๓. มนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือนั้นจะต้องมีความสามารถช่วยเหลือได้
๔. ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจะต้องเชื่อมั่นว่ามนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือแก่เขา นั้นเป็นเพียงสาเหตุที่มาช่วย ส่วนผู้ที่ช่วยเหลือที่แท้จริงนั้นคือ อัลลอฮุเพียงองค์เดียวเท่านั้น

การขอชะฟาอะฮุที่ได้รับการยอมรับ(ประเภทนี้เฉพาะ

อัลลอฮุ) คือ การขอชะฟาอะฮุที่แสวงหาจากอัลลอฮุ กระทำได้โดยมีเงื่อนไข คือ

๑. ได้รับอนุญาตจากอัลลอฮุในการขอชะฟาอะฮุ
๒. ความพอใจของอัลลอฮุต่อผู้ที่มาขอชะฟาอะฮุจากพระองค์ให้แก่ผู้ที่ต้องการได้รับชะฟาอะฮุจากพระองค์
๓. ความพอใจของอัลลอฮุต่อผู้ที่ต้องการได้รับชะฟาอะฮุจากพระองค์(มีซัพวะฮุ)

การขอชะฟาอะฮ์ที่ได้รับการยอมรับ (ต่อจากหน้าที่๑๒)

การขอชะฟาอะฮ์ที่ผู้อื่นนอกจากท่านนบีมุฮัมมัด ไม่ว่าจะ เป็นบรรดาศาสนทูต นบี มลาอิกะฮ์ เหล่าคนดีมีคุณธรรมที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ รวมถึงเหล่าเด็กเล็กก็สามารถขอได้

การขอชะฟาอะฮ์ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านนบี เพียงผู้เดียวเท่านั้น โดยผู้อื่นไม่สามารถขอได้

การขอชะฟาอะฮ์เพื่อยกระดับฐานะที่สูงขึ้นให้แก่เหล่าผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ (อัลมวะหิ คูน)

การขอชะฟาอะฮ์เพื่อช่วยให้เหล่าผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ที่จะต้องลงนรก ใหรือคพื้นจากการลงนรก

การขอชะฟาอะฮ์เพื่อช่วยให้เหล่าผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์ที่จะต้องลงนรก ให้ได้ออกมาจากนรก

การขอชะฟาอะฮ์ที่ยิ่งใหญ่ (อิซชะฟาอะฮ์ อัลอุซมา)

การขอชะฟาอะฮ์ของท่านนบีให้แก่ลุงของท่าน ก็คืออบูฏอลิบ เพื่อให้ลุงได้รับการลงโทษสถานเบาในโลกหน้า

การขอชะฟาอะฮ์ของท่านนบีในการเปิดประตูต่างๆ ของสวนสวรรค์

ดังนั้น**การขอชะฟาอะฮุ้ที่ถูกปฏิเสธ** ก็คือ การขอจากผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือได้นอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า **“บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงบริจาคส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ก่อนที่วันหนึ่ง(วันกิยามะฮฺ)จะมาถึง ซึ่งในวันนั้นไม่มีการซื้อขาย ไม่มีการเป็นมิตร และไม่มีชะฟาอะฮฺ(การที่คนหนึ่งขอความช่วยเหลือจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺให้ช่วยเหลือบุคคลหนึ่งให้พ้นจากการลงโทษ) และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น คือพวกที่อธรรม(ล่วงละเมิดต่อตนเอง)”** (อัลบะก้อเราะฮฺ/๒๕๔)

และ**การขอชะฟาอะฮุ้ที่ได้รับการยอมรับ** ก็คือ การขอจากอัลลอฮฺ และผู้ที่ขอชะฟาอะฮุ้จากอัลลอฮฺให้แก่ผู้อื่น(ซาฟิอ) นั่นคือผู้ที่ได้รับเกียรติจากอัลลอฮฺให้สามารถขอชะฟาอะฮุ้จากพระองค์ได้ รวมทั้งผู้ที่ต้องการ ได้รับชะฟาอะฮุ้จากอัลลอฮฺ(มัชฟัวะฮฺ) ก็คือผู้ที่ได้รับความพอใจจากอัลลอฮฺทั้งในด้านคำพูดของเขา และการกระทำของเขา โดยที่เขา(มัชฟัวะฮฺ) ก็จะต้องได้รับอนุญาตจากอัลลอฮฺในการได้รับความช่วยเหลือก่อนด้วยเช่นกัน ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“และผู้ใดกันเล่าที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์(อัลลอฮฺ)ได้ นอกจากด้วยการอนุญาตของพระองค์เท่านั้น”** (อัลบะก้อเราะฮฺ/๒๕๕)

กฎเกณฑ์ประการที่สาม(๑)แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดได้

ปรากฏตัวท่ามกลางมวลชนที่มีความแตกต่างหลากหลายในการเคารพบูชาพระเจ้าของพวกเขา บางคนเคารพบูชามลาอิกะฮฺ บางคนเคารพบูชาบรรดานบีและคนดีมีคุณธรรม บางคนเคารพบูชาต้นไม้และก้อนหินต่างๆ บางคนเคารพบูชาดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ซึ่งท่านนบิได้ต่อสู้และต่อต้านมวลชนเหล่านี้ โดยมีได้แบ่งแยกประเภทของพวกเขา

และหลักฐานในเรื่องนี้ ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า

“และพวกเจ้าจงต่อสู้กับพวกเขา จนกว่าจะไม่มีการปฏิเสธศรัทธาใดๆ ปรากฏขึ้น และการเคารพบูชาทุกชนิดนั้นจะต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺเท่านั้น” (อัลอัมฟา/๓๕)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคารพบูชาต่อ)ดวง

อาทิตย์และดวงจันทร์ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า

“และส่วนหนึ่งจากสัญญาณต่างๆของพระองค์ ก็คือการมีกลางวัน และกลางคืน และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ พวกเจ้าจงอย่าก้มกราบ(สujud)ให้แก่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ แต่จงก้มกราบให้แก่อัลลอฮฺพระผู้ทรงสร้างพวกมัน หากว่าพวกเจ้าเคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียวเท่านั้น” (ฟุศลีลิต/๓๗)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคารพบูชาต่อ)มลาอิกะฮฺ

ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า

“และเขา(นบิอิซา)จะไม่สั่งใช้พวกเจ้าให้ยึดเอามลาอิกะฮฺและบรรดานบิเป็นพระเจ้า” (อาละอิมรอม/๘๐)

(๑) กฎข้อที่สามนี้ถือเป็น

หลักฐานอันชัดเจนอย่างยิ่งที่ใช้ในการตอบโต้ผู้ที่กล่าวอ้างว่า แท้จริงการตั้งภาคีนั้นจำกัดเฉพาะผู้ที่เคารพบูชารูปปั้นเท่านั้น เพราะ

หลักฐานมากมายจาก

บทบัญญัติอิสลามได้มาระบุถึงรูปปั้น และภาคี

จอมปลอมชนิดอื่นๆที่ถูกเคารพบูชาในช่วงเวลานั้น ซึ่งท่านนบีมุฮัมมัดไม่ได้

แบ่งแยกประเภทต่างๆของพวกเขา แต่ท่านนบิถือว่สิ่ง

ที่ถูกบูชาทั้งหมดนั้นต่างก็ล้วนแต่เป็นพระเจ้า

จอมปลอมทั้งสิ้น ดังนั้น

ท่านนบิจึงต่อสู้และต่อต้านการเคารพบูชาพระเจ้า

จอมปลอมเหล่านั้นทั้งหมดโดยไม่ยกเว้นสิ่งใด ทั้งนี้ก็

เพื่อให้ศาสนาอันบริสุทธิ์นั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ

แต่เพียงองค์เดียว

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคารพบูชาต่อ)บรรดามนุษย์ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า
 “และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่าอิซาบุตรของมัรยัมเอ๋ย เจ้าพูดแก่ผู้คนกระนั้นหรือว่า จง
 ยึดถือฉันและแม่ของฉันเป็นที่เคารพบูชาทั้งสองนอกเหนือจากอัลลอฮฺ เจ้า(อิซา)กล่าวว่าความ
 บริสุทธิ์ทั้งมวลแต่พระองค์ท่าน(อัลลอฮฺ)ฉันไม่เคยที่จะกล่าวสิ่งที่มีใช้สิทธิของฉัน หากฉันเคยกล่าว
 สิ่งนั้นแน่นอนว่าพระองค์ย่อมรู้ดี โดยที่พระองค์ทรงรู้อะไรที่อยู่ในใจของฉัน และฉันไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจ
 พระองค์ แท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับทั้งหลาย” (อัลมาอิดะฮฺ/๑๑๖)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคารพบูชาต่อ)บรรดาคนดีมีคุณธรรม ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺ
 ทรงตรัสว่า “สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาวิงวอน พวกมันก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระเจ้าของพวกเขาว่ามันว่า
 ผู้ใดในหมู่พวกมันจะเข้าใกล้ที่สุด และพวกมันก็ยังหวังในความเมตตาของพระองค์ และกลัวการ
 ลงโทษของพระองค์” (อัลอิสรออฺ/๕๗)

และหลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคารพบูชาต่อ)ต้นไม้และก้อนหินต่างๆ ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺ
 ทรงตรัสว่า “และพวกเจ้ามิได้เห็นอัลลาดและอัลอุซซา และมะนาตีที่เป็นตัวที่ตามอีกตัวหรือหรือ”
 (อันนัจม/๑๕-๒๐)

และจากหะดีษที่รายงานโดยท่านอับูวาเกิล อัลลัยษีย์ ได้กล่าวว่า “พวกเราได้ออกไปร่วมรบกับท่านน
 บียัยฮุบเขาหุหนัน โดยที่พวกเราเป็นมุสลิมที่เพิ่งเข้ารับอิสลามใหม่ และบรรดาผู้ตั้งภาคีจะมีต้นไม้
 (นำโชค)อยู่ต้นหนึ่ง โดยพวกเขาจะพักอยู่บริเวณต้นไม้และนำอาวุธของพวกเขาไปแขวนไว้ที่มัน
 (เพื่อแสวงหาโชคกลาง) ซึ่งต้นไม้ต้นนี้มีชื่อว่า ซาตุอันวาฏ จากนั้นพวกเราก็ได้ผ่านต้นไม้ต้นหนึ่ง เรา
 จึงกล่าวว่า “ท่านศาสนทูตของอัลลอฮฺ(ร่อซูลุลลอฮฺ)ครับ ได้โปรดแต่งตั้งต้นไม้นำโชคให้แก่เราดังที่
 พวกเขา(เหล่าผู้ตั้งภาคี)มีต้นซาตุอันวาฏด้วยเถิด”.....

กฎเกณฑ์ประการที่สี่ บรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคสมัยของพวกเรา นั้น มีการตั้งภาคีที่รุนแรงยิ่งกว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคอดีต เพราะว่า บรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคอดีตนั้น พวกเขาจะตั้งภาคีในยามที่สุขสบาย และจะบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺในยามทุกข์ลำบาก แต่บรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคของพวกเรา นี้จะตั้งภาคีตลอดเวลาทั้งในยามสุขสบายและยามทุกข์ลำบาก

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นจี่เรือ พวกเขาวิงวอนต่ออัลลอฮฺในสภาพของผู้ที่บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยเหลือพวกเขาให้ขึ้นบกโดยปลอดภัยแล้ว พวกเขาที่ตั้งภาคีต่อพระองค์” (อัลอังกะบุต/๖๕)(๑)**

และอัลลอฮฺคือพระผู้ทรงรอบรู้ที่สุด และขอให้อัลลอฮฺทรงโปรดประทานพรและความสันติให้แก่ท่านบีมุฮัมมัด และบรรดาวงศาคณาญาติของท่าน และบรรดาสาวกของท่านด้วยเถิด

(๑) ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้ได้ชี้แจงให้ทราบในกฎข้อนี้ถึง ท่าทีที่อันตรายของพวกตั้งภาคีในยุคของเรา โดยที่พวกเขามีการตั้งภาคีที่รุนแรงยิ่งกว่าพวกตั้งภาคีในยุคอดีต เนื่องจากว่าพวกตั้งภาคีในยุคของเราจะตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺทั้งในยามทุกข์ลำบากและยามสุขสบาย ส่วนบรรดาพวกตั้งภาคีในยุคอดีตนั้น พวกเขาจะตั้งภาคีเฉพาะในยามสุขสบาย แต่พวกเขาจะยอมจำนนและศิโรราบต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวในยามทุกข์ลำบาก

และในเมื่ออัลลอฮฺได้ทรงตัดสินพวกตั้งภาคีในยุคอดีตว่าเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม ทั้งๆที่พวกเขามีการตั้งภาคีที่เบาว่าพวกตั้งภาคีในยุคของเรา ดังนั้นพวกตั้งภาคีในยุคของเราจึงถือว่าสมควรที่จะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธอิสลามมากยิ่งขึ้น เพราะพวกเขาตั้งภาคีตลอดเวลาทั้งในยามสุขและยามทุกข์

<p>การวิงวอนขอสวรรคตนั้นจะต้องจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น เพราะพระองค์คือผู้เดียวที่มีกรรมสิทธิ์ในการครอบครองสวรรคต และเช่นเดียวกัน การวิงวอนขอปัจจัยยังชีพ(ริสกี)นั้นจะต้องของจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ดังนั้นจำเป็นจะต้องยึดติดผูกพันกับพระองค์เพียงองค์เดียว</p>	<p>ที่เกี่ยวกับเตาฮีดรุลญิบะฮฺ</p>		<p>ความโปรดปราน (เนียฮฺมุฮฺ)คือ บททดสอบ และหลักฐานก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยความชั่วและความดี” (อัลอัมบิยาฮฺ/๓๕)</p>			
<p>การขอบคุณด้วยจิตใจ กระทำด้วยการขอมงานและน้อมรับว่าความโปรดปรานทั้งหมดนั้นมาจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น</p>		<p>การขอบคุณต่อความโปรดปราน(เนียฮฺมุฮฺ)</p>		<p>เมื่อได้รับความโปรดปราน</p>		
<p>การขอบคุณด้วยคำพูด กระทำด้วยการกล่าวว่า “นี่คือความโปรดปรานของพระเจ้าองค์หนึ่ง เพื่อพระองค์จะได้ทรงทดสอบฉันว่าฉันจะรู้จักคุณหรือเนรคุณ” (อินนัมลฺ/๔๐)</p>	<p>ที่เกี่ยวกับเตาฮีดรุลญิบะฮฺ</p>			<p>แห่งของความสูง</p>	<p>บทนำ และแหล่งของความสูง</p>	
<p>การขอบคุณด้วยร่างกาย กระทำด้วยการนำความโปรดปรานที่ได้รับไปใช้ในสิ่งที่เป็นการของคุณต่ออัลลอฮ์ และใช้ความโปรดปรานนั้นอย่างเหมาะสม ดังนั้นการขอบคุณต่อความโปรดปรานที่เป็นทรัพย์สินก็คือการใช้จ่ายไปในเรื่องที่เป็นการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ และการขอบคุณต่อความโปรดปรานที่เป็นความรู้ก็คือการนำความรู้นั้นไปเผยแผ่แก่ผู้อื่น</p>	<p>ที่เกี่ยวกับเตาฮีดรุลญิบะฮฺ</p>			<p>เมื่อได้รับความโปรดปราน</p>		
<p>ผู้ที่โกรธเคืองต่อบททดสอบ ข้อคัดค้าน(หุกุม)ก็คือ บาบใหญ่ และบางที่อาจเลขเกิดไปถึงขั้นทำซิริกลีค และการโกรธเคืองต่อบททดสอบนั้นแสดงออกได้ทั้งด้านจิตใจ คำพูด และร่างกาย(การกระทำ)</p>				<p>เมื่อได้รับความโปรดปราน</p>		
<p>ผู้ที่อดทนต่อบททดสอบ ข้อคัดค้านของความอดทนก็คือ เป็นสิ่งที่จำเป็น(วาญิบ)คามมตอกันท์ของปวงปราชญ์ โดยจะต้องอดทนทั้งด้านจิตใจ คำพูด และร่างกาย ความอดทนนั้นรสชาติของมันขมขื่น แต่บั้นปลายของมันนั้นหอมหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง</p>	<p>ประเภทต่างๆของมนุษย์ขณะที่ได้รับบททดสอบ</p>			<p>เมื่อได้รับความโปรดปราน</p>		

<p>ผู้ที่พึงพอใจต่อบททดสอบ ข้อคัดลिनก็คือ เป็นสิ่งที่สมควรกระทำ และการพึงพอใจต่อบททดสอบที่สมบูรณ์แบบนั้นก็คือ การรับรู้ว่าคุณสิ่งที่มาประสบกับเขานั้นมาจากอัลลอฮ์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่อัลลอฮ์กำหนดมาให้กับบ่าวของพระองค์นั้นล้วนแต่เป็นความดีงาม</p>				
<p>ผู้ที่ชอบคุณต่อบททดสอบ ข้อคัดลिनก็คือ เป็นสิ่งที่สมควรกระทำ และเป็นระดับขั้นที่สูงสุด</p>				
<p>และเมื่อกระทำความผิดบาปก็ขออภัยโทษ</p>				
<p>อัลหะนีฟียะฮ์ คือ แนวทางของท่านนบีอิบรอฮีม ซึ่งก็คือ แท้จริงอัลลอฮ์ทรงสร้างท่านขึ้นมาเพื่อเคารพบูชาพระองค์เพียงองค์เดียว และอิบาคะฮ์(การเคารพบูชาต่ออัลลอฮ์)นั้น จะไม่ถูกเรียกว่าเป็นอิบาคะฮ์ นอกจากว่าจะต้องมีเตฮีต(การให้ออกภาพต่ออัลลอฮ์)ควบคู่ไปด้วย และเมื่อใดที่การตั้งภาคี(ทำชริก)ได้เข้ามาปะปนอยู่ในการทำอิบาคะฮ์แล้ว มันก็จะทำให้อิบาคะฮ์นั้นเสียหาย และทำให้อิบาคะฮ์นั้นให้สูญเปล่า และส่งผลให้ผู้ที่ตั้งภาคีนั้นต้องตกเป็นหนึ่งในชาวนรกตลอดกาล ซึ่งเรื่องนี้ก็คือเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ท่านจะต้องรับรู้มัน</p>	<p>เรากียาเตฮิดเพราะเหตุใด? และอันตรายของการตั้งภาคี</p>			
<p>กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง บรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ต่อสู้และต่อต้านพวกเขา นั้น ต่างยอมรับเตฮีตรูบียะฮ์แต่ว่าไม่ยอมรับเตฮีตอูลูฮียะฮ์ ซึ่งความเชื่อเช่นนี้ไม่เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาเป็นผู้ที่เข้ารับอิสลาม</p>				
<p>กฎเกณฑ์ประการที่สอง แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธอิสลาม พวกเขาเคารพบูชารูปปั้นเพื่อให้รูปปั้นนั้นเป็นสื่อกลางทำให้พวกเขาได้ใกล้ชิดกับอัลลอฮ์และเพื่อให้รูปปั้นเหล่านั้นเป็นสื่อกลางในการขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ให้แก่พวกเขา</p>				
<p>กฎเกณฑ์ประการที่สาม แท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดได้ปรากฏตัวของท่านท่ามกลางมวลชนที่มีความแตกต่างหลากหลายในการเคารพบูชาพระเจ้าของพวกเขา ซึ่งท่านนบีได้ต่อสู้และต่อต้านมวลชนเหล่านั้นทั้งหมด โดยมีได้แยกแยะการตั้งภาคีประเภทต่างๆของพวกเขา</p>				
<p>กฎเกณฑ์ประการที่สี่ บรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคของพวกเขา นั้น มีการตั้งภาคีที่รุนแรงยิ่งกว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคอดีต</p>				

แบบทดสอบวัดผลจากตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ

ชื่อ.....จำนวนของตำรากิตาบุตรเตาฮีที่สามารถท่องจำได้.....

ท่านสามารถท่องจำกฎเกณฑ์สี่ประการได้หรือไม่.....

ชนิดของกรงาน	หลักฐานอ้างอิงจากอัลกุรอานหรือสุนนะฮ์
ความโปรดปราน(เนาะอุมมะฮ์)นั้นคือบททดสอบ	
บรรดาผู้ปฏิเสธอิสลามยอมรับเตาฮีตรูบียะฮ์	
การแสวงหาความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์	
การขอชะฟาอะฮ์ที่ถูกปฏิเสธ	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะรพูชาต่อ)ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะรพูชาต่อ)มลาอิกะฮ์	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะรพูชาต่อ)บรรดานบี	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะรพูชาต่อ)คนดีมีคุณธรรม	
หลักฐานที่บ่งบอกว่า(ผู้ตั้งภาคีเคาะรพูชาต่อ)ต้นไม้และก้อนหินต่างๆ	
แท้จริงบรรดาผู้ตั้งภาคีพวกเขาจะบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ในยามทุกข์ และจะตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ในยามสุขสบาย	
หลักฐานอ้างอิงในเรื่องการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์	

พวกเราศึกษาเตาฮีตเพราะเหตุใด?	๑.	๒.	๓.	๔.
๕.	๖.	๗.	๘.	๙.
พวกเราศึกษากฎเกณฑ์ดีประการเพราะเหตุใด?	๑.	๒.		
๓.	๔.			
องค์ประกอบหลักของตำรากฎเกณฑ์ดีประการ มีอะไรบ้าง?	๑.	๒.	๓.	
ตำรากฎเกณฑ์ดีประการคือบทสรุปของตำราเล่มใด?				
ทำไมเราไม่เริ่มต้นด้วยการศึกษาดำราก็ขฟูชชุนฮาด?				
แหล่งของความสุข มีอะไรบ้าง?	๑.	๒.	๓.	
อัลหะนีฟียะฮ์คืออะไร?				
ผลลัพธ์ของการศึกษาดำรกฎเกณฑ์ดีประการ คืออะไร?				
ผู้เป็นที่รักของอัลลอฮ์ คือใคร?				

ท่านซัยคุลอิสลาม อิบน์ฮุศัยมีเยฮุกกล่าวว่	
หลักฐานอ้างอิงในเรื่องผู้เป็นที่รัก ของอัลลอฮ์ และเพราะเหตุใด?	
การขอบคุณต่อความโปรดปราน(เนียะฮุมะฮ์)นั้นกระทำด้วยทางใดบ้าง? พร้อม กับยกตัวอย่าง	๑. ๒. ๓.
บ่าวของอัลลอฮ์จะผูกพันกับอัลลอฮ์ได้ อย่างไร?	
ประเภทต่างๆของมนุษย์เมื่อได้รับบท ทดสอบ พร้อมบอกข้อตัดสิน(หุกุม)ของ คนแต่ละประเภท	๑. ๒. ๓. ๔.
อ็ชชะฟาอะฮ์ ความหมายเดิมตามภาษา คือ	
อ็ชชะฟาอะฮ์ ความหมายทางศาสน บัญญัติ คือ	
การขอชะฟาอะฮ์แบ่งออกเป็นกี่ประเภท	

เงื่อนไขต่างๆของการขอชะฟาอะฮุ้ที่ได้รับ การยอมรับ	
การขอชะฟาอะฮุ้ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของ ท่านนบีมุฮัมมัด มีอะไรบ้าง?	
การขอชะฟาอะฮุ้ที่ผู้อื่นนอกเหนือจาก ท่านนบีมุฮัมมัดก็สามารถขอได้ มี อะไรบ้าง?	
กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง คือ	
กฎเกณฑ์ประการที่สอง คือ	
กฎเกณฑ์ประการที่สาม คือ	
กฎเกณฑ์ประการที่สี่ คือ	
การงานที่มีการตั้งภาคี(ซิริก)เข้ามา ปะปน ถือว่าการงานนั้นมีข้อตัดสิน (หุกุม)ในทางศาสนาว่าอย่างไร? พร้อม ยกหลักฐานอ้างอิง	

สารบัญกฎเกณฑ์สี่ประการ

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑	บทนำ และแหล่งของความสุข	๗๗
๒	กฎเกณฑ์ประการที่หนึ่ง	๘๔
๓	กฎเกณฑ์ประการที่สอง	๘๕
๔	กฎเกณฑ์ประการที่สาม	๘๕
๕	กฎเกณฑ์ประการที่สี่	๑๐๑
๖	ภาคผนวก (สรุปกฎเกณฑ์สี่ประการในรูปแบบตาราง)	๑๐๒
๗	แบบทดสอบวัดผลตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ	๑๐๔
๘	สารบัญ	๑๐๘

อธิบาย ตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม

เรียบเรียงโดย

ชัยकुหมัหมัด บิน อับดุลวะฮาบ บิน สุลัยมาน อัตตะมีมี
(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านและโปรดให้ท่านได้พำนักในสวรรค์ของพระองค์ด้วยเถิด)

อธิบายโดย

ชัยकुฮัยษัม บิน มุฮัหมัดญะมิล ชัรฮาน

อดีตอาจารย์ผู้สอนในมัสนิดอันนะบะวี

และผู้ดูแลเว็บไซต์อัสเศอสิลอัลอิลมี

<http://attasseel-alelmi.com>

ขออัลลอฮฺทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านและบิดามารดาของท่านรวมถึงทุกท่านที่มี
ส่วนร่วมในการจัดทำตำราเล่มนี้ด้วยเถิด

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม

ท่านซัยคุดอิสลามมุฮัมมัด บุตร อับดุลวะฮาบ ได้กล่าวว่า ฟังทราบเถิดว่าแท้จริงแล้วสิ่งต่างๆ
ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามนั้นมีหลักๆ ๑๐ ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง การตั้งภาคีในการปฏิบัติศาสนกิจต่ออัลลอฮ์

อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้กับการตั้งภาคีต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์” (อันนิซาอ์/๔๘) และอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “แท้จริงผู้ใดที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ แน่نونอัลลอฮ์ จะทรงทำให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขาและที่พำนักของเขานั้นคือนรกและสำหรับผู้อุศรรมนั้น ย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ” (อัลมาอิดะฮ์/๗๒)

ประการที่สอง ผู้ใดที่สร้างสื่อกลางระหว่างตัวเขากับอัลลอฮ์ โดยวิงวอนและขอความช่วยเหลือต่อสิ่งเหล่านั้น รวมถึงฟังพาดต่อสิ่งเหล่านั้น ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม ตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

ประการที่สาม ผู้ใดที่ไม่มองว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีคือผู้ปฏิเสธอิสลาม หรือมีความสงสัยในการปฏิเสธอิสลามของพวกเขาหรือมองว่าแนวทางของพวกเขาจำเป็นต้องถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่สี่ ผู้ใดที่เชื่อว่ามีแนวทางอื่นสมบูรณ์กว่าแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด หรือเชื่อว่าการตัดสินใจที่ดีกว่าการตัดสินใจของท่านนบี ดังเช่นผู้ที่ยึดเอาการตัดสินใจของพวกพระเจ้าจอมปลอม (ฏอฆูต) มาแนะนำข้อตัดสินใจของท่านนบีมุฮัมมัด ถือว่าเขาคือผู้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่ห้า ผู้ใดที่รังเกียจสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้นำมาเผยแพร่ ถึงแม้ว่าเขานำสิ่งนั้นมาปฏิบัติก็ตาม ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่หก ผู้ใดที่เขายะยั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดในศาสนาของท่านศาสนทูต(มุฮัมมัด) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตอบแทนหรือการลงโทษของอัลลอฮ์ ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า ต่ออัลลอฮ์และบรรดาโองการของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเขี่ยหยันกัน – พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้วหลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน” (อัตเตาบะฮ์/๖๕)

ประการที่เจ็ด การทำไสยศาสตร์ และส่วนหนึ่งของมันก็คือการทำให้คนแตกแยก หรือทำให้คนหลงรักกัน ดังนั้นใครก็ตามที่กระทำหรือพอใจในไสยศาสตร์นั้น ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และเขาทั้งสองจะไม่สอน(ไสยศาสตร์)ให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้น ท่านจงอย่าปฏิเสธการศรัทธาเลย(จงอย่าเรียนไสยศาสตร์เพราะเป็นการปฏิเสธศรัทธา)” (อัลบะก้อเราะฮ์/๑๐๒)

ประการที่แปด การสมรู้ร่วมคิดกับบรรดาผู้ตั้งภาคี และให้ความช่วยเหลือกับพวกเขาในการทำร้ายบรรดามุสลิม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่เอาพวกเขา(เอิวและคริสต์)มาเป็นมิตรแล้วไซ้ แน่อนผู้หนึ่งก็เป็นหนึ่งในพวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์นั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่อธรรม” (อัลมาอิดะฮ์/๕๑)

ประการที่เก้า ผู้ใดที่เชื่อว่ามนุษย์บางคนได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัด ดังที่ท่านนบีค่อฎิรได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านนบีมุซา ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม

ประการที่สิบ การหันหลังให้ศาสนาของอัลลอฮ์โดยไม่รำเรียนและไม่ปฏิบัติ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และผู้ใดเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอายะตทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขาแล้วเขาก็ผินหลังให้กับอายะต(สัญญาณและหลักฐานต่างๆ)เหล่านั้น แท้จริงเราเป็นผู้ลงทัณฑ์บรรดาผู้กระทำความผิด” (อัสสัจญะฮ์/๒๒)

และไม่มีความแตกต่างใดๆทั้งสิ้น จากการกระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามทั้งหมดนี้ ระหว่างผู้ที่กระทำโดยเจตนาล้อเล่น และผู้ที่ตั้งใจกระทำ และผู้ที่หวาดกลัว ยกเว้นผู้ที่โดนบังคับเท่านั้น และสิ่งต่างๆทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือส่วนหนึ่งของสิ่งต่างๆที่ถือว่าเป็นอันตรายร้ายแรง และเกิดขึ้นมากที่สุด ดังนั้นมุสลิมจำเป็นต้องฟังระวังและหวาดกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวของเขาเอง เราขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากสิ่งที่ทำให้อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้ว และให้รอดพ้นจากการลงโทษที่เจ็บปวดของพระองค์ และขอให้อัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติให้แก่ันบีมุฮัมมัด และวงศ์สาครณาญาติของท่าน ตลอดจนเหล่าสาวกของท่านด้วยเถิด

คำอธิบาย

บทนำของผู้เรียบเรียงตำรา

พึงทราบเถิดว่าสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลามมีอยู่หลักๆ ๑๐ ประการ คือ

ทำไมบรรดาผู้รู้จึงเริ่มการเขียนตำราด้วยคำว่า บิสมิลลาฮฺ

เพื่อทำตามอัลกุรอาน
อันทรงเกียรติ และ
บรรดานบี และ
บรรดาศาสนทูต

เพื่อทำตามหะดีษที่ว่า
“ทุกๆการงานที่มี
ความสำคัญที่ไม่ได้
เริ่มต้นด้วยการกล่าว
บิสมิลลาฮฺ การงาน
นั้นก็จะถูกตัดทอน
ความจำเริญออกไป”
แม้ว่าจะเป็นหะดีษ
อ่อนหลักฐาน(ฐ่อฮีฟ)
ก็ตาม

เพื่อทำตามแบบอย่าง
ของบรรดาปราชญ์
ชาวสลัฟ

เพื่อแสวงหาความ
จำเริญและสิริมงคล
ด้วยการเริ่มด้วยพระ
นามของอัลลอฮ์ผู้ทรง
สูงส่ง

จำนวนที่ถูกกล่าวในอัลกุรอานและสุนนะฮ์นั้นจะมี สองประเภท คือ

หากว่าในตัวของอัลกุรอานและสุนนะฮ์ไม่มีการเพิ่มจำนวนที่มากขึ้นกว่าจำนวนเหล่านี้ในที่อื่นอีกแล้ว ก็ถือว่าจำนวนเหล่านี้มีมีฟสุม(ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่) หมายถึง จำนวนนั้นๆจะไม่มี การเพิ่มจำนวนขึ้นมาก็แล้ว เช่นองค์ประกอบหลัก(รุก่น)อิสลามห้าประการ และองค์ประกอบหลัก(รุก่น)การศรัทธาหกประการ ที่ระบุในหะดีษ
ญิบรีล

หากว่าในตัวบทของอัลกุรอานและสุนนะฮ์มีการเพิ่มเติมจำนวนที่มากกว่าจำนวนเหล่านี้ในที่อื่น ก็ถือว่าจำนวนเหล่านี้ไม่มีมีฟสุม (ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่) หมายถึง จำนวนนั้นๆสามารถเพิ่มจำนวนขึ้นมาได้อีกตามที่อัลกุรอานและสุนนะฮ์ระบุไว้ ดังเช่นหะดีษที่ท่านนบีกล่าวว่า “ห้าสิ่งที่ดีเป็นเรื่องธรรมชาติ...” และหะดีษที่ท่านนบีกล่าวว่า “พวกท่านจงออกห่างจากหายนะเจ็ดประการ...” เป็นต้น

ทำไมบางครั้งจำนวนจึงถูกกล่าวโดยไม่มีมีฟสุม (ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่) ?

เพราะนี่คือส่วนหนึ่งของทักษะในการสอนของท่านนบีมุฮัมมัดอันดีงาม โดยที่ท่านนบีต้องการให้ผู้ฟังจดบันทึกสิ่งที่ถูกกล่าวในสถานที่แห่งนั้น เพื่อง่ายในการนำประเด็นต่างๆเหล่านี้ออกมาใช้ในภายหลังก่อน เช่น คำพูดของท่านนบีที่ว่า “ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ในสามสิ่ง โดยฉันจะบอกให้พวกท่านได้รับรู้ แล้วก็จะจำมันไว้ให้ดี สามสิ่งที่ว่าก็คือ ทรัพย์สินของบ่าวนั้นจะไม่ลดลงเนื่องด้วยการบริจาคทาน....” จากคำสอนของหะดีษบทนี้ ผู้เรียบเรียงตำราจึงนำมาเป็นแบบอย่างในงานเขียนของท่าน

ทำไมเราจึงต้องศึกษาสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลาม?

เพื่อออกห่างและไม่เข้าไปทำสิ่งเหล่านั้น ดังนั้นการศึกษาสิ่งเหล่านี้จึงมีประโยชน์อย่างมากมายมหาศาล อย่างเช่น เราศึกษาสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียน้ำละหมาด ก็เพื่อที่ว่าน้ำละหมาดของเราจะไม่ถูกทำให้กลายเป็น โมฆะ และการที่เราศึกษาสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียละหมาด ก็เพื่อที่ว่าการละหมาดของเราจะได้ไม่กลายเป็น โมฆะเช่นเดียวกัน ท่านหุซัยฟะฮ์ บุตรของ ยะมาน กล่าวว่ “ผู้คนที่พากันถามท่านศาสนทูตถึงสิ่งที่ติดตาม แต่ฉันนั้นได้ถามท่านถึงสิ่งที่ชั่วร้าย เนื่องจากกลัวว่ามันจะมาประสบกับฉัน”

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลามนั้นคืออะไร? มันคือสิ่งต่างๆที่ทำให้การนับถือศาสนาอิสลามได้รับความเสียหาย และเป็นสิ่งที่ทำให้มุสลิมคนหนึ่งสิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลามและกลายเป็นผู้ปฏิเสหศรัทธา และคำว่าอิสลามคือ การยอมจำนนต่ออัลลอฮ์ด้วยการให้ออกภาพต่อพระองค์ และยอมทำตามพระองค์ด้วยการเชื่อฟังและปฏิบัติตาม และปลีกตัวออกจากการตั้งภาคีและผู้ตั้งภาคี

ความหมายของมันก็คือ สิ่งที่ทำให้มุสลิมสิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม และกลายเป็นผู้ปฏิเสหศรัทธา

แล้วทำไมบางครั้งบรรดาผู้รู้ถึงใช้คำว่า สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลาม บางครั้งก็ใช้คำว่า สิ่งต่างๆที่สร้างความเสียหาย และบางครั้งก็ใช้คำว่า สิ่งต่างๆที่ทำให้กลายเป็นโมฆะ? เพราะการใช้คำที่หลากหลายเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้เรียนไม่รู้สึกรำคาญ ซึ่งคำเหล่านี้ต่างก็มีความหมายเดียวกัน ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลาม หรือสิ่งต่างๆที่ทำให้เสียน้ำละหมาด และ สิ่งต่างๆที่ทำให้การละหมาดเป็น โมฆะ และสิ่งต่างๆที่ทำให้การถือศีลอดเสียหาย

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลาม เหล่านี้ได้รับการยอมรับจากปวงปราชญ์อย่างเป็นทางการหรือไม่? (คำตอบคือ) ใช่

สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสหอิสลามมีเพียงแค่สิบประการนี้ใช่หรือไม่? (คำตอบคือ) ไม่ใช่ มันไม่ได้มีเพียงแค่สิบประการ แล้วทำไมถึงใช้คำว่า ๑๐ ประการ? เพราะมันเป็นสิบประการที่มีอันตรายมากที่สุด เพื่อที่ผู้คนที่ได้จดจำมันไว้

เราสามารถเจาะจงถึงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลามอย่างคร่าวๆได้หรือไม่?

ทางด้านคำพูด
เช่น การคำ
ทออัลลอฮฺ หรือ
ท่านศาสนทูต
หรือศาสนา
อิสลาม

ทางด้าน
การกระทำ
เช่น การ
ทำไสย
ศาสตร์

ทางด้านหลักความ
เชื่อ เช่น การเชื่อว่ามี
สิ่งอื่นที่สามารถให้
คุณให้โทษได้
นอกจากอัลลอฮฺผู้ทรง
สูงส่ง

การสงสัยในการ
ปฏิบัติศรัทธาของ
ชาวยิวและชาวคริสต์ที่
ได้รับรู้คำสอนของ
ท่านนบีมุฮัมมัดแล้ว
แต่พวกเขาไม่ศรัทธา

ท่านนบีมุฮัมมัดเคยกล่าวถึงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลามทั้ง ๑๐ ประการนี้หรือไม่? ถ้า
ท่านเคยกล่าวถึงจริงๆมีหลักฐานยืนยันหรือไม่?

ใช่ ท่านนบีเคยกล่าวถึงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลามเหล่านี้ มีหน้าซ้ำสิ่งต่างๆที่เป็นการ
ปฏิบัติอิสลามเหล่านี้ส่วนแต่มีหลักฐานยืนยันจากอัลกุรอานและสุนนะฮฺทั้งสิ้น ดังที่อัลลอฮฺ
ทรงตรัสว่า “และในท่านอนั้นเราแจกแจงอาชด(สัญญาณและหลักฐาน)ทั้งหลาย และ
เพื่อที่แนวทางของผู้กระทำความผิดจะได้ประจักษ์ชัด” (อัลอันอาม/๕๕)

หากว่าคนๆหนึ่งได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งที่เป็นการปฏิบัติอิสลาม ทุกคนที่พบเห็นหรือรับรู้มี
สิทธิ์ที่จะตัดสินคนๆนั้นว่าเป็นผู้ปฏิบัติอิสลามหรือไม่?

ไม่ เพราะเรื่องการตัดสินแบบรายบุคคลว่าคนๆหนึ่งเป็นผู้ปฏิบัติอิสลาม(ตักฟีร)นั้นจะต้อง
มอบให้เป็นหน้าที่ของผู้รู้และศาลที่ตัดสินตามบทบัญญัติอิสลามเท่านั้น ท่านนบีมุฮัมมัดได้
กล่าวว่า “ผู้ใดที่กล่าวหรือเรียกพี่น้องของเขาว่าเป็นผู้ปฏิเสธ ดังนั้นการปฏิบัติศรัทธาก็จะ
ย้อนกลับไปหาคนหนึ่งคนใดจากเขาทั้งสอง (คนเรียกหรือคนถูกเรียก) อย่างแน่นอน”

ใครคือผู้แต่งตั้งตำราเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติอิสลาม?

ผู้รู้ทุกคนที่แต่งตั้งตำราเกี่ยวกับเรื่องศาสนบัญญัติ(ฟิกฮฺ)เขาก็จะเขินมันไว้ในบทที่ว่าด้วยข้อตัดสิน
สำหรับผู้ที่สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม(มูรตัด) แต่เขมูฮัมมัด บุตร อับดุลวะฮาบ คือคนแรกที่
แยกเรื่องนี้ออกมาเรียบเรียงเป็นตำราแบบเอกเทศโดยเฉพาะ

**เราต้องแยกแยะข้อตัดสินระหว่างการกระทำและผู้กระทำสิ่งต่างๆ
ที่เป็นการปฏิเสธอิสลามใช่หรือไม่?**

ใช่ และถือเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะผู้ที่ทำการตั้งภาคินั้นไม่ใช่ทุกคนที่จะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา เนื่องจากการตัดสินที่ตัวบุคคลนั้น จำเป็นจะต้องนำหลักฐานไปชี้แจงแก่ผู้กระทำการที่เป็นการปฏิเสธอิสลามเสียก่อน และจะต้องไม่มีข้อคลุมเครือใดๆในการกระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามด้วยเช่นกัน และผู้เรียบเรียงตำราไม่ได้มีเป้าหมายที่จะตัดสินตัวบุคคลว่าใครเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม แต่ที่ท่านต้องการที่จะเตือนให้ออกห่างจากสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม และนี่ถือเป็นคำตักเตือนอันจริงใจสำหรับประชาชาตินี้

ผู้ที่ได้ศึกษาสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามเสร็จสิ้นแล้ว หน้าที่ของเขาคืออะไร?

เขาจำเป็นต้องออกห่างและเกรงกลัวว่าสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามจะมาประสบกับตัวเขาเอง และเขาจะต้องเตือนผู้คนให้ออกห่างจากมัน ส่วนการตัดสินที่ตัวบุคคลนั้นจำเป็นต้องมอบให้เป็นหน้าที่ของบรรดาผู้รู้ระดับอาวุโส และศาลที่ตัดสินด้วยบทบัญญัติอิสลาม อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงมีศาสนทูตคนหนึ่งจากพวกท่านเองได้มาหาพวกท่านแล้ว เป็นที่ลำบากใจแก่เขาในสิ่งที่พวกท่านได้รับความทุกข์ยาก เขาเป็นผู้ห่วงใยในพวกท่าน เป็นผู้เมตตากรุณาสงสารต่อบรรดาผู้ศรัทธา - ดังนั้นหากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า อัลลอฮฺนั้นเป็นที่พอเพียงแก่ฉันแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์เท่านั้นที่ฉันขอมอบหมาย และพระองค์คือเจ้าของบัลลังก์อันยิ่งใหญ่” (อัตเตาบะฮฺ/๑๒๘-

สิ่งที่เป็นการศึกษาอิสลามประการที่หนึ่ง

การตั้งภาคีในการปฏิบัติศาสนกิจ (อิบาดะฮฺ) ต่ออัลลอฮฺ อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้กับการตั้งภาคีต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์” (อันนิซาอฺ/๔๘) และอัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงผู้ใดที่ตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ แน่นอนอัลลอฮฺ จะทรงทำให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับผู้อธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ” (อัลมาอิดะฮฺ/๗๒) และส่วนหนึ่งของการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ก็คือ การเชือดพลีเพื่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ เช่นผู้ที่เชือดพลีเพื่อญินหรือผู้ตายในหลุมศพ

การตั้งภาคีชนิดต่างๆ

ซิริกใหญ่ (ซึ่งมันคือการตั้งภาคีที่ผู้แต่งหมายถึง) โดยรูปแบบของมันก็คือการเชื่อมั่นว่ามีผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺที่บริหารดูแลทุกสรรพสิ่ง หรือมีอำนาจที่จะให้คุณให้โทษแก่ผู้อื่นได้

ซิริกเล็ก คือการให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสาเหตุทั้งๆที่ความเป็นจริงแล้วสิ่งนั้นไม่ใช่สิ่งที่อัลลอฮฺทรงอนุมัติให้มันเป็นสาเหตุ และทุกๆสิ่งที่เป็นสื่อไปยังซิริกใหญ่ ถือว่าเป็นซิริกเล็ก

ข้อแตกต่างระหว่างซิริกใหญ่และซิริกเล็ก

ซิริกใหญ่

1. สิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม
2. การงานทุกอย่างสูญเปล่าและกลายเป็นโมฆะ
3. ผู้นำสามารถสั่งลงโทษเขาด้วยการประหารชีวิต(ชีวิต)และยึดทรัพย์สินของเขา
4. ผู้ทำจะต้องอยู่ในขุมนรกตลอดกาล
5. เมื่อมันถูกเรียกในบทบัญญัติศาสนาว่าเป็นซิริกใหญ่
6. เมื่อใดที่คำว่าซิริกหรือคำว่ากุฟรตามหลังอักษรอะลิฟ-ลามในบทบัญญัติศาสนาแล้ว ถือว่ามันคือซิริกใหญ่

ซิริกเล็ก

1. ไม่สิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม
2. การงานบางอย่างเท่านั้นที่สูญเปล่าและกลายเป็น โมฆะ
3. ชีวิตและทรัพย์สินของเขายังเป็นที่ต้องห้าม
4. ผู้ทำจะไม่อยู่ในขุมนรกตลอดกาล
5. เมื่อมันถูกเรียกในบทบัญญัติศาสนาว่าเป็นซิริกเล็ก
6. ทุกๆสิ่งที่เป็นบทบัญญัติศาสนาระบุว่าเป็นการตั้งภาคี หรือเป็น การปฏิเสธ โดยไม่ได้เจาะจงเป็นการเฉพาะ(คือคำว่าซิริกหรือกุฟรนั้น ไม่มีอักษรอะลิฟ-ลามนำหน้า)

การทำซิริกใหญ่จะได้รับการอภัยโทษหรือไม่?

หากผู้ใดที่เสียชีวิตในสภาพที่ยังทำซิริกใหญ่ เขาจะไม่ได้รับการอภัยโทษ ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้กับการตั้งภาคีต่อพระองค์” แต่หากว่าเขากลับตัวก่อนที่เขากำลังใกล้จะเสียชีวิตหรือกลับตัวก่อนที่ดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตกเขาก็จะได้รับการอภัยโทษ ดังพระคำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าปวงบ่าวของข้าเอ๋ย! บรรดาผู้ละเมิดต่อตัวของพวกเขาเอง พวกเขาทำอะไรได้หมดหวังต่อพระเมตตาของอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอภัยความผิดทั้งหลายทั้งมวล แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อิซซุมร์/๕๓) และอัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และการสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว(ที่อัลลอฮฺทรงรับ)นั้น มิใช่สำหรับบรรดาผู้ที่กระทำความชั่วต่างๆจนกระทั่งความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเขาแล้วเขาก็กล่าวว่าบัดนี้แหละข้าพระองค์ขอสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว” (อันนิซาอ์/๑๘) และท่านนบีมุฮัมมัดกล่าวว่า “การอภัยพ(อิจเราะฮฺ)จะยังมีต่อไปไม่สิ้นสุดจนกว่าการกลับตัวจะหมดเวลา และการกลับตัวจะไม่หมดเวลาจนกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศ

ตะวันตก”

สิ่งต้องห้ามประเภทต่างๆ

ชิริกใหญ่

คือสิ่ง
ต้องห้ามที่
ร้ายแรง
ที่สุด

ชิริกเล็ก คือสิ่งอื่น
นอกเหนือจากชิริก
ใหญ่ และคือสิ่งที่
ร้ายแรงยิ่งกว่าบาป
ใหญ่ทั้งหลาย

บาปใหญ่ คือ สิ่งที่มีการระบุบทลงโทษ
เอาไว้โดยเฉพาะ เช่น การสาปแช่ง การ
จับได้ หรือการประกาศว่าไม่มีส่วน
เกี่ยวข้องใดๆกับผู้กระทำบาปใหญ่นั้น
หรือมีการระบุว่าผู้ที่กระทำมันนั้นถือ
เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหรือผู้
ตั้งภาคี หรือระบุว่าผู้ที่กระทำบาปนั้น
ไม่ใช่มุสลิม หรือผู้กระทำบาปนั้นโดน
เปรียบเทียบกับบรรดาสัตว์ที่น่ารังเกียจ
ที่สุด

บาปเล็ก คือ
ทุกๆสิ่งที่
บทบัญญัติ
ศาสนาได้สั่ง
ห้ามโดยไม่ได้
ระบุ
บทลงโทษ
เป็นการ
เฉพาะ

บาปใหญ่ไม่มี จำนวนแบบ ตายตัว

แต่ว่าถูกจำกัด
คุณลักษณะ
เอาไว้ด้วย
กฎเกณฑ์ที่
กล่าวไว้ข้างต้น

ข้อตัดสินของผู้ทำบาปใหญ่

เป็นผู้ศรัทธาที่มีความ
ศรัทธา(อีมาน)บกพร่อง
หรืออีกนัยหนึ่งคือ เขาเป็นผู้
ศรัทธาเพราะเขายังมีความ
ศรัทธาหลงเหลืออยู่ แต่เป็น
คนชั่วเนื่องจากกระทำบาป
ใหญ่เขาจะได้รับความรัก
(จากมุสลิม)เท่ากับความ
ศรัทธาของเขา และโดน
รังเกียจเท่ากับบาปใหญ่ของ
เขา และเขาจะไม่ได้รับการ
คบค้าสมาคม ในขณะที่ยัง
กระทำบาปใหญ่

ระดับของบาปใหญ่

มีความเหลื่อมล้ำกัน
เนื่องจากท่านนบีได้
กล่าวในหะดีษบท
หนึ่งโดยใจความ
บางส่วนในนั้นคือ
“**บาปใหญ่ที่ร้ายแรง
ที่สุด**” ซึ่งคำว่า
“**ที่สุด**”ตรงนี้แบ่งออก
ว่าบาปใหญ่มีความ
เหลื่อมล้ำกัน

ข้อตัดสินของการทำ บาปใหญ่

ก็คือจำเป็นจะต้อง
กลับเนื้อกลับตัวจาก
บาปชนิดนี้หรือการ
กระทำประเภทนี้
ดังที่นบีได้คาดโทษ
บาปใหญ่ไว้ในหะ
ดีษหลายๆบท เช่น
สตรีที่ร้องไห้คร่ำ
ครวญต่อศพผู้ตายว่า
จะถูกลงโทษอย่าง
รุนแรง

การเชือดพลีประเภทต่างๆ

การเชือดพลีเพื่อ

อัลลอฮ์

คือ สิ่งทีบทบัญญัติ
อิสลามสั่งใช้ให้
กระทำ เช่นการเชือด
พลีเนื่องในวันอี
ดิ้อัฎฮา การเชือด
พลีเนื่องจากประกอบ
พิธีฮัจญ์ และการ
เชือดพลีเพื่อบริจาค
ทาน

การเชือดพลีเพื่อบูชา

ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์

เช่นเชือดพลีเพื่อ
บูชาญิน หรือคนตาย
ในหลุมศพ การเชือด
ประเภทนี้ถือเป็นการ
ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

การเชือดพลีที่

อนุญาต

เช่นเชือดแพะเพื่อ
ขายเนื้อ หรือเพื่อ
ต้อนรับแขก เพื่อ
การค้าขาย ฯลฯ

สิ่งที่เป็นการปฏิบัติอิสลามประการที่สอง

ผู้ที่สร้างสื่อกลางระหว่างตัวเขากับอัลลอฮ์โดยวิงวอนและขอความช่วยเหลือต่อสิ่งเหล่านั้น รวมถึงพึ่งพาต่อสิ่งเหล่านั้น ถือว่าเขาได้ปฏิบัติอิสลาม ตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

การขอชะฟาอะฮ์ (คือ การขอความช่วยเหลือจากสื่อกลางเพื่อให้สื่อกลางไปขอความช่วยเหลือจากผู้ที่สามารถให้ความช่วยเหลือแก่เขาได้) การขอชะฟาอะฮ์มีประเภทต่างๆ ดังนี้

**การขอชะฟาอะฮ์ในเรื่องที่ไม่มีสิ่งใดหรือผู้ใดสามารถช่วย
ได้นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว**

**การขอชะฟาอะฮ์ที่ได้รับการ
ยอมรับ**

คือการขอที่อัลลอฮ์ได้ยืนยันด้วยตัวของพระองค์เอง และจะต้องไม่ขอจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากพระองค์ โดยไม่มีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- ๑-ได้รับการอนุญาตจากอัลลอฮ์ในการขอชะฟาอะฮ์นั้น
- ๒-ความพอใจของอัลลอฮ์ต่อผู้ที่มาขอชะฟาอะฮ์จากพระองค์ (ซาฟิอ์) ให้แก่ผู้ที่ต้องการ ได้รับความชะฟาอะฮ์จากพระองค์ (มีซฟิอะฮ์)
- ๓-ความพอใจของอัลลอฮ์ต่อผู้ที่ต้องการ ได้รับความชะฟาอะฮ์จากพระองค์ (มีซฟิอะฮ์)

การขอชะฟาอะฮ์ที่ถูกปฏิเสธ

(คือประเภทที่ผู้เรียบเรียงตำราต้องการจะเตือนให้ระวัง) หมายถึง การขอชะฟาอะฮ์ที่อัลกุรอานปฏิเสธ ซึ่งก็คือ การขอจากสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ในเรื่องที่ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือได้นอกจากอัลลอฮ์องค์เดียว

**ข้อตัดสินของการขอ
ชะฟาอะฮ์ประเภทนี้**

ก็คือ เป็นการตั้งภาคีที่ร้ายแรง (หิรกีใหญ่)

**การขอชะฟาอะฮ์ต่อสิ่งถูก
สร้างในเรื่องที่มี**

ความสามารถช่วยเหลือได้

การขอประเภทนี้คือสามารถขอได้ด้วยเงื่อนไข ๔

ประการดังนี้

- ๑-ผู้ให้ความช่วยเหลือจะต้องอยู่ต่อหน้า
- ๒-ผู้ให้ความช่วยเหลือจะต้องมีชีวิตอยู่
- ๓-ผู้ให้ความช่วยเหลือจะต้องมีความสามารถให้ความช่วยเหลือได้
- ๔-ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจะต้องเชื่อมั่นว่ามนุษย์ผู้ให้ความช่วยเหลือแก่เขานั้นเป็นเพียงสาเหตุที่มาช่วย ส่วนผู้ที่ช่วยเหลือเขาที่แท้จริงนั้นคืออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น

การขอชะพะอะฮุที่ได้รับการ ยอมรับ

***การขอชะพะอะฮุที่ท่านนบีเพียงผู้
เดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์ส่วนผู้อื่นไม่
สามารถขอได้**

- ๑-การขอความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่
- ๒-การขอชะพะอะฮุของท่านนบี
ให้แก่บฏอฺลิบผู้เป็นลุงของท่าน
เพื่อให้ได้รับการลงโทษสถานเบา
- ๓-การขอชะพะอะฮุของท่านนบี
มุฮัมมัดในการเปิดประตูต่างๆของ
สวรรค์

***การขอชะพะอะฮุที่ผู้อื่นนอกจาก
ท่านนบีมุฮัมมัด ไม่ว่าจะเป็
นบรรดาศาสนทูต นบี มลาอิกะฮฺ เหล่า
คนดีมีคุณธรรมที่ให้เอกภาพต่ออัลลอ
ฮฺ รวมถึงเหล่าเด็กเล็กก็สามารถขอได้**

- ๑-การขอชะพะอะฮุเพื่อยกกระดับ
ฐานะที่สูงขึ้นให้แก่เหล่าผู้ให้เอกภาพ
ต่ออัลลอฮฺ(อัลมวะหิดูน)
- ๒-การขอชะพะอะฮุเพื่อช่วยให้แก่เหล่า
ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺที่จะต้องลง
นรก ให้รอดพ้นจากการลงนรก
- ๓-การขอชะพะอะฮุเพื่อช่วยให้แก่เหล่า
ผู้ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺที่จะต้องลง
นรก ให้ได้ออกมาจากนรก

คำขอของมุสลิมต่อพี่น้องของเขาว่า **ช่วยขอคูอาต่ออัลลอฮฺให้ฉันหน่อยสิ** ถือว่าทำได้หรือไม่?
หากว่าผู้กล่าวประโยคนี้นี้เชื่อว่าผู้ที่เขาฝากให้ช่วยขอคูอา นั้นเป็นคนดีขงเขาแล้วทำให้
เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการจากอัลลอฮฺ ความเชื่อแบบนี้คือชิริกเล็ก แต่หากว่าเขาขอโดยเชื่อว่า
ผู้ที่เขาฝากให้ขอคูอาแก่เขานั้นเป็นเพียงสาเหตุหนึ่งที่จะทำให้เขาได้รับตามที่เขาต้องการ
จากอัลลอฮฺ ความเชื่อและการกระทำแบบนี้ก็คือเป็นสิ่งที่อนุญาต แต่ในทางที่ดีที่สุดแล้วควร
จะหลีกเลี่ยงดีกว่า

การมอบหมาย คือการฟังฟังต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริง โดยมีความเชื่อมั่นในพระองค์พร้อมกับยึดถือสาเหตุต่างๆที่บทบัญญัติศาสนานุญาต ซึ่งเป็นสาเหตุที่ช่วยทำให้การงานหนึ่งลุ่ลวงไปได้

การมอบหมายที่

อนุญาต

คือการมอบหมายต่อคนที่ยังมีชีวิต ในเรื่องที่เขาถูกมอบหมายให้บริหาร โดยไม่มีการยึดติดกับเขาผู้นั้นเพียงคนเดียว เช่น การที่ท่านมอบหมายให้ชายคนหนึ่งไปทำหน้าที่แทนท่านในเรื่องการค้าขายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

การมอบหมาย

ที่เป็นชริกเล็ก

คือการมอบหมายต่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่ พร้อมกับฟังฟังต่อเขาผู้นั้นเพียงคนเดียว อย่างเช่น คนที่ฟังพาต่อคนๆหนึ่งที่ยังมีชีวิตในด้านปัจจัยยังชีพของเขาจากอัลลอฮ์ พร้อมกับเชื่อว่าคนที่เขาฟังฟังคนนั้นเป็นเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เขาต้องฟังฟังอาศัยในการได้รับปัจจัยยังชีพ

การมอบหมายที่เป็นชริกใหญ่

คือการมอบหมายต่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮ์ (คือประเภทที่ผู้เรียบเรียงตำราต้องการเตือนให้ระวัง) ก็คือการมอบหมายต่อสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ ในลักษณะเคารพบูชาและขอมจ่านต่อสิ่งนั้นๆ โดยฟังฟังสิ่งนั้นหรือผู้นั้นในทุกๆอย่าง พร้อมกับเชื่อว่าผู้นั้นมีพลังอำนาจในการให้คุณให้โทษแก่เขาได้ และเขาไม่สามารถอยู่ได้หากไม่มีผู้นั้น เช่นการมอบหมายและฟังฟังต่อคนตาย

คำกล่าวที่ว่า **“ฉันได้มอบหมายต่อคนๆหนึ่ง”** หรือ **“ฉันได้มอบหมายต่ออัลลอฮ์ แล้วหลังจากนั้นฉันก็มอบหมายต่อคนๆหนึ่ง”** ถือว่าคำกล่าวสองแบบนี้ถูกต้องหรือไม่? แล้วแบบไหนถูกต้อง?

ถือว่าคำกล่าวทั้งสองแบบนี้**ไม่ถูกต้องทั้งคู่** เพราะการมอบหมายนั้นคือการงานของหัวใจที่ไม่สามารถแปรผันไปให้สิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ แต่ท่านต้องกล่าวว่า **“ฉันได้มอบหมายให้ชายผู้หนึ่งไปทำ...แทนฉัน”** หมายถึง ท่านให้เขาเป็นตัวแทนของท่าน ซึ่งท่านบิมุฮัมมัดเองก็เคยมอบหมายฐานะของท่าน ทั้งที่เป็นฐานะทั่วไปและเฉพาะกิจให้กับต่อหาบะฮ์ของท่านบางคน

สิ่งที่เป็นการศึกษาปฏิบัติอิสลามประการที่สาม

ผู้ที่ไม่มองว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีคือผู้ปฏิบัติอิสลาม หรือมีความสงสัยในการปฏิบัติอิสลามของพวกเขา หรือมองว่าแนวทางของพวกเขา นั้นถูกต้อง ถือว่าเขาได้ปฏิบัติอิสลาม

ข้อตัดสินของศาสนาอิสลามต่อบรรดาผู้ตั้งภาคี

ใครก็ตามที่ได้รับรู้คำสอนของศาสนาอิสลามที่ท่านนบีได้นำมาเผยแผ่แล้ว แต่เขาไม่ศรัทธา ก็ถือว่าเขาคือผู้ปฏิบัติอิสลามอย่างสิ้นเชิง(ไม่ได้เป็นผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม) ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลามแล้ว ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน”

(อาละอิมรอน/๘๕)

ชาวคัมภีร์(ยิวและคริสต์)ถือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺหรือไม่?

(คำตอบคือ) ใช่ ชาวคัมภีร์ที่ไม่ศรัทธาต่อท่านนบีมุฮัมมัด ถือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “พวกเจ้าจงต่อสู้บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และต่อวันปรโลก และไม่ควั่นสิ่งที่อัลลอฮฺและศาสนาทูตห้ามไว้และไม่ปฏิบัติตามศาสนาแห่งความสัจจะ อันได้แก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ จนกว่าพวกเขาจะจ่ายอัลญิซยะฮฺ(ตัวบรรณาการ)จากมือของพวกเขาเอง ในสภาพที่พวกเขาเป็นผู้ต่ำต้อย (อัต

เตบะฮฺ/๒๕)

และท่านนบีได้กล่าวว่า “ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของมุฮัมมัดอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์(หมายถึงอัลลอฮฺ)ว่าจะไม่มีผู้ใดในประชาชาตินี้ ไม่ว่าจะชาวยิวและชาวคริสต์ที่ไม่รับฟังฉัน แล้วจากนั้นเขาได้เสียชีวิตไปในสภาพที่ไม่ศรัทธาต่อสิ่ง(อิสลาม)ที่ฉันได้ถูกแต่งตั้งให้นำมาเผยแผ่ เว้นแต่เขาจะเป็นหนึ่งจากชาวนรกเท่านั้น”

จากอาชญากรรมและหะดิสข้างบนบ่งบอกว่าเราไม่จำเป็นต้องรักษาสัญญากับชาว
คัมภีร์ไว้หรือไม่?

(คำตอบคือ) ผู้ใดก็ตามที่เราให้สัญญากับเขาไว้ เราจะต้องรักษาสัญญากับผู้นั้น ทั้งนี้ก็
เพื่อที่เราจะได้รับความรักจากอัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “ดังนั้นตราบใดที่พวกเขา
เขา(พวกตั้งภาคี)ยังเที่ยงธรรมต่อพวกเขา ก็จงเที่ยงธรรมต่อพวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์นั้น
ทรงชอบบรรดาผู้ที่ความยำเกรง” (อัลเตาบะฮ์/๗) และมุสลิมเมื่อพิจารณาจากจุดยืน
ของพวกเขาต่อบรรดาผู้ตั้งภาคีนั้น แบ่งออกเป็นสามประเภทดังนี้

ประเภทที่เข้าร่วมกับ
บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา
ในเทศกาลงานตรุษต่างๆ
รวมถึงงานเลี้ยงฉลอง
หรือพิธีกรรมทางศาสนา
ของพวกเขา

ประเภทที่ถูกกล่าว
ละเมิดต่อพวกเขา
ด้วยการเช่นฆ่า,
ปล้นสะดม, ลอบฆ่า
และทำร้าย

ประเภทที่เป็นกลางที่ดำเนินตาม
แนวทางของชาวสุนนะฮ์
ก็คือไม่เข้าร่วมกับพวกเขาใน
เทศกาลงานตรุษ งานเลี้ยงฉลอง
และรักษาสัญญากับพวกเขา และไม่
รังแกหรือรุกรานพวกเขา และคบค้า
สมาคมกับพวกเขาในเรื่องการ
ค้าขาย พร้อมกับเชิญชวนพวกเขา
ไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์เพียง
องค์เดียว

สิ่งที่เป็นการศึกษาปฏิบัติอิสลามประการที่สี่

ผู้ใดที่เชื่อว่ามิมีแนวทางอื่นสมบูรณ์กว่าแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด หรือเชื่อว่าการตัดสินใจอื่นดีกว่าการตัดสินใจของท่าน ดังเช่นผู้ที่ยึดเอาการตัดสินใจของพวกพระเจ้าจอมปลอม(ฏอฆุต)มา นำหน้าข้อตัดสินใจของท่านนบีมุฮัมมัด ถือว่าเขาคือผู้ปฏิบัติอิสลาม

การตัดสินใจด้วยบทบัญญัติอื่นที่ไม่ใช่บทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่ได้ประทานลงมาแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ

ประเภทที่หนึ่ง

ผู้ที่นำการตัดสินใจของพวกพระเจ้าจอมปลอม (ฏอฆุต) หรือกฎหมายอื่นที่มีไชของอัลลอฮ์ มา นำหน้าการตัดสินใจของพระองค์ โดยเชื่อว่าการตัดสินใจของอัลลอฮ์นั้นใช้ไม่ได้ บุคคลประเภทนี้ ถือว่าเขาได้ปฏิบัติอิสลามและสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเขา และบรรดาบาทหลวงของพวกเขา มาเป็นพระเจ้าอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์” (อัตเตาบะฮ์/๓๑)

เตาบะฮ์/๓๑)

ประเภทที่สอง

ผู้ที่เชื่อว่าแท้จริงแล้วเขาจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายของอัลลอฮ์ และเชื่อว่าเป็นกฎหมายที่ดีที่สุดสำหรับบ้านเมืองและประชาชน แต่ว่าเขาได้นำกฎหมายอื่นที่ไม่ใช่กฎหมายของอัลลอฮ์มา นำหน้าและตัดสินใจแทนกฎหมายของอัลลอฮ์ เนื่องจากอารมณ์ของเขา หรือมีกมกในอำนาจและชื่อเสียง หรือเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ ถือว่าเขาเป็นคนชั่วและเป็นผู้ในรुकนต่ออัลลอฮ์ แต่ยังคงเป็นมุสลิม และหากว่าเขาใช้กฎหมายอื่นมาตัดสินใจของมุสลิม ก็ถือว่าเขาคือผู้ที่ล่วงละเมิด และเสี่ยงต่อการเป็นผู้ปฏิบัติอิสลาม และสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่ห้า

ผู้ใดที่รังเกียจสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้นำมาเผยแพร่ ถึงแม้ว่าเขานำสิ่งนั้นมาปฏิบัติก็ตาม
ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม

และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “ทั้งนี้เพราะว่า พวกเขาเกลียดชังสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประทานลงมา พระองค์จึงทรงทำให้การทำงานของพวกเขาไร้ผล” (มุฮัมมัด/๘) และอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้นหรอก ข้าเสนาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า เขาเหล่านั้นจะยังไม่ศรัทธาจนกว่าพวกเขาจะให้เจ้าตัดสินในสิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างพวกเขาแล้วพวกเขาไม่พบความคับใจใดๆ ในจิตใจของพวกเขาจากสิ่งที่เจ้าได้ตัดสินใจ และพวกเขาขอมจำนวนด้วยดี” (อันนิซาอ์/๖๕) และอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “ดังนั้นผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงต้องการจะชี้นำเขา พระองค์ก็จะทรงให้หัวอกของเขาเปิดรับอิสลาม และผู้ใดที่พระองค์ทรงต้องการจะปล่อยให้เขาหลงทาง พระองค์ก็จะทรงให้ทรวงอกของพวกเขาคับแคบ อึดอัด ประหนึ่งว่าเขากำลังขึ้นไปยังฟากฟ้า ในทำนองนั้นแหละอัลลอฮ์จะทรงให้มีความโสมมแก่บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธา” (อัลอันอาม/๑๒๕)

ความรักและการเกลียดเพื่ออัลลอฮ์

ความรักและการเกลียดเพื่ออัลลอฮ์นั้น เป็นหนึ่งในสิ่งจำเป็น และเป็นสิ่งที่แสดงถึงการมีความศรัทธาที่แน่นแฟ้นมั่นคง

สิ่งต่างๆที่จำเป็นจะต้องรักเพื่ออัลลอฮ์แบ่งออกเป็นสี่ประเภท ดังนี้

การทำงานที่อัลลอฮ์

ทรงพอพระทัย

ซึ่งก็คือทุกๆที่
บทบัญญัติศาสนา
ตั้งใช้ เช่น การให้
เอกภาพต่ออัลลอฮ์

ผู้ปฏิบัติการทำงานที่อัลลอฮ์

ทรงพอพระทัย

เช่น บรรดานบี บรรดา
ศาสนทูต และบรรดามลาอิกะฮ์
บรรดาต่อหาบะฮ์ และผู้ที่ให้
เอกภาพต่ออัลลอฮ์ทุกคน

ช่วงเวลาต่างๆ

ที่อัลลอฮ์ทรงรัก

เช่น คืนอัลก็อดร์
และช่วงสุดท้าย
ในยามค่ำคืน

สถานที่ต่างๆ

ที่อัลลอฮ์ทรงรัก

เช่น นครมักกะฮ์
และ
นครมะดีนะฮ์

สิ่งต่างๆที่จำเป็นจะต้องเกลียดเพื่ออัลลอฮ์
แบ่งออกเป็นสี่ประเภท ดังนี้

ในกรณีที่สตรีมุสลิมรังเกียจบทยบัญญัติศาสนาในเรื่องการแต่งงานกับสตรีหลายคน ถือว่านางเป็น
ผู้ปฏิเสธอิสลามหรือไม่?

โดยความเป็นจริงแล้วก็คือ สตรีมุสลิมโดยทั่วไปนั้นมิได้รังเกียจข้อตัดสินของศาสนา แต่ว่านาง
ไม่ชอบให้สามีของนางไปมีภรรยาหลายคนนอกจากนาง ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้ถือว่าไม่ถูกดำเนิน
แต่อย่างไร

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่หก

ผู้ใดที่เยาะเย้ยสิ่งหนึ่งสิ่งใดในศาสนาของท่านศาสนทูต(มุฮัมมัด) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตอบแทนหรือการลงโทษของอัลลอฮ์ ถือว่าเขาได้ปฏิเสธอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า ต่ออัลลอฮ์และบรรดาโองการของพระองค์ และศาสนทูตของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเยาะเย้ยกัน – พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้วหลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน” (อัตเตาบะฮ์/๖๕)

รายละเอียดต่างๆที่เกี่ยวกับผู้เยาะเย้ย

ส่วนการกลับเนื้อกลับตัวของผู้ที่เยาะเย้ยนั้นจะถูกตอบรับด้วยเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- ๑- เขาจะต้องสรรเสริญต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่คู่ควรกับพระองค์
 - ๒- เขาจะต้องปลีกตัวออกห่างและไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเยาะเย้ยนั้นอีก
 - ๓- เขาจะต้องแสดงให้เห็นว่าเขากลับเนื้อกลับตัวจริงๆ เพื่อที่ผู้อื่นจะได้รับรู้ถึงความจริงจังในการกลับตัวของเขา
- ส่วนคนที่คำทอท่านศาสนทูตนั้น การกลับเนื้อกลับตัวของเขาจะถูกตอบรับ ณ ที่อัลลอฮ์ หากว่าเขาจริงจัง และผู้นำก็มีสิทธิ์ในการประหารเขาโดยชอบธรรม

ความหมายและข้อตัดสินของการเยาะเย้ย

การเยาะเย้ยคือการหัวเราะเยาะ ส่วนข้อตัดสินของผู้เยาะเย้ยหรือคำทอ ก็คือ เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม และอยู่ในขุมนรกตลอดกาล (ขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากพฤติกรรมนี้) ส่วนผู้ที่ได้ยินได้รับฟังการคำทอก็จำเป็นต้องห้ามปราม หรือ ไม่ก็ผินหลังให้กับวงสนทนานั้นเสีย แต่หากว่าผู้ที่ได้ยินการคำทอเยาะเย้ยนั้นยังคงร่วมอยู่ในวงสนทนานั้น โดยไม่คัดค้านหรือห้ามปรามเลย ถือว่าเขาได้รับการตัดสินเช่นเดียวกับผู้ที่เยาะเย้ยและคำทอ ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และแน่นอนอัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาแก่พวกเจ้าแล้วในคัมภีร์นั้นว่า เมื่อพวกเจ้าได้ยินว่าบรรดาโองการของอัลลอฮ์ถูกปฏิเสธศรัทธา และถูกเยาะเย้ย ดั่งนั้นพวกเจ้าก็จงอย่านั่งร่วมกับพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่น มิเช่นนั้นแล้วแท้จริงพวกเจ้าก็เหมือนกับพวกเขา” (อันนิซาอ์/๑๔๐)

หากว่าคนหนึ่งได้ใช้คำพูดที่เข้าข่ายการคำทอ เขาจะถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธอิสลามหรือไม่?

เขาจะต้องได้รับการอธิบายและชี้แจงก่อนว่าการกระทำเช่นนี้ถือเป็นการปฏิเสธอิสลาม หากเขากลับตัว เขาก็จะได้รับการละเว้นโทษ แต่หากไม่กลับตัว เรื่องของเขาจะถูกส่งไปให้ศาลพิพากษา หรือผู้รู้ระดับอาวุโสเป็นผู้ตัดสินคดีความ

สิ่งที่เป็นการศึกษาปฏิบัติอิสลามประการที่เจ็ด

การทำไสยศาสตร์ และส่วนหนึ่งของมันก็คือการทำให้คนแตกแยก หรือทำให้คนหลงรักกัน ดังนั้นใครก็ตามที่กระทำหรือพอใจในไสยศาสตร์นั้น ถือว่าเขาได้ปฏิบัติอิสลาม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ทรงตรัสว่า “และเขาทั้งสองจะไม่สอน(ไสยศาสตร์)ให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้น ท่านจงอย่าปฏิบัติศรัทธาเลย(จงอย่าเรียนไสยศาสตร์เพราะเป็นการปฏิบัติศรัทธา)” (อัลบะก้อเราะฮ์/๑๐๒)

รายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับไสยศาสตร์

เครื่องหมายและสัญลักษณ์ของนักทำไสยศาสตร์

- ทำสิ่งที่ค้านกับเงื่อนไขของศาสนาที่อนุญาตในการปิดเป่าได้
- เขียนตัวอักษรที่ไม่เป็นรูปประโยค แต่เป็นรูปพยางค์ รวมไปถึงคำพูดที่ไม่มีความหมาย
- พิจารณากลุ่มราศีดวงดาวต่างๆตามหลักโหราศาสตร์ รวมถึงอ่านลายมือและลายแก้ว การผูกปมพร้อมกับเสกเป่า
- การทำให้คนรักใคร่กันและทำให้เลิกรากัน
- การสั่งให้ผู้ป่วยที่มาหาเขากระทำในสิ่งที่ค้านกับหลักศาสนา เช่น กระทำสิ่งต้องห้าม ได้แก่ สั่งให้ทิ้งละหมาด หรือละทิ้งการกล่าวบิสมิลลาฮฺขณะเชือดสัตว์
- การถามชื่อมารดาเพื่อใช้เป็นสื่อในการทำไสยศาสตร์
- การอ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับ

ข้อตัดสินของไสยศาสตร์

ไสยศาสตร์ คือการปฏิบัติอิสลาม ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และเขาทั้งสองจะไม่สอน(ไสยศาสตร์)ให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้น ท่านจงอย่าปฏิบัติศรัทธาเลย(จงอย่าเรียนไสยศาสตร์เพราะเป็นการปฏิบัติศรัทธา)” (อัลบะก้อเราะฮ์/๑๐๒)

การไปหานักทำไสยศาสตร์ และข้อตัดสินของการไปหาเขา

การไปหานักทำไสยศาสตร์มีหลายวิธี คือ การนั่งร่วมวงกับเขา, การส่งตัวแทนหรือส่งจดหมายไปหาเขา และเช่นเดียวกัน การดูสื่อทีวี, เว็บไซต์หรือวารสารที่มีเรื่องจักราศี และการอ่านลายมือหรือลายแก้ว เป็นต้น ส่วนข้อตัดสินของการไปหานักทำไสยศาสตร์ ก็คือ ผู้ใดที่ไปหานักทำไสยศาสตร์ เท่ากับว่าการละหมาดของเขาจะไม่ถูกตอบรับ ๔๐ วัน ตามที่หะดีษได้ระบุไว้, และหากว่าเขาเชื่อคำพูดของนักทำไสยศาสตร์ ท่านนบีได้กล่าวว่า “ใครที่มาหาหมอดู และเชื่อในสิ่งที่หมอดูผู้นั้นพูด เท่ากับว่าเขาได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกส่งมายังท่านนบีมุฮัมมัด(ศาสนาอิสลาม)” แต่ผู้ที่ไปหานักทำไสยศาสตร์นั้นจะได้รับการยกเว้น หากว่าเขาไปหาเพื่อจัดหรือปราบปรามสิ่งเหล่านั้น และมันเป็นหน้าที่ของผู้ที่สันตติกรรม

อันนุชเราะฮฺ หมายถึง การแก้ไขไสยศาสตร์ออกจากผู้ถูกไสยศาสตร์
แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

การแก้ไขไสยศาสตร์ที่บัญญัติศาสนาสั่งห้าม

คือ การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยการใช้ไสยศาสตร์
ซึ่งท่าน นบีได้กล่าวไว้ว่า มันคือการทำงานของ
ชัยฏอน

การแก้ไขไสยศาสตร์ที่ถูกต้องตามบัญญัติ ศาสนา

คือ การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีการปิดเป่าตาม
หลักศาสนา การทานยาและการขอดูอา

การตอบโต้ผู้ที่กล่าวว่า การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์นั้นเป็นที่อนุญาต

- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยการใช้ไสยศาสตร์นั้นค้านกับอัลกุรอานและสุนนะฮฺของท่านนบี และ
แนวทางของบรรดาซอฮาบะฮฺของประชาชาตินี้
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีนี้ทำให้การรักษาด้วยอัลกุรอานและดูอาจากสุนนะฮฺของท่านนบีดูด้อย
ค่าลง
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีนี้ทำให้ไสยศาสตร์และบรรดานักทำไสยศาสตร์ดูแข็งแกร่ง, มีคุณค่า
และเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้พวกเขาในสายตาของคนทั่วไป
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีนี้ก่อให้เกิดการหันเหออกจากวิธีการแก้ไขที่ถูกต้องแน่นอน ก็คือการรักษา
ด้วยอัลกุรอานและสุนนะฮฺ โดยหันไปแก้ด้วยวิธีที่ไม่แน่นอน ซึ่งก็คือ การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสย
ศาสตร์นั่นเอง
- ในการแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยการใช้ไสยศาสตร์นั้น ทั้งผู้แก้และผู้โดนไสยศาสตร์จำเป็นจะต้องทำ
ความใกล้ชิดกับชัยฏอนด้วยสิ่งที่ชัยฏอนรักเสียก่อน เพื่อที่ชัยฏอนจะได้ช่วยแก้ไขไสยศาสตร์นั้นให้
- ถ้าหากผู้โดนไสยศาสตร์ที่รับการแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยวิธีตามบทบัญญัติศาสนามีความอดทน เขาก็
จะได้เข้าสวรรค์ดังเช่นที่ท่านนบีได้สัญญาเอาไว้
- การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์นั้น กลับเป็นการเพิ่มไสยศาสตร์ในตัวของผู้โดนคุณไสยเอง
- ท่านนบีเคยโดนไสยศาสตร์ ท่านไม่เคยรักษาและแก้ด้วยการใช้ไสยศาสตร์ แต่ท่านรักษาด้วยการ
ปิดเป่าตามหลักศาสนา

สิ่งที่เป็นการปฏิบัติอิสลามประการที่แปด

การสมรู้ร่วมคิดกับบรรดาผู้ตั้งภาคี และให้ความช่วยเหลือกับพวกเขาในการทำร้ายบรรดามุสลิม และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือพระดำรัสที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่เอาพวกเขา(ยิวและคริสต์)มาเป็นมิตรแล้ว ไซ้ร้ แน่อนผู้หนึ่งก็เป็นหนึ่งในพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่อธรรม” (อัลมาอิดะฮฺ/๕๑)

การช่วยเหลือและเป็นมิตรกับบรรดาผู้ตั้งภาคีในการทำร้ายบรรดามุสลิม

เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชาวมุสลิมที่จะต้องไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขา และมุสลิมจำเป็นที่จะต้องเป็นมิตรต่อมุสลิมผู้ที่มีเคียดแค้นด้วยกัน และรักในศาสนาที่พวกเขานับถือ(อิสลาม) ส่วนใครที่รักและพึงพอใจในการปฏิเสธศรัทธา และให้การช่วยเหลือในเรื่องที่เป็นการปฏิเสธศรัทธา หรือช่วยเหลือพวกตั้งภาคี ก็ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและสิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลามโดยสรุปแล้ว การช่วยเหลือพวกตั้งภาคีนั้น แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

ไม่ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาและยังคงเป็นมุสลิม
คือ การช่วยเหลือนั้นจะต้องไม่ได้มีสาเหตุมาจากความรักต่อบรรดาผู้ตั้งภาคี และเกลียดชาวมุสลิม แต่ต้องเป็นการช่วยเหลือเนื่องจากผลประโยชน์ทางโลกคุณเขาเท่านั้น

ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาและสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม
คือ การช่วยเหลือบรรดาผู้ตั้งภาคีในการทำร้ายชาวมุสลิม อันเนื่องมาจากความรักต่อพวกตั้งภาคี และความเกลียดชังต่อชาวมุสลิม และหวังให้พวกตั้งภาคีมีชัยชนะเหนือชาวมุสลิม

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่เก้า

ผู้ใดที่เชื่อว่ามนุษย์บางคนได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านบีมุฮัมมัด ดังที่ท่านบีค่อฎิรได้รับการอนุญาตให้หลุดพ้นจากบทบัญญัติของท่านบีมุซา ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธอิสลาม

ผู้ใดที่เชื่อว่ามนุษย์บางคนได้รับอนุญาตให้หลุดพ้นจากการปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านบีมุฮัมมัด เขาคือ ผู้ปฏิเสธศรัทธา และสิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลามตามมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ เขาจะต้องได้รับการชี้แจงเหตุผลและหลักฐานพร้อมทั้งกลับตัว แต่หากเขา

ไม่ยอมกลับตัว ก็ต้องถูกประหาร อัลลอฮฺทรงตรัสว่า **“จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า มนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย! แท้จริงฉันคือศาสนทูตของอัลลอฮฺมายังพวกท่านทั้งมวล (อัลอะฮฺรอฟ/๑๕๘) และท่านบีมุฮัมมัด ได้กล่าวว่า “หากว่าพี่ชายของฉัน(นบี)มุซายังมีชีวิตอยู่ เขาก็จะไม่มี**

ทางเลือกอื่นใดนอกจากจะต้องปฏิบัติตามฉันเท่านั้น”

ชาวคัมภีร์(ยิวและคริสต์)ที่ได้รับรู้คำสอนอิสลามแล้ว ก็ถือว่าพวกเขาเป็นหนึ่งในบุคคลที่ถูกบังคับให้ปฏิบัติตามฉันด้วยเช่นกัน เพราะว่าพวกเขาคือผู้ที่ตั้งภาคี ดังเช่นที่ได้กล่าวมา

ท่านบีค่อฎิรได้ออกนอกแนวทางของท่านบีมุซาหรือไม่?

เราไม่มีข้อมูลยืนยันแน่ชัดที่กล่าวว่าท่านบีค่อฎิรได้ออกนอกแนวทางของท่านบีมุซา และต่อให้ท่านทำเช่นนั้น ก็ไม่เป็นไรเพราะท่านไม่ใช่กลุ่มชนของท่านบีมุซา และเนื่องจากนบีท่านอื่น ๆ นั้นถูกส่งมายังกลุ่มชนของพวกเขาเป็นการเฉพาะ แต่ท่านบีมุฮัมมัดถูกส่งมายังมนุษยชาติทั้งมวล ดังนั้นจึงไม่อนุญาตให้ผู้ใดออกนอกแนวทางและบทบัญญัติของท่านบี

มุฮัมมัด โดยเด็ดขาด

สิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามประการที่สิบ

การหันหลังให้ศาสนาของอัลลอฮฺ โดยไม่รำเรียนและไม่ปฏิบัติ และหลักฐานในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ทรงตรัสว่า “และผู้ใดเล่าที่จะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอาชยตทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขาแล้ว เขาก็ผินหลังให้กับอาชยต(สัญญาญและหลักฐานต่างๆ)เหล่านั้น แท้จริงเราเป็นผู้ลงทัณฑ์บรรดาผู้กระทำความผิด” (อัลสัจญะฮฺ/๒๒)

การหันหลังให้กับศาสนาของอัลลอฮฺ

ท่านนบีได้กล่าวไว้ว่า “ใครที่อัลลอฮฺประสงค์ให้เขาได้ดี พระองค์ก็จะทำให้เขาเข้าใจศาสนา” และใครที่อัลลอฮฺไม่ประสงค์ให้เขาได้ดี พระองค์ก็จะทรงทำให้เขาหันหลังและหลงลืมการเล่าเรียนศาสนาของพระองค์ ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และผู้ใดเล่าที่จะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอาชยตทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขาแล้ว เขาก็ผินหลังให้กับอาชยต (สัญญาญและหลักฐานต่างๆ)เหล่านั้น แท้จริงเราเป็นผู้ลงทัณฑ์บรรดาผู้กระทำความผิด” (อัลสัจญะฮฺ/๒๒) และบรรดาผู้กระทำความผิดก็คือชาวนรก

ข้อตัดสินของการหันหลังให้กับศาสนา

แท้จริงการหันหลังให้กับท่านศาสนทูต ด้วยการไม่รับฟังและไม่สนใจ, ไม่ศรัทธาและไม่ปฏิเสธ, ไม่เป็นทั้งมิตรและศัตรู และไม่เอาใจใส่ในสิ่งที่ท่านนบีนำมาเผยแผ่อย่างเด็ดขาด ถือว่า **เขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและสิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม** ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และเมื่อถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า ท่านทั้งหลายจงมายังสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมา และยังศาสนทูตเถิด เจ้าก็ให้เห็นพวกมุนาฟิก(กลับกลอก) เหล่านั้นผินหลังให้แก่เจ้าจริงๆ” (อันนิซาอ์/๖๑) และอัลลอฮฺทรงตรัสว่า “และผู้ใดหันห่างจากการรำลึกถึงพระเจ้าของเขา พระองค์ก็จะให้เขาได้รับการลงโทษอันแสนสาหัส” (อัลญิน/๑๗)

บทส่งท้าย

และไม่มีความแตกต่างใดๆทั้งสิ้น จากการกระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามทั้งหมดนี้ ระหว่างผู้ที่กระทำโดยเจตนาล้อเล่น และผู้ที่ตั้งใจกระทำ และผู้ที่หวาดกลัว ยกเว้นผู้ที่โดนบังคับเท่านั้น และสิ่งต่างๆทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือส่วนหนึ่งของสิ่งต่างๆที่ถือว่าเป็นอันตรายร้ายแรง และเกิดขึ้นมากที่สุด ดังนั้นมุสลิมจำเป็นต้องระวัง และหวาดกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวของเขาเอง เราขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากสิ่งที่ทำให้อัลลอฮ์ทรงโกรธกริ้ว และให้รอดพ้นจากการลงโทษที่เจ็บปวดของพระองค์ และขอให้อัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติให้แก่ันบีมุฮัมมัด และวงศาคณาญาติของท่าน ตลอดจนเหล่าสาวกของท่านด้วยเถิด

และไม่มีความแตกต่างใดๆทั้งสิ้น จากการกระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามทั้งหมดนี้ ระหว่าง

ผู้หวาดกลัว

คือผู้ที่กระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามแล้ว โทกหกด้วยการอ้างว่าแท้จริงแล้วที่เขาได้กระทำลงไปเพราะกลัวภัยอันตราย จะมาประสบแก่เขา แก่ทรัพย์สินหรือตำแหน่งของเขา แต่ความจริงแล้วเขาไม่ได้ถูกบังคับให้ทำสิ่งนั้นแต่อย่างใด อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า “และในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้กล่าวว่า เราศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ครั้นเมื่อเขาถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮ์ เขาก็ถือเอาการทดสอบของมนุษย์ประหนึ่งการลงโทษของอัลลอฮ์ และเมื่อการช่วยเหลือจากพระเจ้าของเจ้ามาถึง แน่อนพวกเขาจะกล่าวว่าแท้จริงเราจะร่วมกับพวกท่าน และมีไซ้อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่มีอยู่ในห้วงอก ของประชาชาติทั้งหลายหรือ?” (อัลอังกะบุด/๑๐)

ผู้จริงจัง

คือผู้ที่เจตนากระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม และไม่มีความกลัวใดๆ

ผู้ล้อเล่น

คือผู้ที่กระทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธอิสลามแล้วอ้างว่าเขาแค่ล้อเล่นเท่านั้น

การถูกบังคับ

ผู้กระทำการที่เป็นการปฏิเสธอิสลามเพราะถูกบังคับจะไม่โดนตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา และเงื่อนไขต่างๆของการถูกบังคับ ที่สามารถนำมาอ้างได้ มีดังนี้

-จะต้อง โคนบังคับจริง และจะไม่มีข้อแก้ตัวใดๆสำหรับคนประเภทคนอื่นๆ เช่นคนขี้ลาด และคนประจบสอพลอ นอกจากผู้ถูกบังคับจริงๆเท่านั้น

-จะต้องไม่กระทำเลยเถิดกว่าที่ถูกบังคับ เช่น หากเขาโดนบังคับให้ด่าทอคนๆหนึ่ง(เช่น ค้อ หาบะฮฺ)ซึ่งเป็นการด่าที่เข้าข่ายการปฏิเสธศรัทธา แต่เขาเลยเถิดไปด่าทอมากกว่าหนึ่งคน อย่างนี้ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา เพราะเขาถูกบังคับให้ด่าเพียงแค่คนเดียว

คำแนะนำที่อยากฝากให้ท่าน เตือนตนเอง

ประการที่หนึ่ง ผู้เรียบเรียงตำราไม่ต้องการจะตัดสินผู้คนที่ทั้งหลายว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยตำราเล่มนี้ แต่ทว่าเป้าหมายของท่านก็คือ การสอนบรรดามุสลิมเพื่อเตือนให้ระวัง ออกห่าง และเกรงกลัวสิ่งต่างๆที่เป็น การปฏิเสธอิสลาม ดังนั้นเมื่อพวกเขาเกรงกลัวสิ่งต่างๆเหล่านี้แล้ว เขาก็จะมีความศรัทธาที่ถูกต้อง และรอดพ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด และเช่นเดียวกัน พวกเขา ก็ควรจะตักเตือนคนอื่นๆ ให้ออกห่างจากสิ่งเหล่านี้ เพราะมันคืออันตรายที่ใหญ่หลวง ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้คนที่ต้องรู้และป้องกันตัว

ประการที่สอง มุสลิมที่กลัวการตั้งภาคีอย่างแท้จริงว่ามันจะมาประสบกับเขา ก็คือผู้ที่เกรงกลัวมัน โดยการป้องกันตัวเองด้วยการศึกษาหาความรู้ศาสนา ท่านนบีได้กล่าวว่า **“ใครก็ตามที่อัลลอฮ์ ประสงค์ให้เขาได้ดี พระองค์ก็จะทำให้เขาเข้าใจศาสนา”** ด้วยเหตุนี้ความเข้าใจศาสนาอย่างถูกต้องจึงนับว่าเป็นหนึ่งในสิ่งที่จำเป็นและสูงส่งอย่างยิ่ง เพราะมันจะช่วยป้องกันให้มนุษย์รอดพ้นจากการตั้งภาคี การอุตริกรรม และสิ่งฝ่าฝืนต่างๆ และเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์รู้จักพระเจ้าของพวกเขาเพิ่มขึ้น เมื่อนั้นเขาก็จะยิ่งระมัดระวังตัวของเขาทั้งในด้านการกระทำและอิริยาบถต่างๆของเขา และเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์มีความรู้ศาสนาเพิ่มขึ้น เมื่อนั้นเขาก็จะยิ่งมีความบริสุทธิ์ใจและความศรัทธาต่ออัลลอฮ์เพิ่มมากขึ้น ผู้รูบบางท่านได้กล่าวว่า **“เมื่อใดที่เราได้แสวงหาความรู้เพื่อสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์แล้ว เมื่อนั้นความรู้ที่ได้มาก็จะถูกปฏิเสธ นอกเสียจากว่าจะเป็นการแสวงหาความรู้เพื่ออัลลอฮ์เท่านั้น”**

ประการที่สาม ไม่นอนุญาตให้ตัดสินคนใดคนหนึ่งว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา เว้นแต่หลังจากผ่านการพิสูจน์และยืนยันได้ว่าผู้นั้นได้กระทำการงานหนึ่งการงานที่เป็นสิ่งปฏิเสธอิสลาม รวมไปถึงต้องชี้แจงเหตุผลและหลักฐานแก่เขาเสียก่อน และจะต้องไม่มีข้อละเว้นใดๆที่จะมายับยั้งในการตัดสินว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธหลงเหลืออยู่อีกเลย ส่วนผู้ที่มีความสามารถจะตัดสินว่าเขาผู้นั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาก็คือผู้นำของชาวมุสลิม หรือตัวแทนของผู้นำไม่ว่าจะเป็นบรรดาผู้พิพากษาหรือบุคคลที่มีตำแหน่งเทียบเท่ากับพวกเขา ส่วนคนทั่วไปไม่อนุญาตให้ไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเด็ดขาด

ประการที่สี่ ผู้เรียบเรียงได้ปิดท้ายตำราเล่มนี้ด้วยการขอดูอาว่า “เราขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากสิ่งต่างๆที่ทำให้พระองค์ทรงโกรธและการลงโทษที่เจ็บปวด” ซึ่งตรงนี้บ่งบอกถึงเจตนาอันดีของผู้เรียบเรียงและความหวังใจของท่านที่มีต่อบรรดามุสลิม และโดยปกติแล้วการขอดูอาเช่นนี้เป็นสิ่งที่ผู้อ่านสามารถพบเห็นได้จากตำรามากมายของท่าน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษให้แก่ท่าน และได้โปรดตอบแทนผลบุญอันมหาศาลให้แก่ท่าน

ด้วยเถิด

แบบทดสอบวัดผลจากคำารสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม

จงตอบคำถามต่างๆต่อไปนี้

๑. ทำไมบรรดาผู้รู้ถึงเริ่มต้นตำราด้วยคำว่า “บิสมิลลาฮฺ”?

๑-.....

๒-.....

๓-.....

๔-.....

๒. จงบอกความหมายของคำว่า “สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม”

.....

.....

๓. ทำไมบางครั้งบรรดาผู้รู้ถึงใช้คำว่า “สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม” บางครั้งก็ใช้คำว่า “สิ่งต่างๆที่สร้างความเสียหาย” และบางครั้งก็ใช้คำว่า “สิ่งต่างๆที่ทำให้กลายเป็นโมฆะ”?

.....

.....

๔. สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามในตำราเล่มนี้ได้รับการยอมรับจากปวงปราชญ์
 อย่างเป็นเอกฉันท์หรือไม่?

.....

.....

๕. สิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามมีเพียงแค่สิบประการนี้ใช่หรือไม่?

.....

๖. ทำไมผู้เรียบเรียงตำราถึงบอกว่าสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติศาสนานั้นมี 10 ประการ?

.....

๗. จำนวนที่ถูกกล่าวในอัลกุรอานและสุนนะฮ์นั้นมีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

.....

.....

๘. ทำไมบางครั้งจำนวนจึงถูกกล่าวโดยไม่มีมัฟฮุม(ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่)?

.....

.....

๙. จงยกตัวอย่างจำนวนที่ถูกกล่าวโดยมีมัฟฮุม(ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่)

.....

.....

๑๐. จงยกตัวอย่างของจำนวนที่ถูกกล่าวโดยไม่มีมัฟฮุม(ความเข้าใจอื่นแฝงอยู่)

.....

.....

๑๑. ผู้เรียบเรียงตำราเล่มนี้มองว่าสิ่งที่เป็นการปฏิบัติศาสนามีมากกว่าสิบประการหรือไม่?

.....

.....

๑๒. คำพูดของผู้เรียบเรียงในตำราเล่มนี้มีแหล่งอ้างอิงมาจากที่ไหน?

.....

.....

๑๓. เราสามารถเจาะจงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามอย่างคร่าวๆได้หรือไม่?

.....

๑๔. และเราจะสามารถเจาะจงสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลามได้อย่างไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔-

๑๕. ทำไมเราจึงต้องศึกษาสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม?

.....

๑๖. ยังมีผู้รู้ท่านอื่นที่เรียบเรียงตำราเรื่องนี้อีกหรือไม่?

.....

.....

๑๗. เราต้องแยกแยะระหว่างการกระทำที่เป็นการปฏิเสธอิสลามและผู้กระทำความผิดที่เป็นการปฏิเสธอิสลามใช่หรือไม่?

.....

.....

๑๘. อะไรคือสาเหตุที่ต้องแยกแยะระหว่างการกระทำและผู้กระทำความผิดที่เป็นการปฏิเสธอิสลาม?

.....

.....

๑๙. เป้าหมายของผู้เปรียบเทียบในการเขียนตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิบัติเสถียรคือ การตัดสินรายบุคคลว่าเป็นผู้ปฏิบัติเสถียรหรือไม่?

.....

.....

๒๐. ผู้ที่ได้ศึกษาลึกลับต่างๆที่เป็นการปฏิบัติเสถียรเสร็จสิ้นแล้ว หน้าทีของเขาทำอะไร?

.....

.....

๒๑. ผู้เปรียบเทียบต้องการตัดเตือนให้ระวังจริต(การตั้งภาคี)ประเภทไหนเป็นพิเศษในตำราเล่มนี้?

.....

.....

๒๒. ข้อแตกต่างระหว่างจริตเล็กกับจริตใหญ่มีอะไรบ้าง?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

๒๓. การกลับตัวของผู้ที่ทำจริตใหญ่จะถูกตอบรับหรือไม่? และเมื่อใดที่การกลับตัวของเขาจะไม่ถูกตอบรับ?

.....

.....

๒๔. ซิริกเล็กร้ายแรงยิ่งกว่าบาปใหญ่ใช่หรือไม่?

.....

.....

๒๕. จงบอกกฎเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินว่าบาปชนิดใดคือบาปใหญ่

.....

.....

๒๖. บาปใหญ่นั้นมีจำนวนที่ตายตัวอย่างชัดเจนใช่หรือไม่?

.....

.....

๒๗. อะไรคือข้อตัดสินของผู้ที่ทำบาปใหญ่? แล้วศาสนาสั่งใช้ให้เรารักหรือเกลียดผู้ทำบาปใหญ่?

.....

.....

.....

.....

๒๘. อนุญาตให้นั่งร่วมวงสนทนากับผู้ทำบาปใหญ่หรือไม่?

.....

.....

๒๙. บาปใหญ่มีหลายระดับใช่หรือไม่? จงตอบพร้อมยกหลักฐานมาอ้างอิง

.....

.....

๓๐. บาปใหญ่จะถูกลงโทษเพียงแต่ทำความดีโดยไม่ต้องกลับตัวใช่ไหม? หรือจำเป็นต้องกลับตัวด้วย?

.....

.....

๓๑. สิ่งที่ต้องห้ามมีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

.....

.....

๓๒. ชิริกใหญ่มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

- ๑-
- ๒-
- ๓-
- ๔-

๓๓. การเชื่อคมีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

- ๑-
- ๒-
- ๓-

๓๔. เมื่อใดที่การเชื่อคพลีจะกลายเป็นชิริกใหญ่?

.....

.....

๓๕. การขอชะฟาอะฮฺ(การขอความช่วยเหลือจากสื่อกลางเพื่อให้สื่อกลางไปขอความช่วยเหลือจากผู้ที่สามารถให้ช่วยเหลือแก่เขาได้)มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

- ๑-
- ๒-
- ๓-

๓๖. การมอบหมายคืออะไร?

.....

๓๗. การมอบหมาย แบ่งออกเป็นกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๓๘. การกล่าวคำพูดว่า “ฉันได้มอบหมายต่อคนอื่นๆหนึ่ง” หรือ “ฉันได้มอบหมายต่ออัลลอฮ์ แล้วหลังจากนั้นฉันก็มอบหมายต่อคนอื่นๆหนึ่ง” ถือว่าคำพูดสองอย่างนี้ ถูกต้องหรือไม่?

.....

๓๙. ถ้าคำพูดทั้งสองอย่างจากคำถามข้างบนไม่ถูกต้องแล้วคำพูดแบบไหนที่เขาสามารถกล่าวได้?

.....

.....

๔๐. อะไรคือหลักฐานที่ยืนยันว่าบรรดาผู้ตั้งภาคินั้นคือผู้ปฏิเสธศรัทธา? แล้วชาวคัมภีร์ (ยิวและคริสต์)ถือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคีหรือไม่?

.....

.....

๔๑. หากว่าชาวคัมภีร์คือหนึ่งในบรรดาผู้ตั้งภาคี แปลว่าเราไม่จำเป็นต้องรักษาสัญญาต่างๆกับพวกเขาใช่หรือไม่?

.....

.....

๔๒. มุสลิมเมื่อพิจารณาจากจุดยืนของพวกเขาที่มีต่อบรรดาผู้ตั้งภาคินั้น แบ่งออกเป็น
กี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔๓. การตัดสินด้วยกฎหมายอื่นที่ไม่ใช่กฎหมายของอัลลอฮ์มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

.....

.....

๔๔. การรักเพื่ออัลลอฮ์มีข้อตัดสินว่าอย่างไร?

.....

.....

๔๕. ใครบ้างที่เรารักเขาเพื่ออัลลอฮ์? และใครบ้างที่เราเกลียดเขาเพื่ออัลลอฮ์?

.....

.....

๔๖. ผู้ที่เยาะเย้ยอัลลอฮ์และท่านนบีหรือบทบัญญัติของศาสนา อิสลามมีข้อตัดสินว่า
อย่างไร?

.....

.....

๔๗. ผู้เยาะเย้ยสามารถกลับตัวสำนึกผิดได้ใช่หรือไม่? แล้วเงื่อนไขของการกลับตัวจาก
การเยาะเย้ยมีอะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔๘. ศาสนาอิสลามมีข้อคัดค้านต่อผู้ที่คำทอท่านนบีมุฮัมมัดว่าอย่างไร?

.....

.....

๔๙. ศาสนาอิสลามมีข้อคัดค้านต่อผู้ที่ได้รับฟังการคำทอว่าอย่างไร?

.....

.....

๕๐. อะไรคือหลักฐานที่ยืนยันว่านักทำไสยศาสตร์คือผู้ปฏิเสธศรัทธา?

.....

.....

๕๑. เครื่องหมายและสัญลักษณ์ต่างๆของนักทำไสยศาสตร์มีอะไรบ้าง?

.....

.....

๕๒. อะไรคือข้อคัดค้านของการไปหานักทำไสยศาสตร์?

.....

.....

๕๓. การไปหาพวกนักทำไสยศาสตร์มีกี่วิธี? อะไรบ้าง?

.....

.....

๕๔. การแก้ไสยศาสตร์ มีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?

๑-

๒-

๕๕. เราจะตอบโต้ผู้ที่อนุญาตให้แก่ไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์ว่าอย่างไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔-

๕-

๖-

๗-

๘-

๕๖. อะไรคือข้อตัดสินใจของการช่วยเหลือบรรดาผู้ตั้งภาคีมาทำร้ายบรรดามุสลิม?

.....

.....

๕๗. ใครคนใดคนหนึ่งสามารถหลุดพ้นจากการปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านนบีมุฮัมมัดได้หรือไม่?

.....

.....

๕๘. ท่านนบีคือฎีร่ออกนอกแนวทางของท่านนบีมุฮาไซห์หรือไม่?

.....

.....

๕๙. อะไรคือข้อตัดสินใจของการหันหลังให้ศาสนา?

.....

.....

๖๐. นิยามความหมายของคำว่า “ผู้หวาดกลัว” ตามเป้าหมายของผู้เรียบเรียงคืออะไร?
แล้วเขาคือผู้ถูกบังคับหรือไม่?

.....
.....

๖๑. การถูกบังคับให้ทำสิ่งที่เป็นการปฏิเสธศรัทธาที่ได้รับการผ่อนผันตามบทบัญญัติอิสลามมีเงื่อนไขอะไรบ้าง?

๑-

๒-

๓-

๔-

๕-

๖๒. ผู้เรียบเรียงปิดท้ายตำราด้วยการขออุมมาฮ์ดีให้แก่บรรดามุสลิม ตรงนี้บ่งบอกถึงอะไร?

.....
.....

๖๓. หากว่ามุสลิมเกรงกลัวว่าการตั้งภาคีจะมาประสบกับตนเอง เขาจะต้องป้องกันตัวอย่างไร?

.....
.....

สารบัญสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสขอิสลาม

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑	บทนำของตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสขอิสลาม	๑๑๓
๒	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่หนึ่ง	๑๑๘
๓	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สอง	๑๒๒
๔	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สาม	๑๒๕
๕	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สี่	๑๒๗
๖	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่ห้า	๑๒๘
๗	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่หก	๑๓๐
๘	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่เจ็ด	๑๓๑
๙	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่แปด	๑๓๓
๑๐	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่เก้า	๑๓๔
๑๑	สิ่งที่เป็นการปฏิเสขอิสลามประการที่สิบ	๑๓๕

ลำดับ	หัวข้อ	หน้า
๑๒	บทส่งท้าย	๑๓๖
๑๓	แบบทดสอบวัดผลตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสขอิสลาม	๑๓๕
๑๔	สารบัญ	๑๕๐

สารบัญท้ายเล่ม

หัวข้อ	หน้า
ตำรารากฐานสามประการพร้อมหลักฐาน	๑
สารบัญของตำรารากฐานสามประการพร้อมหลักฐาน	๘๔
ตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ	๘๕
สารบัญของตำรากฎเกณฑ์สี่ประการ	๑๐๘
ตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสขอิสลาม	๑๒๑
สารบัญของตำราสิ่งต่างๆที่เป็นการปฏิเสขอิสลาม	๑๕๐

อิสลามสั่งใช้ให้มีความรักต่อกันนับอีฆา(หรือเขย)
ความเมตตาในศาสนาอิสลาม อิสลามเป็นศาสนา
แห่งความสงบสุข
อิสลามห้ามฆ่าผู้อื่น และห้ามฆ่าผู้ที่เขาทำสนธิ
สัญญาระหว่างมุสลิม
อิสลามได้ให้สิทธิต่อสภาพสตรีอย่างสมบูรณ์
และแม้กระทั่งสัตว์และสิ่งของ
อิสลามคือศาสนาที่เที่ยงธรรม ซื่อสัตย์ เป็นศาสนา
แห่งมารยาทและสันติ เรียกร้องไปสู่ความสามัคคี
ความเมตตา และให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
อิสลามสั่งให้รักษากฎระเบียบวินัยในประเทศชาติที่
เขาอาศัยอยู่
อิสลามเป็นศาสนาที่ถูกประทานลงมาจากฟากฟ้า
ที่สั่งให้กราบไหว้ต่อพระเจ้าเพียงองค์เดียว
ผู้ที่นับถืออิสลามมีมากกว่า 1800 ล้าน ซึ่งเป็น
ศาสนาที่มีผู้นับถือมากที่สุดในโลก
และอิสลามสั่งใช้ให้ศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตและ
บรรดาคัมภีร์แห่งฟากฟ้าทั้งหมด

هيثم
www.sarhaan.net

www.attasseel-alelmi.com